

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«El savi honra Déu, fins i tot amb el silenci, i procura agradar-lo amb fets, no amb paraules»
Demòfil

Anys XXIX • Núm. 1.475 • 2 €

27 • desembre • 2007

2007, un any per recordar

Nombrosos i significatius han estat els esdeveniments que han protagonitzat la vida de l'Església al llarg de l'any que ara acaba. La mort de l'abbé Pierre, fundador dels Drapaires d'Emmaüs; la presentació de la segona encíclica de Benet XVI, *Spe*

salvi; la beatificació de 498 màrtirs assassinats durant la persecució religiosa que va tenir lloc a Espanya durant els anys trenta del segle passat o la creació de 23 nous cardenals, entre ells Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona,

en són alguns exemples. Oferim als lectors del nostre setmanari un resum dels fets eclesials més rellevants que s'han esdevingut en els darrers dotze mesos.

Pàg. 3, 4 i 5

Barcelona acull el I Congrés Internacional de Teologia

Teòlegs de gran prestigi es van aplegar del 13 al 15 de desembre a Barcelona per tal de participar en el I Congrés Internacional de Teologia. La Facultat de Teologia de Catalunya va ser l'amfitriona d'un esdeveniment que vol tenir continuïtat en el temps i que s'emmarca en la celebració del 40è aniversari d'aquest centre docent. *Paraula de Déu, Paraula sobre Déu* va ser la temàtica escollida en aquesta primera edició del congrés, que també va servir de preparació del Sínode de Bisbes que se celebrarà el 2008 sobre *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*.

Pàg. 18

L'Església, en defensa de l'immigrant

La Conferència Episcopal Espanyola acaba de presentar el document *La Iglesia en España y los inmigrantes*. Es tracta d'un text que ofereix una doble vessant: reflexió teològica i orientacions pastorals. Mons. José Sánchez González, bisbe de Sigüenza-Guadalajara i president de la Comissió Episcopal de Migracions, va ser l'encarregat de presentar el document, i va definir la Pastoral de les Migracions en aquests termes: «Missionera, inculturada, de conversió i de reconciliació, de comunió, amb signe de catolicitat i, principalment, marcada per les notes de la Doctrina Social de l'Església.»

Pàg. 8

Mn. Miquel Barbarà parla de l'Any Jubilar de Tarragona

L'Església de Tarragona es disposa a viure un any de gràcia especial amb la commemoració dels 1.750 anys del martiri del bisbe sant Fructuós i els seus diques, sant Auguri i sant Eulogi. El papa Benet XVI ha concedit la celebració de l'Any Jubilar, que començarà el 21 de gener vinent i acabarà el mateix dia de l'any 2009. Per conèixer de primera mà què suposa el jubileu per a l'Església tarragonina, *Catalunya Cristiana* ha conversat amb Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat i president de la Comissió Executiva de l'Any Jubilar.

Pàg. 21

Amics de Jesús
Sant Josep

Pàg. 16

Presentació de l'Any Oliba

L'Institut d'Estudis Catalans va acollir recentment la presentació de l'Any Oliba, que se celebrarà el 2008 amb motiu de la commemoració dels mil anys de l'elecció d'Oliba com a abat dels monestirs de Sant Miquel de Cuixà (Conflent) i de Santa Maria de Ripoll (Ripollès). L'Any Oliba inclourà una sèrie d'actes religiosos i culturals per tal de retre homenatge a l'artífex del moviment Pau i Treva.

Pàg. 25

«EL ARCA DE NOÉ»
El diluvi bíblic més «animat» de la història

Pàg. 17

Editorial

Herodes, de nou

El dia 28 de desembre se celebra la festa dels Sants Innocents, una data que s'ha convertit per a la majoria de la societat en un moment per fer bromes als altres, sorprendent-los amb notícies falses; o col·locant-los ninots de paper a l'esquena. Els mitjans de comunicació també s'apunten a aquest dia de falsedats i enganys sense males intencions, intentant fer creure als ingenus lectors, oients o televidents successos que únicament estan en la imaginació dels periodistes. El motiu pel qual es realitzen aquest tipus de bromes respon a l'expressió «innocent, innocent», que és el que li diu el bromista a la persona que no s'ha adonat que l'estaven enganyant, per la seva ingenuïtat o excés de confiança.

Però per als cristians aquesta festa recorda uns fets que no tenen res a veure amb les bromes o amb fets graciosos o divertits. Recordem una veritable atrocitat, un crim generalitzat de nens, practicat pel rei Herodes, temorós que entré ells hi hagués el Messies que podia prendre-li el lloc en el futur. Herodes és el prototip de governant despietat que és capaç de recórrer als crims més horribles per tal de no veure perillar el seu poder. Però el més dur d'aquesta història és que no es va fixar en polítics de l'oposició, militars amb ànsies de poder o grups de pressió capaços de desestabilitzar un govern, Herodes va posar el seu odi destructor en uns pobres i innocents nens, que res havien fet més que néixer en un temps pròxim al del Fill de Déu.

Des de llavors a qualsevol persona que té la intenció d'aniquilar nens sense pietat ni compassió, o que vol treure's del davant persones innocents i sense cap maldat, se l'anomena «Herodes», recordant aquell sinistre personatge històric i bíblic que dona origen a aquesta festivitats.

Aquests dies a Barcelona hem viscut un d'aquests fets dramàtics que demostren que els nous Herodes segueixen actuant a tort i a dret. El desmantellament d'una perversa xarxa de clíniques abortives il·legals ha posat en relleu que segueix havent-hi persones sense escrúpols, que enganyen, manipulen i falsegen tots els documents que faci falta per practicar els avortaments més horribles que les mateixes lleis permissives del nostre país condemnen. L'objectiu del senyor Morín i

els altres encausats és ben clar: els avortaments il·legals donen molts diners, i pels diners són capaços de destruir persones perfectament formades, encara que diminutes, en unes horribles trituradores de membres humans que cap escriptor de novel·la negra o de terror podria ni imaginar. La vergonya d'aquestes dades i informacions hauria de mobilitzar una societat mínimament sensible i humana, perquè no tornin a repetir-se crims com aquests, només comparables a aquests genocidis i holocaustos de què tant s'avergonyeix la humanitat.

Ha hagut de ser un grup catòlic, l'associació Cristians, qui posés en coneixement de la Justícia aquestes pràctiques il·legals i qui portés fins a les seves últimes conseqüències la denúncia. Els nostres governants es van fer els sords i els cecs fins que s'ha actuat judicialment, i encara ara en cercles governamentals, en lloc de prendre mesures perquè aquests fets no tornin a produir-se, s'està proposant la possibilitat d'ampliar les possibilitats d'avortaments «legals» en el proper programa electoral del PSOE del president Rodríguez Zapatero.

El bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, publica aquesta setmana un escrit en la nostra secció «Punt de vista», on es refereix a aquesta delicada qüestió amb els següents termes: «Si la nostra societat no respecta la vida dels més febles, no tenim futur. Si la nostra societat no reacciona davant d'aquests fets, no hi ha futur possible. Si la nostra consciència s'enfosqueix de tal manera que no distingim entre el bé i el mal en un tema tan fonamental, no pot haver-hi futur.»

NOU PREU DE «CATALUNYA CRISTIANA»

Com a conseqüència de l'augment en els costos de diversos serveis i proveïdors relacionats amb el nostre setmanari, ens veiem obligats a augmentar-ne el preu en 10 cèntims. D'aquesta manera a partir del proper número, el setmanari costarà 2,10 euros. Lamentem haver de comunicar aquesta informació, i confiem en la comprensió i suport que els nostres lectors i subscriptors sempre ens han demostrat.

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El savi honra Déu, fins i tot amb el silenci, i procura agradar-lo amb fets, no amb paraules»

(Demòfil. Escriptor grec. Segle IV aC)

Hi ha una categoria de silenci que ens indueix a estats meditatis, transcendents, d'inspiració sublim; silenci al qual es refereixen els artistes, poetes i místics quan ens diuen que «no es pot descriure amb paraules». Quan estan immersos en aquell «silenci creatiu» no els pesa la matèria, n'estan com absents i se'ls afinen tant les pupil·les de l'ànima, que «veuen l'invisible», intueixen meravelles i experimenten la unió amb «l'essència universal», amb Déu. I comprenen sense dificultat que és digne de ser estimat

«mitjançant les nostres bones accions i una actitud fraterna, alegre, després d'exemplar». D'experiències així, tots en podem tenir, n'hi ha prou que ens ho proposem. Afirmava el literat francès Jacob Normand (1848-1931) que «Déu és com el vent que bufa: encara que no el veiem, el notem per tot arreu». Per això és fàcil accedir a Ell, perquè, com deia sant Pau, «Déu és el pare de totes les criatures, actua per mitjà de tots i en tot.»

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA. Tel. 934 092 810; Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarin

en primer pla

2007, un any per a la història

En aquest any que és a punt d'acabar han estat nombrosos els esdeveniments que han protagonitzat la vida de l'Església. Una vida d'allò més dinàmica que s'ha materialitzat en múltiples activitats religioses, devocionals, solidàries, culturals... Tombem la mirada al passat més recent i recordem ara els fets més rellevants que han tingut lloc durant el 2007 des d'un punt de vista cronològic i que setmanalment s'han anat publicant a les pàgines del nostre setmanari.

- **5 de gener.** Dins de la Jornada Interdiocesana organitzada per les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, s'estrena el logotip creat per a la província eclesiàstica de Barcelona.
- **11 de gener.** A l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona es presenta l'edició catalana del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica amb la presència de nombrosos prelats.
- **19-20 de gener.** Benet XVI convoca al Vaticà una reunió sobre la situació de l'Església catòlica a la Xina. Hi participen representants dels bisbats de Hong Kong, Macau i Taiwan.
- **20 de gener.** Les despulles del militant catòlic Joan Roig i Diggle ja reposen a l'església de Sant Pere del Masnou. El trasllat es va fer des del cementiri de Santa Coloma de Gramenet, on va ser assassinat el 1936, als 19 anys.

L'«abbé» Pierre, exemple de caritat.

- **22 de gener.** L'abbé Pierre, fundador dels Drapaires d'Emmaús, mor a París, als 94 anys. Testimoni excepcional d'amor a Déu i al proïsme, tota la seva vida va estar dedicada al servei dels més pobres.
- **23 de gener.** El cardenal Stanislaw Dziwisz, arquebisbe de Cracòvia i secretari personal de Joan Pau II, publica el llibre de memòries *Una vida amb Karol*.
- **1 de febrer.** Mor a Roma, als 86 anys, el cardenal Antonio M. Javierre, prefecte emèrit de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments.
- **2 de febrer.** S'inaugura la reforma de la capella del Santíssim de la catedral de Mallorca. La decoració, que recrea el passatge de la multiplicació dels pans i els peixos, és obra de l'artista Miquel Barceló.
- **9 de febrer.** Mons. Francesc Xavier Ciuraneta comunica durant la reunió del Consell Presbiteral que ha presentat al Sant Pare la seva renúncia com a bisbe de Lleida per motius de salut.
- **11 de febrer.** El bisbe de Sant Feliu de Llobregat,

Mons. Agustí Cortés, ordena com a preveres Mn. Juan Antonio Vargas i Mn. Antoni Vegara.

- **19 de febrer.** El cardenal Walter Kasper, president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, participa a Barcelona en la trobada ecumènica «Ecumenisme espiritual i de la caritat».
- **27-28 de febrer.** Els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola denuncien que la Llei Orgànica d'Educació (LOE) no respecta alguns drets fonamentals i qualifiquen d'«inacceptable» l'assignatura Educació per a la Ciutadania.
- **8 de març.** El Sant Pare nomena administrador apostòlic de la diòcesi de Lleida Mons. Xavier Salinas, actual bisbe de Tortosa.
- **13 de març.** Benet XVI fa pública l'exhortació apostòlica postsinodal *Sacramentum caritatis*. El document presenta de manera accessible les grans veritats sobre la fe eucarística i exhorta a un compromís renovat en la construcció d'un món més just i pacífic.

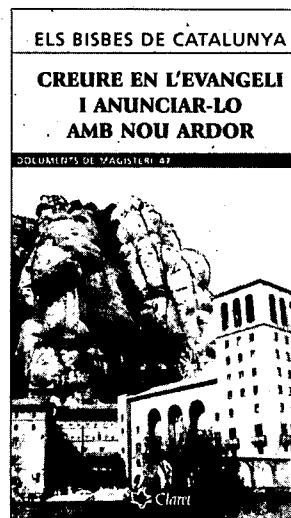
- **17 de març.** Una solemne Eucaristia celebrada a la catedral nova de Lleida va servir per acomiadar el qui ha estat durant set anys al capdavant de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. El ja bisbe emèrit va dir en l'homilia que s'havia sentit «molt estimat» pels lleidatans.

- **19 de març.** Comencen els actes de celebració del 125è aniversari de la col·locació de la primera pedra del temple de la Sagrada Família de Barcelona. Un dia abans va tenir lloc un acte de protesta per demanar que el TGV no passi pel centre de la ciutat, ja que podria suposar un perill per al temple.
- **23-24 de març.** Celebrat a Barcelona el IX Simposi de la Fundació Claret sota el tema *Violència i religions*.
- **25 de març.** El Papa rep en audiència els participants en el congrés promogut per la Comissió dels Bisbats de la Unió Europea amb motiu dels 50 anys dels Tractats de Roma. «Europa renega de si mateixa si refusa la seva identitat cristiana», diu el Sant Pare. Per la seva banda, el bisbe de Terrassa, Mons.

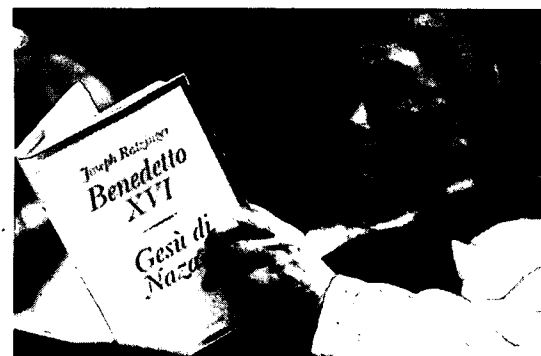
Josep Àngel Saiz, ordena com a prevere Mn. Marc Aceituno, de 25 anys.

- **27 de març.** La basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona acull una missa exequial per acomiadar el seu rector, Mn. Albert Taulé. Tenia una important trajectòria com a compositor de música religiosa.

- **2 d'abril.** El mateix dia en què es complien dos anys de la mort de Joan Pau II es tanca a la basílica de Sant Joan del Laterà la fase diocesana del procés de beatificació del Pontífex polonès. Així mateix, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense elaboren un nou document titulat *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*, publicat per l'Editorial Claret, que s'emmarca en la celebració del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya.

- **14 d'abril.** El Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) celebra el seu 50è aniversari a Montserrat.
- **15 d'abril.** Amb motiu del seu 80è aniversari i del segon any de la seva elecció com a Papa, Benet XVI presideix una celebració eucarística a la plaça de Sant Pere del Vaticà. Per la seva banda, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, ordena com a prevere Mn. Francesc Tirado.
- **16 d'abril.** Després de sis anys de restauració i ampliació, el nou Museu Diocesà de Mallorca obre les portes.

- **16 d'abril.** Benet XVI publica el llibre *Jesús de Nazaret*, el primer com a Pontífex. Es tracta de la primera part d'una obra en dos volums que Joseph Ratzinger va començar a escriure quan encara era cardenal. Se centra en la vida de Jesús des del seu bateig al riu Jordà fins a la Transfiguració. La versió castellana va ser publicada per La Esfera de los Libros i la catalana per l'Editorial Claret.

- **18 d'abril.** Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, beneeix l'escultura *Sant Jordi*, de Josep M. Subirachs. La imatge presideix la nau principal del temple de la Sagrada Família de Barcelona.
- **21-22 d'abril.** Al monestir de Santa Maria de les Avellanès els escoltes catalans commemoren els cent anys d'escoltisme a Catalunya. Amb motiu d'aquesta efemèride, es van dur a terme al llarg de l'any múltiples actes.
- **27 d'abril.** Cloenda de l'Any jubilar montserratí. Se celebrava un doble aniversari: 125 anys de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya i 60 anys de l'entronització de la imatge en el seu cambril actual.
- **6 de maig.** Sant Feliu de Llobregat celebra a Montserrat la proclamació de la Moreneta com a patrona del bisbat.
- **8 de maig.** Presentació oficial a Manresa del documental *Pere Tarrés (1905-1950)*, de la productora catalana Utopia Global, que dona a conèixer el llegat espiritual i humà del beat manresà.

Brasil vibra amb el Sant Pare.

- **9-13 de maig.** Sisè viatge apostòlic de Benet XVI. Aquesta vegada, el Papa visita el Brasil. És l'encarregat d'inaugurar la V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà i del Carib.
- **12 de maig.** Stuttgart és la seu de la trobada ecumènica Junts per Europa. Hi participen unes vuit mil persones procedents de 250 moviments i comunitats de diferents Esglésies del vell continent (catòlics, ortodoxos, evangèlics, anglicans...).

A l'Aplec hi van participar 5.600 joves.

- **26 de maig.** Cinc anys després de la darrera edició de l'Aplec de l'Esperit (la Seu d'Urgell, 2002), Tarragona pren el relleu. El lema d'aquesta trobada interdiocesana de joves és «Marcats per l'esperit».
- **1-3 de juny.** El Congrés Internacional «Cor Iesu, Fons Vitae» té lloc a Barcelona. Durant aquests

dies, la Ciutat Comtal esdevé la capital mundial del Sagrat Cor amb conferències, celebracions eucarístiques, vetlles de pregària...

- **3 de juny.** L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, ordena com a prevere Mn. Lluç M. Torcal.
- **10 de juny.** L'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí celebra quinze anys de vida.
- **13 de juny.** S'anuncia el comiat de l'orde franciscà de Tarragona, després de 416 anys de presència a la ciutat. La causa, la manca de vocacions.
- **21 de juny.** El Vaticà fa públic que el Papa ha nomenat bisbe de Còria-Càceres el sacerdot Francisco Cerro Chaves, delegat de Pastoral de Jovenut de l'arxidiòcesi de Valladolid. Així mateix, s'inicien els actes de commemoració dels 850 anys d'història del monestir cistercenc de Santa Maria de Vallbona.
- **25 de juny.** La Residència-Llar de la Pau, a Sabadell, acull l'acte central del 25è aniversari de la presència de les Missioneres de la Caritat a Catalunya. Les primeres deixebles de la mare Teresa de Calcuta van arribar a Sabadell el 1982.
- **4 de juliol.** La Fundació Abadia de Montserrat 2025 fa deu anys. Va néixer el 1997 amb el propòsit d'ajudar a la projecció cultural del santuari i d'afrontar-ne el mil·lenari, que se celebrarà l'any 2025. El P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, va impartir una conferència a Barcelona.

El Pontífex restableix la litúrgia romana anterior a la reforma de Pau VI.

- **7 de juliol.** Benet XVI promulga la carta apostòlica *Summorum pontificum*, en forma de *motu proprio*, sobre l'ús de la litúrgia romana anterior a la reforma del 1970.
- **19 de juliol.** Mons. Enric Pèlach, que durant cinquanta anys va desenvolupar la seva tasca pastoral a la terra dels Andes, mor a Abancay (Perú).
- **25 de juliol.** Benedicció i col·locació de la primera pedra de la futura Cúria diocesana del bisbat de Terrassa.
- **26 de juliol.** Mor Antonieta Canals, treballadora de *Catalunya Cristiana* entre els anys 1992 i 2004 i esposa de Mn. Ventura Farrando, diaca permanent de Sitges i Lavern.
- **31 de juliol.** El Vaticà fa públic que, arran de la renúncia presentada per Mons. Fernando Sebastián, Mons. Francisco Pérez González serà el nou arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela.
- **4 d'agost.** Mn. José Gellida Forés, el sacerdot més ancià de la diòcesi de Tortosa, mor als 93 anys a Vinaròs.
- **5 d'agost.** Mor a la capital francesa el cardenal Jean Marie Lustiger, arquebisbe emèrit de París, als 80 anys.
- **19-25 d'agost.** Rímimi (Itàlia) acull una nova

edició del Meeting per a l'Amistat entre els Pobles, organitzat pel moviment Comunió i Alliberament.

- **26 d'agost.** Mor el cardenal canadenc Édouard Gagnon, president emèrit del Consell Pontifici per a la Família, a Mont-real. Tenia 89 anys.
- **1 de setembre.** Es clou l'Any jubilar del santuari de Núria, concedit per Benet XVI amb motiu dels cinquanta anys de la proclamació de la Mare de Déu de Núria com a patrona del bisbat d'Urgell.
- **2 de setembre.** El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, ordena com a prevere Mn. Jaume Casamitjana.

La imatge de la mare Teresa és venerada a moltes esglésies.

- **5 de setembre.** Amb motiu del desè aniversari de la mort de la mare Teresa de Calcuta, es publica un llibre en què es dona a conèixer les dures proves de fe que va haver de patir durant més de cinquanta anys. L'autor és el P. Brian Kolodiejchuk, missioner de la Caritat i postulant de la causa de canonització de Teresa de Calcuta.
- **7-9 de setembre.** Benet XVI viatja a Àustria. En el seu setè viatge apostòlic, el Sant Pare va peregrinar a Mariazell per commemorar el 850è aniversari de la fundació d'aquest santuari marí.
- **15 de setembre.** Benedicció i col·locació de la primera pedra de la futura Casa de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
- **24 de setembre.** L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, ordena com a preveres Mn. Bruno Bérchez i Mn. Alfred Sabaté.
- **27-30 de setembre.** Se celebra a Barcelona la V Trobada nacional d'Universitaris Catòlics, sota el lema «La relació entre fe i ciència».
- **29 de setembre.** Biblistes de tot Catalunya s'apleguen a Tarragona per tal de commemorar els 25 anys de la primera edició de la Bíblia Catalana Interconfessional.
- **3 d'octubre.** En la inauguració del curs 2007-2008 de la Facultat de Teologia de Catalunya, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, recorda que aquesta institució celebra el seu 40è aniversari. Per aquest motiu s'han programat una sèrie de simposis i congressos.
- **10 d'octubre.** El programa *La Missa*, de TVE-Catalunya, fa 25 anys. Celebra les seves noces d'argent amb una retransmissió especial des de la basílica de Santa Maria del Mar, a Barcelona.

- **16 d'octubre.** Mor el cardenal Rosalio José Castillo Lara, president emèrit de la Comissió Pontifícia per a l'Estat de la Ciutat del Vaticà, a Caracas.
- **17 d'octubre.** Benet XVI anuncia que en un consistori que tindrà lloc el 24 de novembre es crearan 23 nous cardenals, entre ells Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; Mons. Agustín García-Gasco, arquebisbe de València, i el P. Urbano Navarrete, jesuïta i rector emèrit de la Pontifícia Universitat Gregoriana.
- **14 d'octubre.** El bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, ordena com a prevere Mn. Jaume Mercant.
- **21 d'octubre.** Amb una Eucaristia celebrada a l'església de Santa Maria de Sallent, poble natal de sant Antoni Maria Claret, comencen les celebracions de l'Any Claret per tal de commemorar el bicentenari del naixement del fundador dels Missionsers Claretians de Catalunya. Per la seva banda, el bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, ordena com a prevere Mn. Jaume Seguí.

Moment en què es descobreix el tapís dels beats.

- **28 d'octubre.** La plaça de Sant Pere del Vaticà acull la més solemne i nombrosa beatificació de la història: 498 màrtirs assassinats durant la persecució religiosa que va tenir lloc a Espanya durant els anys trenta del segle XX van ser elevats als altars. Cinquanta mil pelegrins hi van participar. La cerimònia de beatificació va ser presidida pel cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants.
- **4 de novembre.** El bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, ordena com a preveres Mn. Joan Làzaro i Mn. Andreu Rodríguez.
- **9 de novembre:** Inauguració a Barcelona del nou Centre Edith Stein. L'objectiu principal és dialogar amb la cultura contemporània i donar eines als universitaris per descobrir Déu.
- **14 de novembre.** S'estrena l'espectacle musical *Arrupe, mi silencio*. Al llarg de l'any es fan activitats per commemorar el centenari del naixement del P. Pedro Arrupe, preposit general de la Companyia de Jesús del 1965 al 1981. En aquest mateix dia, la Universitat Abat Oliba-CEU de Barcelona investeix el cardenal Stanislaw Dziwisz i el periodista George Weigel com a doctors *honoris causa*.
- **17 de novembre.** El Papa nomena bisbe auxiliar de Madrid el P. Juan Antonio Martínez Camino, secretari general i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola.

El Papa imposa el birret cardenalici a Mons. Martínez Sistach.

- **24 de novembre.** Té lloc al Vaticà la cerimònia de consagració dels nous cardenals. Mons. Lluís Martínez Sistach esdevé el setè cardenal de la història de l'arquebisbat de Barcelona. El nou cardenal va expressar el seu agraïment a Benet XVI per la seva generositat: «A partir d'ara he d'exercir el servei que se m'ha encomanat amb una responsabilitat encara més gran, i ho he de fer bé.»

- **30 de novembre.** Benet XVI dona a conèixer l'encíclica *Spe salvi* («Salvats en l'esperança»), amb la qual presenta a una humanitat, en ocasions desenganyada, la dimensió de l'esperança oferta per Crist. Es tracta de la segona encíclica de l'actual Pontífex. També va ser el dia triat per a la inauguració del nou Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, amb una superfície d'uns 7.000 metres quadrats.
- **1 de desembre.** La catedral de Barcelona acull la missa d'acció de gràcies pel cardenat de Mons. Lluís Martínez Sistach. «Intentaré que el Papa conegui la Barcelona i la Catalunya real i objectiva», va afirmar el cardenal en una entrevista concedida al nostre setmanari.
- **2 de desembre.** El bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, presenta la seva primera carta pastoral, titulada *Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI*. Així mateix, Mons. Saiz ordena com a preveres Mn. Carles Cahuana i Mn. Josep Maria Cot. Mons. Xavier Salinas també ordena com a prevere Mn. Roger Torres.
- **3 de desembre.** Es presenta oficialment a Tarragona l'Any jubilar de sant Fructuós, que s'inaugurarà el 20 de gener del 2008 a la catedral de Tarragona i que es clausurarà, també a la seu, el 18 de gener del 2009.
- **8 de desembre.** Obertura de l'Any jubilar de Lourdes, amb motiu del 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

10ª CAMPANYA REIS PER A TOTHOM

CAMPANYA DE RECOLLIDA DE JOGUINES NOVES PER A INFANTS I OBSEQUIS PER A GENT GRAN

PUNTS DE RECOLLIDA A BARCELONA **CCU - Centre Cristià dels Universitaris VILLARROEL, 81, BAIXOS**

Ràdio Estel
COMTES DE BELL-LLOC, 67-69

DATES DE RECOLLIDA: **DEL 3 DE DESEMBRE DE 2007
AL 5 DE GENER DE 2008**

PARTICIPA-HI COM A VOLUNTARI/A

**DEL 28 DE DESEMBRE DE 2007
AL 5 DE GENER DE 2008**

APORTACIONS
c/c 2081 0401 72 3300004117

PER A MÉS INFORMACIÓ
933 233 368

E-MAIL: ccu@dpuniversitaria.org

ORGANITZAT PER:

AMB EL SUPORT DE:

**Amics us desitja un
bon NADAL i un
FELIÇ ANY 2008**

**Gràcies a tots per
la confiança que
dipositeu en nosaltres**

Si vols viatjar a Terra Santa de manera espiritual,
acollidora i respectuosa, fes-ho amb els

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

«La família, educadora insubstituïble per a la pau»

■ Missatge de Benet XVI en la XV Jornada Mundial de la Pau

CIUTAT DEL VATICÀ.— La família és el bressol de la pau. Aquest és l'eix del missatge del Papa per a la propera Jornada Mundial de la Pau, que se celebra cada any l'1 de gener. Precisament el 2008 es commemora el

40è aniversari de la primera Jornada Mundial de la Pau, diada que va ser instituída l'any 1968 per Pau VI i que any rere any anima els creients a no defallir en la recerca d'un bé preuat per als homes i dones de tots els pobles: la pau.

Aquest any el títol del missatge papal per a la diada de l'1 de gener és Família humana, comunitat de pau. Tal com afirma Benet XVI, «la primera forma de comunió entre persones és la suscitada per l'amor entre un home i una dona decidits a unir-se establement per construir junts una nova família». En diferents ocasions del seu escrit, el Papa defineix aquesta família natural com una comunió d'amor i de vida «fonamentada en el matrimoni entre un home i una dona». Aquesta unió, afegeix, és «el lloc primari de la humanització de la persona i de la societat». En aquest sentit, les consideracions de Benet XVI fan referència a conceptes ja subratllats en els magisteris papals tant de Pau VI com de Joan Pau II.

En una «sana vida familiar» es fan «experiències de pau» perquè es posen de manifest alguns trets fonamentals, com ara «la justícia i l'amor entre germans, la funció de l'autoritat expressada pels pares, el servei amorós als membres més febles pel fet de ser petits o ancians, l'ajut recíproc de les necessitats de la vida, la disponibilitat a acollir-lo i, si cal, a perdonar-lo». Per tot això, diu el Bisbe de Roma, la família constitueix «la primera i insubstituïble educadora per a la pau». Aquest bressol que resulta ser la família és indispensable, doncs, per a la societat. Un bressol el «vocabulari» del qual és un «vocabulari de pau»: «en la inflació dels llenguatges, la societat no pot perdre la referència a aquella "gramàtica" que tot infant aprèn gràcies als gestos i a les mirades del pare i de la mare, abans fins i tot que n'apregui les paraules.»

Després d'aclarir el valor fonamental i indispensable que la família conserva, el Pontífex passa a remarcar la importància dels drets que el nucli familiar ha de tenir pel paper que té a la nostra societat. Per fer això, cita en primer lloc la Declaració universal dels drets humans. Després afirma que negar o limitar els drets de la família representa una veritable «amenança» per als «mateixos fonaments de la pau». En fer aquesta defensa, Benet XVI

El Papa reflexiona sobre la pau.

no perd de vista el fet que quan parla de família es refereix a la que està «fonamentada en el matrimoni entre un home i una dona». Els drets de la família són la llar, la feina, l'escola, l'assistència sanitària. La societat i la política són responsables de tutelar aquests drets, però també els mitjans de comunicació social, afirma Benet XVI, hi tenen molta responsabilitat pel «potencial educatiu de què disposen».

Família i pobles

Fent un paral·lelisme entre les relacions familiars i les dels pobles, el Papa ens diu que també els pobles de la terra «estan cridats a instaurar entre ells relacions de solidaritat i col·laboració». Així doncs, tots formem part d'una gran «família humana» i recorrem junts «un mateix camí com a homes i, per tant, com a germans». Per al Papa, és «essencial» que tothom reconegui que la «font originària» de cada vida és Déu, «Principi suprem» que ha d'esdevenir el «valor incondicional» de tot ésser humà, ja que així es poden posar les bases per poder construir «una humanitat pacificada». Sense el «Fonament transcendent», passa que la societat acaba

sent només «una agregació de veïns, i no una comunitat de germans cridats a formar una gran família». La llar d'aquesta gran família és la terra, «la nostra casa comuna», per tant, «hem de tenir cura del medi ambient» sense per això oblidar els pobres, recorda Benet XVI. En la cura ambiental cal que les «valoracions» dels plantejaments que s'hi relacionen es facin «amb prudència» i «en el diàleg», tant entre els experts com entre els diferents països per a una positiva «gestió dels recursos energètics del planeta».

Continuant el paral·lelisme entre la família natural i la família de la humanitat, el Papa considera que «una família viu en pau si tots els seus components se ceneixen a una norma comuna». En aquest sentit, la norma comuna ha de ser, per a la família humana, la «norma moral» que el dret natural inscriu en tot home i dona: «Cal remuntar-se a la norma moral natural com a base de la norma jurídica.» A continuació el Papa fa un balanç de la situació actual d'aquesta gran família humana constatant-hi «divisions i conflictes que llancen ombres fosques sobre el seu futur». Les guerres que es propaguen arreu del món i, sobretot, la cursa armamentística són aquestes ombres. El Papa demana una «desmilitarització eficaç», especialment en el camp de les armes nuclears.

En acabar el seu missatge, Benet XVI convida tots els creients a «implorar a Déu el do de la pau sense cansar-se mai».

Marta Nin

Document vaticà sobre l'evangelització

CIUTAT DEL VATICÀ.— Davant la «confusió creixent» sobre el terme «evangelització», el Vaticà ha publicat un document en el qual comenta que no significa ni «proselitisme» ni «relativisme». «Tota persona té dret a escoltar la bona nova de Déu que revela i es lliura en Crist perquè visqui en plenitud la seva pròpia vocació. A aquest dret li correspon el deure d'evangelitzar», explica. Es tracta de la Nota doctrinal sobre alguns aspectes de l'evangelització, redactada per la Congregació per a la Doctrina de la Fe, resultat d'un treball d'anys. Alguns, explica el text, consideren que no cal promoure la conversió a Crist, perquè és possible salvar-se sense un coneixement explícit de Jesús i sense una incorporació formal a l'Església. Aquestes conviccions prenen més força en un ambient de relativisme, que nega la capacitat humana per conèixer la veritat.

El document proposa l'ensenyament i el diàleg, en respecte a la plena llibertat de tota persona, per anunciar l'amor de Crist. També assenyalava que no és evangelització cristiana l'actitud de diàleg que comporti la coerció o la instigació, que no respecta la dignitat i la llibertat religiosa. El text esmenta la constitució del Concili Vaticà II *Gaudium et spes*, per afirmar que el respecte de la llibertat religiosa i la seva promoció «no ha de fer-nos indiferents per cap motiu davant la veritat i el bé». «Perquè la llum de la veritat sigui irradiada a tots els homes cal abans que res el testimoni de la santedat. Si la paraula és desmentida per la conducta, difícilment és acollida.»

El document conclou amb un missatge central del pontificat de Benet XVI: «L'anunci i el testimoni de l'Evangeli són el primer servei que els cristians poden oferir a tota persona i a tot el gènere humà.» (*Zenit*)

El periodista espanyol Lolo, declarat «venerable»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha aprovat el decret que reconeix les virtuts heroiques de Manuel Lozano Garrido, conegut com a Lolo, gran periodista malgrat que va passar bona part de la seva vida en una cadira de rodes i els darrers anys va quedar cec i paralític. Amb l'aprovació d'aquest decret el Papa li atorga el títol de «venerable». Lolo va néixer a Linares el 1920 i va morir el 1971. Va ingressar en l'aspirantat d'Acció Catòlica als onze anys, i va adquirir una formació espiritual profunda que el va fer viure amb alegria la seva malaltia. Durant els llargs anys de malaltia rebia diàriament l'eucaristia, a la qual tenia una gran devoció. També era un gran devot de la Mare de Déu. Durant la guerra civil distribuïa la comunió a persones que estaven a la presó, la qual ell també va patir a causa dels seus ideals cristians. Va començar a desenvolupar el seu treball professional com a periodista en mitjans com el diari *Ya* i les revistes *Telva* i *Vida Nueva*, l'agència Prensas Asociadas o Signo. La seva malaltia es va iniciar el 1942 i un any després ja tenia la invalidesa absoluta. El 1962 va perdre la vista. Va rebre reconeixements professionals importants com el Premi Bravo i el 1956 va fundar la revista *Sinaí*, per a malalts. (*Zenit*)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Espanya

L'Església reflexiona sobre la Pastoral de les Migracions

■ Presentat el document «L'Església a Espanya i els immigrants»

MADRID.— El 12 de desembre, a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, es va presentar el document *L'Església a Espanya i els immigrants*, aprovat en la darrera Assemblea Plenària de la CEE que es

va celebrar del 19 al 22 de novembre. La presentació del text va anar a càrrec de Mons. José Sánchez González, bisbe de Sigüenza-Guadalajara i president de la Comissió Episcopal de Migracions.

Aquest nou document de l'Església espanyola té una doble vessant: reflexió teològica i orientacions pastorals. Al text, els bisbes constaten que Espanya ha passat de ser un país emissor a ser un país receptor d'immigrants, que l'augment ha estat ràpid i nombrós, i que ha estat diversa la configuració o procedència dels acabats d'arribar, tant per raó de país, com de cultura, raça o religió.

En presentar el document, el bisbe de Sigüenza-Guadalajara va subratllar que la immigració és un fenomen social: «Tenim especial interès a posar en relleu aquesta paraula: "fenomen" humà i complex, perquè no ens fixem exclusivament en la immigració com un mal o una amenaça. És un fenomen social que, d'altra banda, ens interpel·la.» En aquest sentit, Mons. Sánchez va destacar que «per a l'Església aquest fenomen implica una gran oportunitat o una gràcia, per exemple, per a la missió *ad gentes*, per al diàleg ecumènic i interreligiós...».

Mons. José Sánchez va definir la Pastoral de les Migracions en aquests termes: «Missionera, inculturada, de conversió i de reconciliació, de comunió, amb signe de catolicitat i, principalment, marcada per les notes de la Doctrina Social de l'Església.»

El president de la Comissió Episcopal de Migracions va voler posar en relleu alguns principis essencials en relació amb aquesta pastoral. En primer lloc, va sostenir que «l'emigrant és una persona amb la mateixa dignitat i drets fonamentals que els altres. És la presència de Jesucrist que demana de nosaltres el mateix tracte i els mateixos serveis que li devem a Ell». Un altre aspecte que va subratllar és que «l'Església defensa el dret a emigrar i el dret de tota persona a trobar al seu país un nivell de vida digne que li garanteixi a ella i a la seva família el dret a la no-emigració, a no haver de sortir per necessitat del seu país». Un tercer principi és que «l'Església es

concep a ella mateixa com la casa comuna en què tothom ha de tenir cabuda i en la qual els últims hauran d'ocupar els primers llocs en la preocupació, l'afecte i els serveis».

Conseqüències

Segons Mons. José Sánchez, d'aquests principis se'n deriven unes conseqüències. «L'Església ha d'implicar-se ja als països d'origen amb una ajuda cada vega-

als països pobres.

Com va dir el prelat, «en la seva missió d'anunciar l'Evangeli de Jesucrist amb paraules i obres, l'Església no és una ONG més. Ha d'anunciar l'Evangeli i viure'l, atenta sempre a les circumstàncies en què es desenvolupa la vida dels immigrants i el tracte que reben. L'Església exercirà amb llibertat i valentia la seva funció d'instància profètica i crítica».

Per tal d'assolir aquests objectius, l'Església compta amb un seguit d'instruments. Així, Mons. Sánchez va assenyalar especialment «l'educació per a la pau, tasca en la qual té un paper rellevant l'escola catòlica», l'obligació d'exercir el servei d'acollida, «l'acompanyament als immigrants i les seves famílies en el procés d'incorporació i de convivència a la nova societat i, donat el cas, a la comunitat creient. És a dir, una pastoral integral». El bisbe també va fer referència al diàleg interreligiós i intercultural, a la sensibilització de la societat, a la necessitat de «revisar

Mons. Sánchez va presentar el nou document.

da més generosa. Posem en relleu el que ha suposat i suposa l'obra de les missions, com ajuda a la Pastoral de les Migracions. Elevar el nivell de vida, de cultura, de desenvolupament, d'estructures, d'educació, el nivell religiós, implica una gota d'aigua en un oceà immens, però les missions han estat focus de desenvolupament i a moltes persones els han donat la possibilitat de trobar una manera de poder viure al seu país.» Una altra conseqüència per a l'Església és la seva implicació «en la lluita i denúncia de les màfies que trafiquen amb immigrants, especialment amb dones i infants». El bisbe no s'oblidava de parlar de l'atenció als reclusos estrangers a les presons del nostre país o de vetllar per evitar la corrupció, la malversació i el desviament d'ajudes

les nostres estructures, ampliar-les, millorar-les o crear-ne si no existeixen», a col·laborar amb altres organismes i a «evitar que en els mitjans de comunicació abundin els prejudicis, els estereotips i les generalitzacions dels immigrants i de les seves cultures, religions o procedències. Sempre cal tractar-los i presentar-los amb total respecte». A les preguntes dels periodistes, el bisbe de Sigüenza-Guadalajara va reconèixer que a la nostra societat «encara no hem assumit el diàleg amb l'islam en el temps modern. És una assignatura pendent a tot Europa» i que «encara és molt aviat per valorar l'aportació dels immigrants a la nostra Església, però ja comença a ser enriquidora».

Rosa María Jané Chueca

Campanya nadalenca per trucar gratuïtament als missioners

MADRID.— Fins al 9 de gener del 2008 es posa en marxa la campanya que la Fundació Telefónica organitza, per dotzè any consecutiu quan s'acosta el Nadal, per facilitar les trucades gratuïtes entre els familiars i els missioners i cooperants espanyols que desenvolupin tasques humanitàries a l'estranger. El número habilitat és el 900 123 500, en horari de 9 del matí a 7 de la tarda de dilluns a diumenge. El familiar directe (pares, cònjuges, germans, fills) haurà de concertar la trucada, de 12 minuts com a màxim, amb almenys 24 hores d'antelació, indicant el dia i l'hora en què es vol efectuar la comunicació, havent de facilitar el nom del missioner, organització a la qual pertany, telèfon, país i localitat on es troba. El Servei d'Operadores Internacional de Telefónica d'Espanya establirà la comunicació el dia i l'hora establerts. (OMPRESS)

ges, germans, fills) haurà de concertar la trucada, de 12 minuts com a màxim, amb almenys 24 hores d'antelació, indicant el dia i l'hora en què es vol efectuar la comunicació, havent de facilitar el nom del missioner, organització a la qual pertany, telèfon, país i localitat on es troba. El Servei d'Operadores Internacional de Telefónica d'Espanya establirà la comunicació el dia i l'hora establerts. (OMPRESS)

Cartell de la jornada.

Jornada de Família i Vida

MADRID.— El 30 de desembre l'Església celebra la Jornada de Família i Vida, enguany amb el lema «Nosaltres, en canvi, tenim la nostra ciutadania al cel» (Flp 3,20). Els bisbes de la Subcomissió per a la Família i la Defensa de la Vida han escrit una nota per a aquesta jornada en la qual recorden que «som ciutadans del cel, i a la terra estem de camí vers la nostra pàtria definitiva».

Els prelats recorden, en primer lloc, els 498 màrtirs beatificats a l'octubre i que ofereixen un exemple a seguir: «Els bisbes espanyols volem que el seu testimoni enforteixi la vida i la identitat cristiana de les famílies, i esdevingui així "llavor de nous cristians"». I afegeixen: «Com les famílies dels màrtirs van ser capaces d'educar-los en la fe, també avui les famílies poden (...) educar cristians la santedat dels quals il·lumini el començament d'aquest tercer mil·lenni.»

Un aspecte que ressalta la nota és l'afebliment de la identitat cristiana, que també afecta les famílies. Per això, els bisbes volen enfortir les famílies cristianes recordant-los la seva grandesa i la seva dignitat, i ho fan assenyalant dos trets: «El primer és la integració de fe i vida. La fe no pot reduir-se a una experiència privada (...). La fe s'ha de manifestar en totes les dimensions de l'existència.» La segona característica és la inserció a la comunitat cristiana, ja que «no hi ha família cristiana al marge de l'Església» i les parròquies han de ser «família de famílies cristianes». Així, el text indica que «només una família cristiana amb una identitat forta serà capaç (...) de transmetre la fe i de ser (...) signe lluminós de la veritat, la bondat i la bellesa del matrimoni i la família.»

Com a reptes actuals, els bisbes plantegen la iniciació cristiana i l'educació cristiana dels fills. Per això, es refereixen a l'assignatura Educació per a la Ciutadania, que consideren «inacceptable en la forma i en el fons», i recomanen als pares defensar «amb tots els mitjans legítims al seu abast el dret que els assisteix de ser ells els qui determinin l'educació moral que volen per als seus fills». (C.C.)

Espanya

Càritas llença la seva campanya 2007-2008

■ Repeteix el lema: «Els drets humans són universals. Les oportunitats ho haurien de ser»

MADRID.— El dret a la salut i la igualtat de gènere són els dos temes sobre els quals incideix la campanya institucional de Càritas 2007-2008, la primera fase de la qual es posa en marxa aquest Nadal. La segona etapa està programada per a la primavera vinent, en el marc de la celebració del Dia de la Caritat 2008, festa de Corpus Christi.

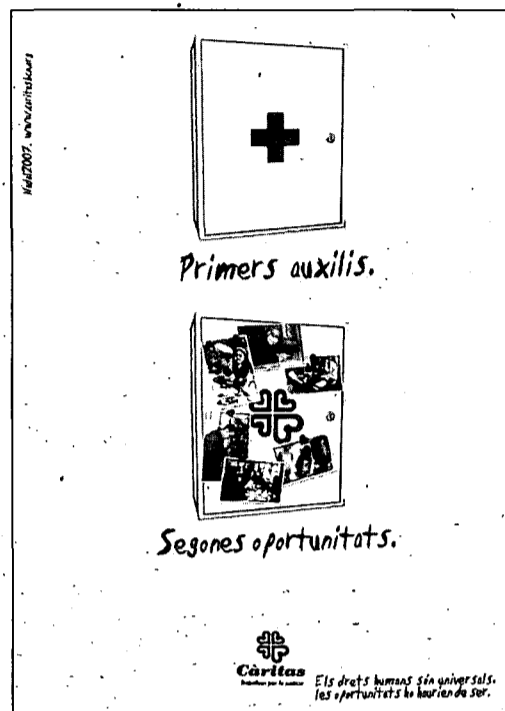
La campanya 2007-2008 es presenta amb el mateix lema que l'any anterior, «Els drets humans són universals. Les oportunitats ho haurien de ser», per continuar aprofundint sobre la dificultat d'accés i de reconeixement dels drets humans a les persones que viuen en situació de pobresa i vulnerabilitat al nostre món. Tant l'accés a l'habitatge i a l'educació, temes abordats en la campanya 2006-2007, com a la salut i a la igualtat de gènere són quatre drets bàsics que haurien de ser inherents a totes les persones de qualsevol lloc, amb independència del sexe, raça, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social. Això no obstant, queda un llarg camí a recórrer per tal de poder parlar d'equitat de drets i d'oportunitats per a tothom.

Per al Nadal, la campanya de Càritas convida a reflexionar, amb el missatge

«Primers auxilis. Segones oportunitats», sobre el dret a la salut, un bé universal entès no únicament com a absència de malaltia, sinó com un benestar global que afecta totes les dimensions de la persona. Per això, els diferents materials de la campanya posen de manifest com molts dels problemes de salut tenen les arrels en les desigualtats socials i econòmiques que pateixen les dues terceres parts de la població mundial.

Per al dia de la Caritat 2008, la campanya vol incidir, a través del lema «L'única cosa que ens diferencia són les oportunitats», sobre el dret a la igualtat de gènere. En la nostra societat s'han fet grans passos en el reconeixement dels mateixos drets per a homes i dones, si bé encara no n'hi ha prou, com ho mostren determinades realitats. Les càrregues familiars, les dificultats de trobar feina i l'escassa formació, converteixen la dona amb escassos

sensibilitzar la societat a través del compromís i l'acció propis de Càritas sobre la dificultat d'accés i de reconeixement dels drets humans a les persones que viuen en situació de pobresa i de vulnerabilitat al nostre món, sobretot en el dret a la salut i la igualtat de gènere; promoure actituds solidàries, corresponsables i acollidores que facilitin el reconeixement, la garantia i l'exercici dels drets socials dels sectors més vulnerables de la població; generar espais de debat i de reflexió entre les persones voluntàries de Càritas, la comunitat parroquial, els col·lectius més desfavorits i el conjunt de la societat sobre com la pobresa, la desigualtat i l'exclusió vulneren el dret a la salut i el dret a la igualtat de gènere; fer visibles i properes les realitats de pobresa i exclusió en què viu la major part de la població del planeta, tant al Nord com al Sud, pel que fa als drets de salut i equitat de gènere, i implicar la societat i les Administracions públiques en accions positives d'integració per promoure i defensar aquests drets. (C.C.)

Cartell de la campanya de Nadal.

recursos econòmics en una persona amb menys oportunitats per integrar-se a la societat com a subjecte de plens drets.

Els objectius d'aquesta campanya són

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €**
Àsia i Oceania: 270,37 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
 Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
 08035 Barcelona
 Tel. 934 343 630 - 609 101 344
 Fax 934 343 650
 e-mail: fundfatima@terra.es
 web: www.fundacionntrasrafatima.org

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona**Respecte i protecció de la vida humana**

Una notícia recent afirma que l'any 2006 a Espanya es varen fer cent deu mil avortaments, xifra que suposa un augment del 19% respecte de l'any anterior. Davant d'això cal recordar que el grau d'humanització d'una societat es pot mesurar sobretot pel respecte que manifesta i per la manera que té d'acollir la vida humana i les persones que pateixen discapacitats o malalties.

En aquesta jornada de la família i la vida, escau recordar que Joan Pau II, en la seva encíclica *L'evangeli de la vida*, va fer un cant a la vida humana posant en relleu el valor i el caràcter inviolable de la vida de cada persona, des del primer moment de la seva concepció fins a la crida de Déu al terme de l'existència en aquest món. És ben actual, també entre nosaltres, aquesta petició que aquell Papa va fer a cada persona en nom de Déu: «Respecta, defensa, estima i serveix la vida, tota la vida humana! Només seguint aquest camí trobaràs

justícia, desenvolupament, llibertat, pau vertadera i felicitat.»

El do meravellós de la vida humana, fruit de l'amor dels esposos i de l'obra creadora de Déu, cal que sigui acollit amb gran respecte i amb protecció des del primer moment de la seva concepció. Per això, com vaig tenir ocasió de dir públicament el passat 8 de desembre a la catedral, rebem amb un profundíssim dolor les notícies dels avortaments que aquí i arreu es practiquen, matant vides humanes, violant el precepte diví de no matar, deixant un trauma profund en les persones que recorren a l'avortament i creant una cultura de mort en la societat mateixa. Només Déu és amo de la vida. La vida humana té un caràcter sagrat i inviolable, en la qual es reflecteix la inviolabilitat del mateix Creador. Precisament per això, Déu és jutge sever de tota violació del manament «no mataràs», que és a la base de la convivència social. Déu és el defensor de l'innocent.

El Concili Vaticà II va fer un judici molt dur i explícit sobre l'avortament provocat, és a dir, volgut com un fi o com un mitjà: «Déu, Senyor de la vida, ha confiat als homes l'altíssima missió de perpetuar la vida, missió que ha de ser exercida d'una manera digna de l'home. Així, doncs, la vida, un cop concebuda, ha de ser protegida amb la més gran sol·licitud: l'avortament i l'infanticidi són crims abominables.»

Aquest meravellós i sagrat do de la vida humana demana i ens insta a tots, i de manera especial a les persones que tenen responsabilitats públiques, que sigui respectat el dret a la vida, explícitament reconegut a l'article 15 de la Constitució espanyola: «Tothom té dret a la vida i a la integritat física i moral.» Cal que tota la societat prengui consciència de la gravetat de l'avortament i defensi tota la vida humana. Només el respecte a tota vida humana humanitza la societat i crea una autèntica cultura de la vida.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat**Cap d'Any**

Som a les acaballes de l'any. D'aquí a poques hores tancarem una altra pàgina del llibre de la nostra vida. És cert que tots els dies són iguals i que la manera de comptar-los no afegeix gaire cosa a la realitat, però obrir i tancar un any, com tants altres moments de celebracions i aniversaris, ens esperona a reprendre amb il·lusió les tasques més ordinàries.

Quan arriba el dia 31 de desembre de cada any el Sant Pare dirigeix una antiga pregària d'acció de gràcies, el *Te Deum*, ja sigui al Vaticà o, com ho feia Joan Pau II, en una de les esglésies més belles de Roma, la del Gesù. Fóra bo que tots donéssim gràcies a Déu per tants beneficis com hem rebut durant aquests mesos que ara clourem. Potser no som prou conscients de tots els dons que Déu ens fa, començant pel de la vida i seguint pel de la fe, la seva amistat, la gent que ens estima, etc. La llista ja compreneu que seria interminable. És bo de ser agraïts, ja que aquesta actitud ens fa

mereixedors de més gràcies. Quan algú ens fa un obsequi procurem manifestar l'agraïment, i això fa feliç el qui ens ha obsequiat i deixa la porta oberta a futurs dons.

Acabem l'any amb agraïment i el comencem amb una gran festa de la Mare de Déu i una jornada mundial dedicada a pregar per la pau. L'1 de gener uneix cada any aquestes dues commemoracions. Així, honorem la Mare de Déu —perquè aquest és el motiu de la festa, la Maternitat divina—, i ens unim al Sant Pare que prega per la pau de tot el món.

En fer aquesta pregària podríem pensar que ens trobem davant d'una intenció gairebé impossible, que les forces que a tot el món es mouen en sentit contrari a la pau són immenses, i que el que podem fer cadascun de nosaltres són com minúscules gotes enmig d'un mar oceànic. És cert; però no oblidem el poder de l'oració —n'hi hauria prou de recordar les

paraules de Jesús pel que fa a aquest tema, quan ens insisteix en la necessitat i l'eficàcia de la pregària—, ni oblidem tampoc que unint-nos al Sant Pare en aquesta intenció fem potser el millor d'allò que tenim al nostre abast. Alhora, ens cal no oblidar tampoc que podem ser sembradors de pau i d'alegria allà on ens trobem habitualment, fent que els nostres ambients familiars, professionals, d'esbarjo, siguin més amables, més pacífics, i per tant més cristians i més humans. Aquesta és una de les tasques més importants que hem de fer els catòlics de tot arreu per contribuir a un món millor de debò. Fem-ho especialment en l'àmbit de la família —aquest diumenge celebrem la festa de la Sagrada Família de Natxaret—, i la caritat i l'amor, l'essència del cristianisme, seran cada cop més abundants.

Que Déu ens beneixi i ens doni un any nou ple de joia, de felicitat i de pau!

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.comCatalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info**FLAMA**
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Una crida a la consciència de la societat

Amb aquest escrit vull fer una crida seriosa a les consciències, a les consciències dels cristians, però també a les consciències de tots els homes i dones que creuen que els éssers humans ens hem de guiar per la recta raó. Em refereixo a les notícies sobre els avortaments practicats en determinades clíniques, fent un veritable «fraude de llei», és a dir, transgredint la normativa, ja massa permissiva, en matèria de respecte a la vida no nascuda.

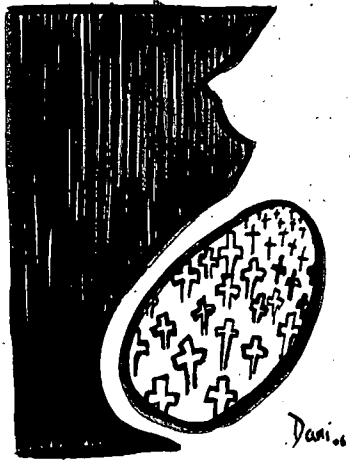
Segons unes xifres publicades recentment, a l'Estat espanyol durant l'any 2006 es van produir 110.000 avortaments provocats, amb un augment proper al 20 per cent sobre les xifres de l'any anterior. Es miri com es miri, és una xifra que produeix horror. Quin judici faran de la nostra generació en el futur? Es pot considerar humana una societat en la qual es produeixen fets com aquest? El dret a la vida és un dret fonamental, el més important, i va des de l'inici de la seva concepció fins a la mort natural. La Constitució espanyola reconeix que «tothom té dret a la vida i a la integritat física i moral» (article 15).

És un deure de tota la societat que vulgui ser humana, i més encara si vol inspirar-se en els principis de l'humanisme cristià, defensar la vida humana des dels seus inicis fins a la mort natural. Cal que la societat prengui consciència de la gravetat de l'avortament i defensa de la vida. Si la nostra societat no respecta la vida dels febles, no tenim futur. Si la nostra societat no reacciona davant d'aquests fets, no hi ha futur possible. Si la nostra societat s'enfosqueix de tal manera que no distingim entre el bé i el mal en un tema tan fonamental, no pot haver-hi futur.

Com podem fonamentar la convivència humana sense el respecte a la vida? El procés de socialització de nens i joves, és a dir, la seva incorporació a la societat i apropiació de la cultura, volem que es dugui a terme assumint com una

cosa «normal» pràctiques d'aquest tipus? És aquesta la cultura que volem transmetre a nens i joves? En nom de qui o de què podem atemptar contra la vida d'un no-nascut?

El Concili Vaticà II, tan solidari amb el món d'avui i tan obert a tots els valors veritables de l'humanisme, no va dubtar a qualificar l'avortament provocat, volgut directament com un mitjà o un fi, de «crim abominable». «Déu, Senyor de la vida, ha confiat als homes l'altíssima missió de perpetuar la vida, missió que ha de ser exercida d'una manera digna de l'home.» Agredir l'innocent indefens que demana entrar en la vida humana i interrompre'n el camí vital inicial sempre és un fracàs, una cosa indigna d'una persona que es vulgui comportar amb sentiments humans.

Dani.

Es dirà, i no sense raó, que sovint es recorre a l'avortament perquè la dona es troba en situacions de greus dificultats per tirar endavant l'acollida de la nova vida i la cura i l'educació del fill que arriba. És molt cert que es donen aquestes situacions. Però aquí cal fer una crida a les autoritats que tenen la greu responsabilitat d'administrar els recursos socials, invertint-los en la promoció de la natalitat —encara excessivament baixa entre nosaltres— i no posant-los al servei d'institucions que atempten contra el dret a la vida. Amb tot el respecte, he de dir que haurien de donar compte davant Déu de determinades actituds.

Desitjo acabar aquest escrit amb una crida a l'esperança. En la recent encíclica *Spe salvi*, Benet XVI diu que «tota actuació seriosa i recta de l'home és esperança en acte» (n. 35). Doncs bé, em plau moltíssim reconèixer la tasca molt positiva de tantes persones i institucions que es posen al servei de la defensa de la vida, ajudant les mares gestants en risc de recórrer a l'avortament a tirar endavant la seva maternitat. Elles i ells són els veritables promotors d'una cultura de la vida.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La Soraida

He administrat els sagraments de la iniciació cristiana a la Soraida. Sé poques coses de la seva vida. És metgessa i va néixer al Perú. Va demanar l'entrada a l'Església catòlica i va assistir a la catequesi de cada diumenge. La Núria i la Mariona —les seves catequistes— han constatat l'interès que té per tot el que fa referència a la fe. Se li ha obert un nou horitzó a la vida. He estat afortunat perquè li vaig poder administrar el baptisme, la confirmació i la primera comunió. Em vaig sentir privilegiat pel fet de poder actuar en el moment més important de la vida de la Soraida. Vaig poder actuar, com diuen els teòlegs, *in persona Christi*, en nom de Crist.

Batejar sempre reporta il·lusió tant en el cas dels infants com en el dels adults. S'evidencia la pregonesa del naixement de dalt, de l'aigua i de l'Esperit Sant. En efecte, vaig llegir, una vegada, que un jove havia rebut el baptisme d'adults. Els seus companys assistien a la cerimònia i el mossèn, que els coneixia a tots, els preguntà si serien capaços de fer el mateix que el seu company, en el cas que no haguessin estat batejats. El baptisme, esdeveniment de goig, suposava el canvi total de vida. Només un, de la colla d'amics, va respondre que estaria disposat a fer el mateix

gest i seguir la senda de l'Evangeli, és a dir, viure com a deixeble del Mestre. De tant en tant, sóc afortunat. Tant, que puc presidir els tres sagraments de la iniciació cristiana. Significa també molt per a mi. I sempre m'envaeix l'emoció. Aquesta vegada també ha estat així. «Jo et batejo en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant», «Rep el signe del do de l'Esperit Sant. Amén. La pau sigui amb tu», «El Cos de Crist. Amén», «La Sang de Crist. Amén». Són moments de joia i d'esperança. El poble de Déu va eixamplant els vents de la seva tendà de campanya. Ingressen noves llevess a l'Església. És important que això passi en els nostres dies que semblen, a primera vista, calamitosos. El Senyor continua cridant al seu seguiment. I moltíssims —no ho dubteu pas— reben el do de respondre sí a la crida i d'entrar en el corrent superabundós de la gràcia de Crist.

Va passar quelcom inesperat, però molt lògic. Al final de la celebració vaig lliurar un Sant Crist a la Soraida i la vaig felicitar. Els altres fidels, de la missa de 10 d'un fred divendres de desembre, restaven tots al temple, com si no gosessin marxar. Què passava? Volien felicitar la neòfita. El baptisme de la Soraida els havia despertat la simpatia i l'acolliment. Els altres fidels no la coneixien pas, però s'alegraven perquè acabava de néixer una filla de Déu i una germana en la fe. Les coses van més bé del que nosaltres solem pensar, gràcies a Déu!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Pantera-lleopard (divagacions)

L'altre dia pensava en les feres i l'esment que se'n pogués fer a la Bíblia. Evidentment, vaig excloure de la meua recerca el lleó, que prou sabia que hi apareixia. Vaig pensar immediatament en el tigre. El vaig cercar i, paradoxalment, no el vaig trobar esmentat enlloc. Tot seguit vaig pensar en la pantera. He de confessar que com que he llegit més d'un cop *El libro de las tierras vírgenes*, de Kipling, no puc escapar-me de la seva influència. Vaig anar a diferents versions bíbliques, al Google i a la imprescindible *Viquipèdia*. Explico això per justificar les divagacions. Afegeixo que en el meravellós lloc d'Ein-Guedi, el qual, malauradament, molts viatgers només coneixen com a lloc per submergir-se en les aigües salades de la mar Morta, desconeixent-ne els gustos bíblics, un cartell avisa el visitant que, a més de damans i fíbexs, pel lloc hi ha panteres. No n'hi ha gaires, no a prop, perquè es pot circular lliurement, sense cap precaució. Redactaré sense un esquema precís.

Curiosament el nom de *lleopard* deriva de lleó i pantera, perquè, antigament, es creia que aquest animal era un encreuament de les dues espècies. Afegeixo també que segons quina versió es llegeixi apareixerà pantera o lleopard. Com tantes vegades dic quan es va escriure el text revelat, faltaven uns quants segles perquè Linné establís els criteris de nomenclatura dels éssers vius.

En un cas és evident que es parla de lleopard. Es tracta d'un text de Jeremies on es pregunta l'hagiògraf si pot el cusita canviar el color de la seva pell o el lleopard les seves taques? Sense que tingui res a veure, perquè ja he advertit que això d'avui són pures divagacions, permeteu-me recordar un fet. Sóc amic d'un capellà congolès, doctorat en Teologia i durant diversos anys rector de seminari. Va passar un temps refrescant coneixements en una universitat del sud de França. Disposava d'un vehicle excel·lent, matriculat a Luxemburg. Per poder visitar-nos va haver de demanar visat d'entrada (segurament existint la UE, avui no el necessitaria). Li comentava que jo passava tranquil·lament d'un país a l'altre, sense que em demanessin cap documentació. «Tu sí —em va comentar—, però la meua pell és negra i em delata.» Ja podem recordar que els blancs som éssers descolorits, sense melanina protectora. Som els dominants i prenem precaucions. Recordava una cosa semblant acompanyant una monja amiga i la seva germana, provinents totes dues de l'Índia. Deia la metgessa: «Aquí la gent vol posar-se morena i nosaltres voldríem ser blanques.» Però és que de la mateixa manera, però a l'inrevés, m'expliquen el menyspreu que europeus poden rebre en llocs tan diferents com Àfrica o el Japó, pel fet de tenir pigmentació o trets facials diferents. De vegades dic que la intensitat de la satisfacció d'algunes persones, quan tornen de la platja, és directament proporcional a l'enfosquiment de la seva pell. Queden deixos de la maledicció de Caïn en la geografia del nostre cutis? Caldria recordar que el baptisme havia d'haver-nos rentat d'aquestes taques.

Els altres passatges es refereixen a la destresa d'aquestes feres. Sorpren constatar que el mateix Càntic relacioni l'arribada de l'estimada amb elles. Penso en la gràcia saltadora d'una ballarina de patinatge sobre gel o en certa bellesa de sorprenent actualitat. (Qui gosaria menysprear l'atractiu d'un rostre com el de la Marilyn Monroe, sense que oblidí i menysprei la bellesa clàssica de la Venus de Milo o la de Botticelli?)

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

La línia divisòria

A l'època de Crotona, dins del pitagorisme i a començaments del segle V aC, va assegurar que la majoria de les coses humanes són duals i va establir deu principis de parells coordinats. Aquesta mentalitat, en certa manera, també regeix avui. Hi ha una tendència universal a traçar línies divisòries entre diverses realitats que entenem que funcionen de manera dual. En destaco unes quantes de diferent tipus: polítics-votants, empresaris-treballadors, jerarquia catòlica-comunitats de base, drets-deures, nord-sud, rics-pobres, homes-dones, escola concertada-escola pública, dreta-esquerra, conservadors-progressistes, capitalisme-socialisme, globalització-antiglobalització... Aquestes realitats solen contraposar-se com si tot fos tan clar i no hi haguessin matisos ni aspectes intermedis.

Moltes persones tendeixen a identificar-se amb un dels dos extrems i menyspreen l'altre, fins i tot el combaten. Interpreten la realitat des d'una banda i les seves postures es tornen rígides i mancadades de diàleg. La bondat es troba en la posició ideològica que un defensa i la maldat en el seu parell contraposat. Més encara, es pot fer una lectura que englobi els elements de la primera columna d'una banda (polítics, empresaris, jerarquia catòlica, drets, nord, rics, homes, escola concertada, dreta, conservadors, capitalisme, globalització), i de l'altra, els elements de la segona columna (votants, treballadors, comunitats de base, deures, sud, pobres, dones, escola pública, esquerra, progressistes, socialisme, antiglobalització). La línia divisòria en el conjunt permet veure amb una claredat més gran el dualisme latent així com la diversitat d'elements que tenen una entranya comuna. Aquesta lectura ofereix interpretacions suggeridores.

Si no superem aquest dualisme; la bretxa entre els parells d'oposats s'engrandeix i la línia divisòria es consolida. La síntesi hegeliana o la llei del tres de Gurdjieff, per posar dos exemples, constitueixen intents que pretenen superar l'oposició de contraris. La globalització ingènua i l'antiglobalització sistemàtica condueixen al caos. Es tracta de trobar el punt crític per potenciar les conseqüències positives de la globalització i evitar-ne els efectes negatius.

Hi ha intents d'apropiar-se d'algunes paraules per la màgia que contenen. Però, gairebé sempre, impliquen un segrest semàntic. N'hi ha que es consideren progressistes i neguen aquesta qualitat als seus adversaris. Què vol dir ser progressista o conservador? Literatura i aparença. El drama de les clíniques avortistes de Barcelona, és progressista o conservador? És progressista ser favorable a l'avortament i és conservador voler lucrar-s'hi? És progressista tancar els ulls al que passa en aquestes clíniques i conservador denunciar-ho? És progressista o conservadora la cultura de la subvenció, que lliga tant a les sigles polítiques dels qui les concedeixen? És progressista que els sindicats, per no perjudicar els interessos electorals del PSOE, no anessin a la manifestació tot deixant al marge els treballadors, principals afectats pels caos ferroviaris? És conservadora la postura dels alcaldes que han volgut beneficiar-se del traçat de l'AVE i que ha perdut de vista l'interès general? L'eix dreta-esquerra cada cop es revela més limitat per interpretar les realitats socials. Solbes (govern de Zapatero) com a ministre d'Economia és perfectament intercanviable amb Rato (govern d'Aznar). Aquest eix dreta-esquerra s'ha mostrat incompetent com cap altre per resoldre els problemes catalans, perquè està supeditant fins a límits impensables la política del país. Posar-hi exemples ajuda. Es pot construir l'Església de Jesús sense aconseguir la comunió entre jerarquia i comunitats cristianes? No té res a veure la denúncia profètica amb l'oposició sistemàtica. La línia divisòria radicalitza. La síntesi, en un nivell superior, permet superar la contradicció dels oposats.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

Joglar de Déu

Vaig conèixer en Pau Tarruell fa molts anys, quan ell estrenava joventut i jo dedicava la meua vida als joves, fent descobrir a la gent el món de la marginació que ja havia començat a ferir el meu cor. Ens trobàvem als Multifestivals David, on ell, amb la seva dona, la Carmina, i tres fills petits, «cantava i dansava per al seu Déu». Jo portava alguns amics del món de la droga que lluitaven per sortir-se'n i donaven el seu testimoni als joves, explicant les experiències viscudes. Molts d'aquells amics ja són amb el Pare Déu sense haver de lluitar més...

Van passar els anys i, amb en Pau i la Carmina, ens vam trobar a Menorca, en una casa rural on aquell matrimoni, juntament amb altres, formaven una comunitat que acollia gent amb problemes propis de l'exclusió. La família havia augmentat i un nadó alegrava aleshores els pares i germans. Allà es vivia un clima de treball, de pregària, de senzillesa i... també les dificultats pròpies d'una opció tan arriscada. Ara, amb el cinquè fill animant aquella llar plena de vida i de vida plena, en Pau i la Carmina, juntament amb alguns dels seus fills, han fet de la música, els contes i la dansa una forma de viure i de treballar.

Però hi ha alguna cosa més important que una simple feina d'animació. Quan en Pau presenta un dels seus espectacles, no és únicament un animador de festes o d'escoles en un moment determinat. Tant ell com la Carmina han optat per aquesta tasca des d'una vessant que jo anomenaria de «joglars de Déu».

S'ha de veure i sentir un d'aquests espectacles per poder gaudir de la pau i la tendresa,

del goig i la profunditat que traspuen els seus números. Viuen d'ells i, sorprenentment, no tenen prou per mantenir una família tan nombrosa. En Pau i la Carmina no deixen de donar gràcies a Déu per això. Fa poc li vaig demanar en Pau que vingués a animar la festa nadalenca d'Ítaca que fem cada any. Ell ho sap prou: la seva actuació no serà remunerada. Però jo sé que ell ve amb molt de gust *gratis data*... També a la mateixa festa a Cintra i amb les mateixes condicions.

Vull referir-me aquí a la primera d'aquestes dues trobades perquè l'ambient que es va respirar a l'església de la Mercè, on es fa aquest acte cada any, era tal que penso que una vegada més Pau es fa mereixedor d'aquest títol de «joglar de Déu». O potser la seva Mare, a qui va dedicar l'actuació.

Va cantar, va tocar instruments de tota mena i de diferents països, va dansar i ens va explicar una història que era un veritable missatge evangèlic. Va ser aquell ambient el que va propiciar les intervencions dels homes d'Ítaca, explicant les seves experiències i mostrant el seu agraïment? Van recordar, en aquell ambient de pau i de goig que a Ítaca han trobat, com Ulisses a l'illa que dona nom al pis d'acollida, el repòs després d'un llarg viatge pel món de la marginació?

Sigui el que sigui, aquest joglar de Déu va aconseguir que totes les angoixes que sabem que hi ha en el cor d'aquells homes exadictes poguessin trobar «aixopluc». I amb això faig referència a les paraules d'un d'ells. Quan donava gràcies per l'acollida que va trobar a Ítaca en el moment de la seva vida quan més ho necessitava, va dir: «Sempre que plou, Déu m'obre un paraigua.»

Zoom

Eduard Brufau

Aquest diumenge, vigília de Santa Coloma, la població osonenca de Centelles celebra la coneguda Festa del Pi. Durant aquesta celebració es talla un pi, que ja ha estat triat el dia de Sant Esteve, i es porta amb carro i escortat pels galejadors o trabucaires fins a la vila, on és penjat cap per avall a l'església al ritme de la dansa i la música. L'arbre, adornat amb pomes i neules, s'hi estarà fins al dia de Reis, quan serà baixat i se'n repartiran les branques entre els veïns. És una festa tradicional multitudinària, declarada d'Interès Nacional, i que barreja elements cristians amb d'altres que es perden en la nit dels temps.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

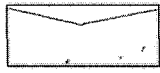
BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 806
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail:
publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

La problemàtica actual de l'escola i de l'educació

Com a mestre i professor jubilat, em serà permès d'exposar a la consideració dels interessats, de les autoritats i de les famílies en general els set punts següents:

1. Abans educaven tres poderosos factors: la família, l'escola i la parròquia; mentre deseducava el carrer.

2. Avui no educa o maleduca la televisió, deseduca el carrer i, amb menys fills, més capricis. Avui molts germanets no tenen amb qui jugar o barallar-se! Que també educa. Aleshores, el docent gastarà principalment les seves energies a domar capriciosos, tot esforçant-se a ensenyar com a mitjà d'educar?

3. Podria ser que abans hi hagués més mestres amb *vocació*, mot que s'escriu amb v baixa, que no pas *bocació*, de boca? Avui s'invertirien els termes?

4. L'alta inspecció de l'escola és generalment tan sols burocràtica, i no passa de la secretaria o de la direcció. No pas així a França, amb una inspecció per classes.

5. Com que avui mestres i professors són en general més savis que els d'abans, amb més estudis superiors i sovint d'especialització, poden descurar, per manca de pedagogia, posar-se al nivell de les edats, oblidant el nivell del grup.

6. Un jove o noia que té a disposició, ja adolescent, tant de dia com de nit, sexe i més sexe a la televisió, revistes o internet, com escoltarà les explicacions d'un professor amb una immersió tan desestructuradora de la imaginació i de la sensibilitat juvenívoles?

7. Finalment, i adaptant un xic el cant que cantàvem de joves, i que potser també és actual: «On no hi ha Déu, no hi ha bondat», podria ser també que la manca de transcendència no ajudés la formació del magnífic jovent actual. Els joves, orfes d'aquesta formació humanística, «mengem i bevem, fem l'amor lliure, que si no és lliure no és amor (com insinua un espot deseducatiu actual que surt a TV3!), que demà morirem!». Quina

perspectiva per a la societat de demà! I malgrat tot, admiro i animo tants i tants mestres i professors actuals en les seves dificultats.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

Déu és amor

La paraula *amor* o el sentit de l'amor és estimar tot el que t'envolta perquè convius amb tot el que es relaciona en el teu món, i el teu món és la nostra mare terra. Si predominés aquest amor en tots els éssers humans — estimar-se els uns als altres — hi hauria pau entre totes les persones i no existiria aquesta terrible violència com és la maledida guerra.

Per tant, per què no ens estimem els uns als altres, i així obtindrem la pau? Podríem dir: «Visca! L'amor i la pau per a tothom!»

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

Per fi

Una interminable processó de *cayucos*, plens de germans famolencs, malalts o simplement cadàvers, a més dels que es van llençant a l'aigua com a esquer dels peixos, arriben periòdicament a les nostres costes.

Llegim amb sorpresa colpidora un rètol desvergonyit, que fa servir un títol ben poc cristià, per cert, en un informatiu propagandístic de la teoria dels ideals que ens va encasquetar el nostre Santíssim Pare. Diu així: «L'Església canària lamenta la mort d'immigrants.» I això ho rubrica la jerarquia canària, al mateix temps que la resta dels espanyols (entre ells, nosaltres) restem impàvids davant de les bestialitats del món «civilitzat».

I anem a missa, a combregar, a confessar (potser no tants)... Portem creus, medalles, escapularis... Som batejats. N'hi ha que són casats, d'altres confien poder separar-se... La doc-

trina de la caritat l'hem assumida a la sola de la sabata. Això sí, creiem que som aspirants al Premi. Infeliços de nosaltres!

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

El ren ibèric

Tinc molts anys i sempre he viscut aquí, i puc afirmar que mai no he vist a la península cap ren solt. Al zoo em sembla recordar haver-ne vist algun, juntament amb les foques i els óssos polars, que tampoc no són lliures.

Però per Nadal ens decoren els aparadors amb rens. No hi tinc res en contra, però el que és nostre, el que és propi, m'agrada més; té més sentit per a mi.

Per això, felicito l'Ajuntament de Barcelona pel pessebre de la plaça de Sant Jaume: És molt agradable, potser excessivament auster, però fresc i ecològic.

Hem de conservar el que és propi; ho esborraran del mapa en no ser d'utilitat pública. Compte que hi ha una llei en camí en aquest sentit.

ANA BENÍN ROSÉS
Sant Cugat del Vallès

Cap d'Any

365 dies queden enrere. Cal fer memòria del passat? Hivern, tardor, estiu, primavera. Tot queda al cervell gravat.

Potser penes, potser alegries. Cada dia té un principi i un fi. I en cada hora o minut diàries que té l'espuma d'un destí.

Flors i espines el temps porta. Tot un any ja hem passat. Un de nou és a la porta i com serà sols Déu ho sap.

Aprenem a viure els dies amb amor i estimar. Se'ns donaran més alegries i el dia serà més clar.

JOSEP BOSCH MERCADER
Cassà de la Selva

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Nadal cristià

—Sovint se'ns critica, amb una gran dosi de raó, l'esperit consumista i insolidari que ofega les festes nadalenques, però potser no se'ns diu com podríem viure cristianament el Nadal. Si li sembla una pregunta oportuna m'agradarà llegir la seva resposta.

—Aquests dies han arribat moltes preguntes. Algunes de ben extenses que requeriran més d'una columna de resposta. He triat una pregunta senzilla i adient amb el Nadal. És cert: la crítica d'un Nadal hipotecat per tantes despeses supèrflues és justa, però cal oferir una proposta per viure positivament aquests dies tan entrañables. Els cristians ens hem preparat quatre setmanes per rebre Jesús i això és el més important: rebre Jesús com a Senyor i Salvador de les nostres vides. Potser perquè no l'acabem de rebre mai del tot, la celebració nadalenca és molt oportuna perquè ens hi esmercem. Jo crec que podem i hem de viure el Nadal de manera «diferent». Molts pensen que per aquests dies poden d'una manera un pèl postissa «compensar» el que no fan la resta de l'any. Miren d'omplir amb coses la manca d'amor que no dediquen a Déu i al seu proïsme en el dia a dia. Una vegada, un nen, en un testimoni que em va colpir, em va dir quan li vaig preguntar què li havien portat els reis: «Massa coses.» Ho va dir trist. Jo li vaig tornar a preguntar: «I què t'hauria agradat que et portessin?» La resposta va ser tremendament madura per a aquella criatura que no tenia encara deu anys: «Que els pares no es barallessin tant i també voldria un germanet.»

Com podríem viure, doncs, el Nadal perquè fos ben cristià? M'atreveixo a suggerir algunes pistes. Comencem per dedicar una mica més de temps a l'oració. Preguem especialment pels familiars i mirem de construir a casa un ambient força positiu. Mirem de ser més amables i servidors, menys crítics i més agraïts. Potser són dies, sense caure en sentimentalismes barats, per dir més sovint i de cor «gràcies» i «t'estimo». Sapiquem valorar les coses positives d'aquells que ens envolten. Procurem assistir tota la família unida a missa els dies de Nadal, la Sagrada Família, Cap d'any i Reis. Si podeu, porteu els nens a veure els Pastorets. No escatimem esforços per fer aquests dies una confessió ben feta i disposar-nos així a rebre Jesús amb un cor renovat en la Sagrada Comunió. Retallem una mica les despeses i siguem caritatius. Aquests són dies propicis per ajudar també l'Església i les obres de caritat que porta a terme. Convidem a dinar algun padri o padrina que viuen sols, visitem un malalt... Bon i sant Nadal des d'aquesta humil columna tot agraint l'atenció que hi dispenseu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

El Nadal es porta a dins

El Nadal es porta a dins. Té sentit celebrar-lo quan se sap què se celebra.

Estic d'acord amb la CONFIC i els mitjans que diuen que celebrar el Nadal no és una obligació. Escriuen: «No hem de deixar-nos emportar per la pressió social; cal passar aquests dies com cadascú consideri més agradable, s'adapti o no als models dominants.»

Tornem a les conseqüències de l'egoisme, que sí que és dominant, depressiu i malaltís. El que engendra més tristesa i desànim és personal, però superar-ho tan sols és possible si pensem en els altres.

No veig que s'hagi de fingir una alegria que no es té. N'hi ha prou amb un «saber estar», saber mirar als altres, preguntar-vos si sou necessari per a algú, si podeu ser

útil, potser només saber escoltar. I deixar que els qui us estimin, us vegin.

Les festes, a part del seu sentit propi, transcendental i amagat, tenen aquell altre aspecte de trobar-se en família. Serveix per recordar que tenim arrels, tradicions, alguna cosa forta per a la pròpia feblesa.

Sortir d'un mateix, sorprendre's que l'estimin malgrat l'antipàtic que ha estat o és. Arreglar-se i somriure per premiar tant esforç per part del qui ha fet la feina, costa tant? Potser-sí, però val la pena.

Cal aprendre a fer feliços els altres per damunt dels estats d'ànim. Si són quatre dies! Un somriure, si us plau...

M. ROSA COLL COLOM
Barcelona

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 2)

Temps de Nadal

(Salteri: setmana 1)

DESEMBRE

30. Diumenge

La Sagrada Família (F), *Blanc*. Lectures: Eclesiàstic 3,3-7.14-17a / Salm 127 / Colossencs 3,12-21 / Mateu 2,13-15.19-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Mansuet, mr.; Rainer, b.; Fèlix I, p. i mr.; beat Raül, ab.; Santes, Anísia, mr.

31. Dilluns

Octava de Nadal, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 2,18-21 / Salm 95 / Joan 1,1-18 (Es pot commemorar: *Sant Silvestre I*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabinià, b. i mr.; Santes, Coloma, vg. i mr.; Melània la Jove.
Festa Major: a Centelles.

Comença l'any 2008

GENER

1. Dimarts

Octava de Nadal, *Santa Maria Mare de Déu (S)*, *Blanc*. Lectures: Nombres 6,22-27 / Salm 66 / Gàlates 4,4-7 / Lluc 2,16-21

ALTRES CELEBRACIONS: Jornada Mundial de la Pau. Sants, Concordi, prev. i mr.; Almaqui, mr.; Santes, Eufrosina, vg.

2. Dimecres

Sant Basili el Gran i Sant Gregori Nazianzè (MO), *Blanc*. Lectures: 1 Joan 2,22-28 / Salm 97 / Joan 1,19-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Macari, ab.; Isidor d'Antioquia, b. i mr.; Adelard, ab.; Santes, Emma, vg.
Festa Major: a Masllorç.

3. Dijous

Fèria, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 2,29-3,6 / Salm 97 / Joan 1,29-34. Si es vol: *El Santíssim Nom de Jesús (MLI)*, *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anter, p. i mr.; Fulgenci, b.; Daniel, mr.; Atanasi, mr.; Josep-Maria Thomasi, prev. i card.; beat Alan de Solminiac, b.; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev.; Santes, Genoveva, vg.
Festa Major: al Pont d'Armentera.

4. Divendres

Fèria, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 3,7-10 / Salm 97 / Joan 1,35-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rigobert, b.; Odiló, ab.; Santes, Isabel-Anna Seton, rel.; beata Àngela de Foligno, rel.

5. Dissabte

Fèria, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 3,11-21 / Salm 99 / Joan 1,43-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Telèsfor, p. i mr.; Simeó Estilita, monjo; Joan Nepomucè, b.; Carles de Sant Andreu, rel.; beat Dídac-Josep de Cadis, prev.; Santes, Emiliana, vg.

Lectures bíbliques

Diiumenge de la Sagrada Família

Lectura primera

Sir 3,2-6.12-14

Lectura segona

Col 3,12-21

Qui venera el Senyor honora els pares

Vida familiar en el Senyor

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira:

En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honora el pare expia els pecats, qui honora la mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honora el pare; quan pregui, Déu se l'escoltarà. Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare obtindrà del Senyor la recompensa.

Fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si s'afebleix el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreis quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tens pel pare; te la tindrà en compte per a compensar els teus pecats, en farà un monument per expiar les teves culpes.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, tingueu els sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de comprensió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suporteu-vos els uns als altres i, si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist coroni en els vostres cors els combats que manteniu; recordeu que en aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts.

Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; instruiu-vos i amonesteu-vos els uns als altres en tota mena de doctrina; agraïts a Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i cànctics de l'Esperit; tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, adreçant per ell a Déu, el Pare, una acció de gràcies.

Dones, cal que sigueu submises al marit en el Senyor. Marits, estimeu l'esposa, no us malhumoreu amb ella. Fills, creieu en tot els pares; això agrada al Senyor. Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.

Al-leluia

Col 3,16a

Que la paraula de Crist, en tota la seva riquesa, tingui estada entre vosaltres.

Evangeli

Mt 2,13-15,19-23

Pren el nen amb la seva mare, fuig cap a Egipte

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

Quan els mags van ser fora, un àngel del Senyor s'aparegué a Josep en somni i li digué: «Lleva't de seguida, pren el nen amb la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà el nen per matar-lo.» Es llevà, prengué el nen amb la seva mare, sortí de nit cap a Egipte, i s'hi quedà fins que Herodes va morir. S'havia de complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: «He cridat d'Egipte el meu fill.»

Tan bon punt Herodes va morir, un àngel del Senyor s'aparegué en somni a Josep, allà a Egipte, i li digué: «Pren el nen amb la seva mare i vés-te'n al país d'Israel, que ja són morts els qui el buscaven per matar-lo.» Ell, doncs, es llevà, prengué el nen amb la seva mare i tornà al país d'Israel. Però quan sentí dir que a Judea Arquelau havia heretat el reialme d'Herodes, el seu pare, no gosà anar-hi, sinó que, seguint una indicació rebuda en un somni, es retirà a la regió de Galilea i se n'anà a viure al poble de Natzarèt. Així es complí allò que havien anunciat els profetes: «Li diran Natzarè.»

Salm responsorial

127

Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.
Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.

*R. Feliços els fidels del Senyor,
que viuen seguint els seus camins.*

La teva esposa fruitarà com una parra,
dins la intimitat de casa teva;
veuràs els fills com plançons d'olivera
al voltant de la taula. **R.**

És així com els fidels del Senyor
seran beneïts.

Que el Senyor et beneeixi des de Sió.
Que tota la vida puguis veure
prosperar Jerusalem. **R.**

«Veniu i ho veureu» (Joan 1,38)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«Quedar-se»

A l'evangeli de Joan apareix amb freqüència la paraula «quedar-se» (*ménein*). En les primeres paraules dels seguidors de Jesús, que seran després apòstols — Andreu i potser el mateix Joan —, hi ha aquesta pregunta: «Rabí (que vol dir Mestre), ¿on us quedeu?» (Joan 1,38). Com tantes vegades en aquest evangeli, les paraules contenen un significat immediat i un altre de més profund. La pregunta, en efecte, podria ésser simplement un desig de conèixer on habitava Jesús, potser una curiositat. La resposta de Jesús entra ja al terreny personal. «Veniu i ho veureu.» L'evangeli explica que «veieren on es quedava, i es quedaren amb ell». Aquella trobada fou transformadora per als dos deixebles.

Per entrar en el contingut més profund ens hem de remetre al capítol 15 del mateix evangeli. Allí Jesús exhorta els deixebles a «quedar-se amb ell, en l'amor que ell els té», d'una manera semblant a com les sarments es queden amb el cep i així tenen vida. «Quedar-se», per tant, no

significa simplement «passar l'estona», sinó participar en la vida, romandre en l'amor.

Tota persona que cerqui on es queda Jesús rebrà sempre la mateixa resposta: Veniu i ho veureu. Jesús no dóna targetes de visita, o el número del mòbil —perdó per les comparacions—; la trobada amb ell és sempre una trobada personal. Ell sempre està a punt de «deixar-se veure».

Com veiem on es queda Jesús?

En una pàgina inspirada de la seva primera encíclica *Déu és amor*, el papa Benet XVI reflexiona sobre la invisibilitat de Déu (cfr. Joan 1,18), i diu així:

«Déu s'ha fet visible, en Jesús podem veure el Pare. De fet, Déu és visible de moltes maneres. En la història d'amor que ens narra la Bíblia, ell surt al nostre encontre, mira d'atreure'ns, arriba fins a l'última cena, fins al cor traspassat en la creu, fins a les aparicions del Ressuscitat i a les grans obres mitjançant les quals Ell, per l'acció dels Apòstols, ha guiat el caminar de l'Església naixent. El Senyor

tampoc no ha estat absent en la història successiva de l'Església: sempre ve a la nostra trobada a través dels homes en què Ell es reflecteix; mitjançant la seva Paraula, en els Sagraments, especialment l'Eucaristia. En la litúrgia de l'Església, en la seva pregària, en la comunitat viva dels creients, experimentem l'amor de Déu, percebem la seva presència i, d'aquesta manera, aprenem també a reconèixer-la en la nostra vida quotidiana» (n. 16).

Acostar-se a tota aquesta realitat és el camí per tenir vida en Jesús, per «quedar-se» amb ell, en el seu amor. No sabrem on Ell es queda sense passar per l'Església, perquè Ell ha volgut fer d'ella «com un sagrament» de la seva presència, el seu Cos. Qualsevol intent de trobar Jesús fora de l'Església està condemnat al fracàs.

El fruit de Nadal

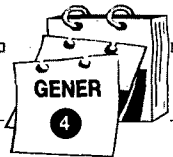
Hi ha una observació molt senzilla que ens ajuda a comprendre tota l'amplitud del misteri de Nadal. Quin és

el fruit d'un naixement? La resposta és òbvia: la presència de la persona nascuda! Quan celebrem els aniversaris del naixement pensem, sens dubte, en els primers moments de la nostra existència viscuts per nosaltres sense que en tinguem record, però donem gràcies a Déu per tota la vida que ens concedeix. Hem nascut i ens hem quedat en aquest món, i ens quedarem eternament a la presència de Déu.

Nadal és celebració del naixement històric de Jesús, però el més important en aquesta festa és reconèixer la seva presència, endinsar-nos en l'adoració d'Aquell que ha volgut quedar-se entre nosaltres —«plantar el seu tabernacle» (Joan 1,14)— ple de gràcia i de veritat, i que està sempre a la dreta del Pare, intercedint per nosaltres. Diu sant Lleó: «Invisible en allò que és seu —la divinitat— s'ha fet visible en allò que és nostre —la humanitat—.» Per què? Perquè «tot coneixent Déu d'una forma visible, siguem atrets a l'amor dels béns invisibles» (Prefaci I de Nadal). «Veniu i ho veureu.»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a la regió d'Alvèrnia vers el 962
- Abat del monestir de Cluny
- Un dels protagonistes de la reforma cluniacenca
- Va impulsar la treva de Déu i va instituir la festa de Tots Sants
- Va morir a Souvigny l'any 1049

Al segle X i XI el cenobi benedictí de Cluny, a la Borgonya, pren un gran protagonisme i emprèn una reforma de la vida monàstica per fer-la més autèntica i eficient. Atenent-se sempre a la regla de sant Benet, aquest gran monestir estén la seva reforma fins a crear una xarxa de comunitats benedictines escampada per tot Europa que s'adhereixen a aquesta gran renovació.

Un dels artífexs d'aquesta iniciativa va ser sant Odiló, abat de Cluny entre el 994 i el 1049. Va ser l'encarregat d'ampliar el monestir tal com ja havien fet els abats predecessors i que convertiren el cenobi benedictí en una de les construccions romàniques més grans d'Europa. Justament aquesta projecció europea va fer que Cluny no només irradiés, sinó que rebés influències de comu-

Sant Odiló de Cluny

nitats i personalitats eclesiàstiques llunyanes. Una de les coses que va saber adoptar aquest abat va ser la Treva de Déu, impulsada des de Ripoll per l'abat Oliba, contemporani seu. Aquesta iniciativa tenia com a objectiu aturar almenys durant uns dies concrets la violència sagnant dels senyors feudals i convertir les esglésies en llocs inviolables. D'altra banda, Odiló de Cluny va ser el primer a instituir als monestirs cluniacencs la celebració de la festa de Tots Sants d'una manera oficial.

Aquest abat també es va distingir per la humilitat i l'atenció cap als pobres: va rebutjar el càrrec d'arquebisbe de Lió i en anys de mala collita i fam es va arribar a vendre propietats del monestir per donar menjar als qui més ho necessitaven.

Tfn: 93 2042433

JOSEP ESTAVA MOLT ANGOIXAT PERQUÈ NO TROBAVA UN LLOC CÒMODE PER ALLOTJAR-SE. NOMÉS VA TROBAR UN ESTABLE D'ANIMALS. JOSEP VA APROPAR UN PESSEBRE I COL·LOCA UN GRUIX DE PALLA. I AQUEST VA SER EL BRESSOL ON MARIA VA POSAR JESÚS QUAN VA NEIXER.

QUINA PAU I QUINA ALEGRIA VAN SENTIR AMB EL NAIXEMENT DE DÉU!

AMB GRAN CURIOSITAT VA VEURE ARRIBAR LINS PASTORS AMB REGALS SENZILLS PER A ELLS I PER AL NEN. ESTRANYAT, VEIA COM ES POSAVEN DE GENOLLS I ADORAVEN JESÚS I CANTAVEN. TAMBÉ FOU GRAN LA SEVA SORPRESA EN VEURE EN AQUELLA PETITA ESTABLIA TRES REIS QUE TAMBÉ S'AGENOLLAVEN PER ADORAR EL NEN

JESÚS VA APRENDRE DE JOSEP A TREBALLAR, A SER RESPONSABLE DE LES SEVES OBLIGACIONS, FIDEL A LA SEVA RELIGIÓ, OBEDIENT I RESPECTUÓS AMB ELS GRANS.

QUAN JOSEP PENSAVA TORNAR A NATZARET, DÉU, EN SOMNIS, LI VA DIR QUE ES DIRIGIS AMB LA SEVA FAMÍLIA CAP A EGIPTE, PERQUÈ ESTAVEN EN PERILL.

JOSEP, OBEDIENT, DESPERTÀ LA SEVA FAMÍLIA I COMENCAREN EL LLARG VIATGE. PASSATS TRES ANYS VAN TORNAR A NATZARET.

DONA GRÀCIES A DÉU PER TOT EL QUE TENS.

JOSEP ÉS EL PATRO DE LA BONA MORT. VA MORIR EN BRAÇOS DE LA MARE DE DÉU I AL COSTAT DE JESÚS, QUE ENCARA ERA UN ADOLESCENT.

Sant Josep

Nom: Sant Josep.

Data de naixement: es desconeix.

Lloc de naixement: Betlem

Festa: 19 de març.

ELS EXTRAORDINARIS

Sant Josep fou un home extraordinari perquè Déu el va escollir per ser el pare adoptiu de Jesús. Sempre va ser just i responsable de la seva família.

JOSEP PERTANYIA A LA FAMÍLIA DEL REI DAVID.

ERA UNA PERSONA SENZILLA I HUMIL. DÉU LI MOSTRÀ UN GRAN AMOR I ELL SEMPRE VA RESPONDRÉ OBEDIENT, FIDEL I AGRAIT.

DÉU ÉS LA PERSONA MÉS IMPORTANT PERQUÈ D'ELL REBEM TOT EL QUE TENIM.

DESPRÉS D'UN TEMPS MARIA I JOSEP ES VAN PROMETRE PER CASAR-SE.

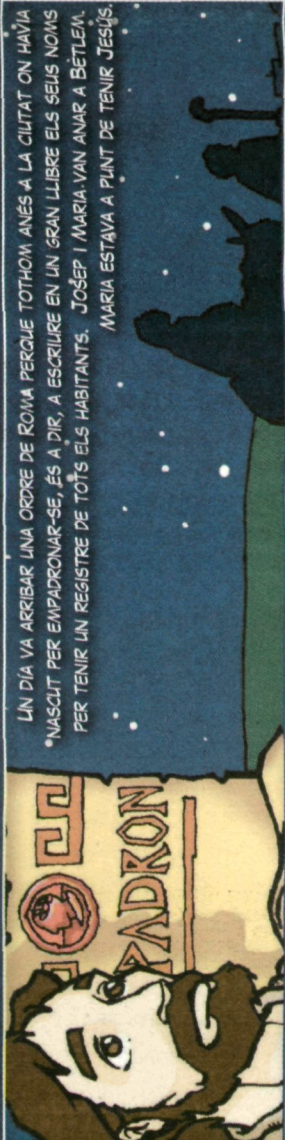
ES CREU QUE JOSEP TENIA APROXIMADAMENT 30 ANYS QUAN VA PASSAR AIXÒ I MARIA PROP DE 15.

JOSEP ERA UN BON TREBALLADOR I UN HOME RECTE I JUST, FIDEL ALS SEUS DEURES RELIGIOSOS I CARITATIU AMB ELS POBRES. SEGURAMENT, MOLTES VEGADES VA PER TREBALLS PER A LA GENT DE NATZARET SENSE COBRAR-LOS RES.

MARIA HO SABIA MOLT BÉ I LI AGRADAVA.

UN DIA VA ARRIBAR UNA ORDRE DE ROMA PERQUÈ TOTHOM ANÉS A LA CIUTAT ON HAVIA NASCUT PER EMPADRONAR-SE, ÉS A DIR, A ESCRIURE EN UN GRAN LLIBRE ELS SEUS NOMS PER TENIR UN REGISTRE DE TOTS ELS HABITANTS. JOSEP I MARIA VAN ANAR A BÉTLEM. MARIA ESTAVA A PUNT DE TENIR JESÚS.

centre juvenil acció social formació humana i cristiana estudi dirigit diversió i temps lliure campaments d'estiu sortides internacionals

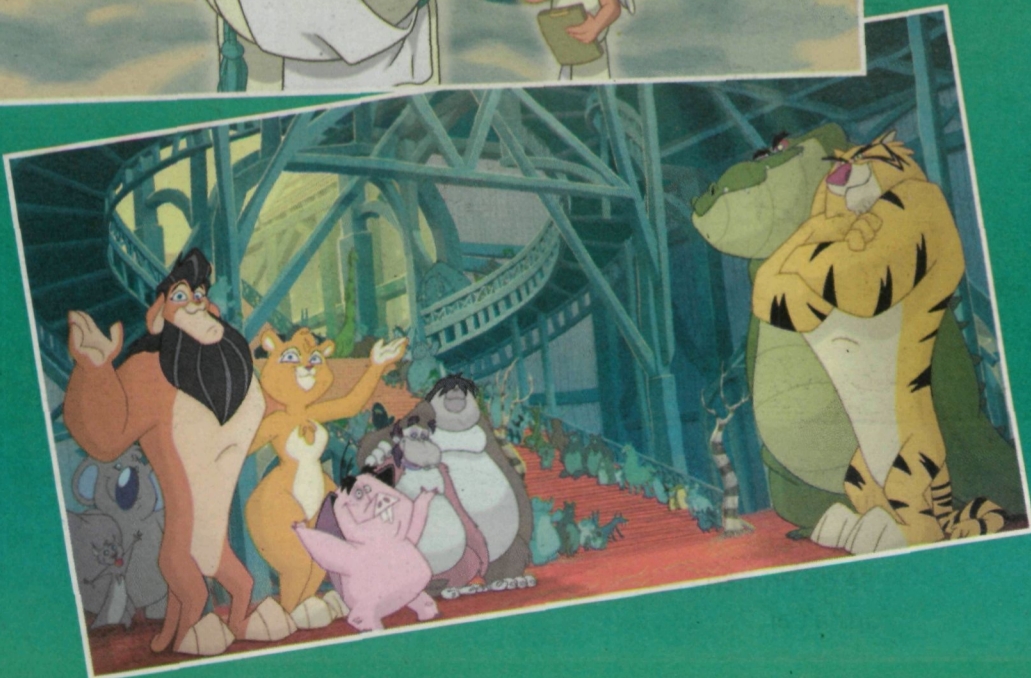
de 5è de Primària a 4t d'ESO. Informa't al 93 252 10 36 o a info@clubfaro.net

El 21 de desembre passat es va estrenar a Espanya «El Arca de Noé»

El diluvi bíblic més «animat» de la història

La comèdia per cargolar-se de riure d'aquest Nadal ha arribat en forma d'arca de Noè. El famós relat bíblic del llibre del Gènesi constitueix la trama principal del darrer treball d'animació del director argentí Juan Pablo Buscarini. Sense que destaquï per la seva rigorositat teològica, el film aposta clarament per l'humor i la ironia per narrar les desventures dels passatgers de la peculiar embarcació construïda per l'ancià Noè a petició de Déu. La convivència a bord de l'arca entre la família de Noè i els milers d'animals embarcats farà de la travessia una esbojarrada aventura ideal per a l'entreteniment dels menuts.

«Aquest Nadal estàs convidat a salvar-te del diluvi al vaixell més divertit de la història!» Amb aquesta proposta suggeridora s'inicia un dels tràilers d'*El Arca de Noé*, la darrera pel·lícula d'animació de l'argentí Juan Pablo Buscarini. I continua dient: «La diversió és a punt de salpar. Tothom a bord!» Amb un marcat to de comèdia i d'ironia, *El Arca de Noé*, produïda per Patagonik Film Group i distribuïda a Espanya per Sony Pictures, recupera el famós episodi bíblic del diluvi universal per generar una pel·lícula molt familiar i refrescant, amb situacions disbauxades i diàlegs recurrents arran sobretot de la difícil convivència entre els passatgers de la curiosa embarcació.

«Basada en el *best-seller* més gran de tots els temps», com també afirma una veu en *off* al tràiler, la nova proposta cinematogràfica de Buscarini ha volgut basar-se en un episodi que és a la ment de tothom, fins i tot entre els més petits, i que és comú al judaisme i al cristianisme. Juntament amb la diversió i la comèdia, *El Arca de Noé*, conscient que és un film per a tots els públics, també proposa un cert missatge altruista. «Quan els protagonistes toquen fons, enmig de conflictes i desavinences de tota mena —assegura Buscarini—, animals i humans s'adonen que no tenen cap més opció que depositar les actituds egoïstes i pensar en el bé comú.»

Alfredo Landa posa la veu a Déu

Un dels atractius de la versió espanyola del film és la veu que l'entranyable Alfredo Landa posa al personatge de Déu, presentat humorísticament com «el qui remena les cireres». Per a la veu de Noè, «home de fe i escollit de Déu per la seva bondat inesgotable en un món moralment devastat», l'escollit ha estat l'humorista i actor Florentino Fernández, que també posa veu a un altre personatge, Xiro, el príncep hereu del regne animal. La cantant Natalia, que ja ha participat en altres pel·lícules d'animació, dobla Kairel, un personatge del regne animal que destaca pels seus dots artístics.

Malgrat que no compta amb efectes especials enlluernadors ni amb les millors eines d'animació en 3D, *El Arca de Noé* constitueix una proposta molt interessant per a aquest Nadal. El guió, els diàlegs i la diversió sense límit, juntament amb un missatge que convida a la convivència i a la pau, són els elements que fan d'aquest film basat en un dels episodis bíblics més famosos de la història una comèdia familiar entretinuda per a infants i adults. (S.G.)

Fotos: Sony Pictures Photos

Barcelona

diòcesis

La Facultat de Teologia prossegueix amb els actes del seu 40è aniversari

■ Teòlegs de gran prestigi van participar en el I Congrés Internacional de Teologia

BARCELONA.— La Facultat de Teologia de Catalunya celebra aquest curs 2007-2008 el seu quarantè aniversari com una oportunitat de refermar-se en la voluntat de ser un centre de reflexió, recerca i vivència intel·lectual de la fe amb rellevància social. Al mateix temps, l'avinentsa de l'aniversari dona peu a obrir la Facultat a una dimensió internacional i ecumènica més gran, cosa que va quedar prou palesa durant el I Congrés Internacional de Teologia, celebrat del 13 al 15 de desembre.

Teòlegs de prestigi internacional es van reunir a Barcelona per participar en el I Congrés Internacional de Teologia. Amb el títol *Paraula de Déu, Paraula sobre Déu*, el congrés va servir de preparació del Sínode de Bisbes que se celebrarà el 2008 a propòsit de *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*.

Així, la voluntat de la Facultat de Teologia de Catalunya, tal com va destacar el seu degà, és la d'estar atenta a la vida de l'Església en la seva globalitat. «Estem en plena recepció del Concili Vaticà II —va afegir el Dr. Armand Puig— i el discurs sobre Déu és un discurs fascinant. La teologia cristiana és una aventura espiritual i intel·lectual de les més boniques que es poden fer.»

El Dr. Armand Puig va pronunciar aquestes paraules durant la inauguració del I Congrés Internacional de Teologia, que va tenir lloc el dijous 13 de desembre a l'Aula Magna del Seminari Conciliar amb la presència dels bisbes de Sant Feliu de Llobregat i d'Urgell. El congrés, que va permetre accedir a la Paraula de Déu d'una manera interdisciplinària, va comptar amb les aportacions de teòlegs de gran prestigi com Mons. Raúl Berzosa, bisbe auxiliar d'Oviedo; el P. Enzo Bianchi, prior de la comunitat de Bose (Itàlia); el Dr. Paul Gilbert, professor de la Pontifícia Universitat Gregoriana; el Dr. Thomas Söding, de la Universitat de Wuppertal i membre de la Comissió Teològica Internacional; el metropolita Laurentiu Streza, de Sibiu (Romania); el Dr. Pierangelo Sequeri, de Milà, o el Dr. Paul Avis, secretari del Consell Anglicà per a la Unitat dels Cristians de Londres.

En la seva intervenció a l'inici del congrés, el Dr. Armand Puig va fer una pinzellada teològica a propòsit de la temàtica *Paraula de Déu, Paraula sobre Déu*. Com sol ser habitual, les seves paraules van ajudar a fer comprensible una qüestió que de vegades només queda reservada als més erudits. «La religió cristiana —va explicar el Dr. Puig— diu que la Història no és opaca, sinó lluminosa, perquè hi ha hagut una paraula que ajuda a interpretar-la, que és donadora de sentit. Déu no és mut ni cec,

L'Aula Magna del Seminari va acollir les sessions del congrés.

sinó que té cor, entranyes i, per tant, compassió. La seva Paraula està feta a mida per als homes. No és abstracta, ni apta només per a iniciats. És una paraula global, que s'adreça a tothom però alhora és personal.»

Responent a la qüestió de què vol dir parlar sobre Déu, el Dr. Armand Puig va respondre: «Primer de tot, no tancar-lo en uns esquemes reductius (...). Un discurs sobre Déu és respectuós sobre la seva transcendència, però també amb la seva humanitat; és a dir, Déu es fa home en Jesucrist. El cristianisme esdevé d'aquesta manera una religió de paradoxes profundes: l'etern i el finit es toquen, dialoquen; el misteri i la Paraula s'entrellacen. Aquest és el cor de la teologia cristiana.»

L'encarregat de clausurar el I Congrés Internacional de Teologia va ser el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya.

«Aquesta ha estat una ocasió excel·lent per recordar i recordar-nos que la Paraula no és un tema més de la vida de l'Església, sinó el punt de referència fonamental», va dir el cardenal, en el sentit que «Déu ha parlat i parla a la humanitat mitjançant la Sagrada Escripura, els llibres que configuren la Bíblia. Aquí no trobem unes paraules arcaïques, perdudes en l'arqueologia literària dels temps arcaïcs, sinó una Paraula sempre viva i eficaç, penetrant com una espasa de dos talls, que arriba al

cor de l'ésser humà i el renova convidant-lo a l'escolta i a l'obediència de la fe».

Al final de la seva intervenció, el cardenal va destacar que «l'existència de la Paraula en la vida quotidiana de l'Església i de cada cristià recorda un fet incommensurable: Déu ha parlat, ha trencat el silenci que molts pensarien que li és propi i s'ha comunicat personalment amb una humanitat que de sempre ha sentit la nostàlgia del paradís, del diàleg proper i amic amb un Déu que ve a conversar amb els habitants de l'Edèn».

Del 17 al 19 de gener prosseguiran els actes d'aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya amb el Congrés Internacional de Teologia Pastoral *La parròquia, comunitat missionera*, en col·laboració amb el Centre d'Estudis Pastoral. Partirà de la realitat viscuda en la tasca callada i quotidiana de les parròquies per tal d'esbrinar camins que ajudin a millorar la qualitat de la vivència interior comunitària així com la seva missió servicial i evangelitzadora.

D'altra banda, el 25 de febrer vinent Mons. Bruno Forte, arquebisbe de Chieti-Vasto (Itàlia), dissertarà sobre el tema *Parlar de Déu en un món global* en el que serà l'acte central del 40è aniversari. Finalment, el darrer dels actes programats és el Simposi de Sagrada Escripura que se celebrarà els dies 15, 16 i 17 de maig amb el títol *La recerca del Jesús històric*.

Carme Munté

MONS. RAÚL BERZOSA, BISBE AUXILIAR D'OVIEDO

«La millor manera d'arribar a la Paraula és escoltant-la»

El I Congrés Internacional de Teologia celebrat a Barcelona del 13 al 15 de desembre es va obrir amb una conferència a càrrec de Mons. Raúl Berzosa, bisbe auxiliar d'Oviedo. L'aproximació que va fer el prelat a propòsit del tema «Paraula de Déu, Paraula sobre Déu» va ser des de la dimensió teològica, més concretament des dels escrits d'Henri de Lubac.

—Com fer arribar la Paraula de Déu al món d'avui?

—En primer lloc, amb testimonis que visquin de la Paraula de Déu; segon, que la gent torni a redescobrir la Paraula mateixa, que és la Bíblia i la tradició, sobretot els sants pares i, en tercer lloc, és inevitable l'acció. La millor manera d'arribar a la Paraula és escoltant-la i, si no arriba, és perquè no creem àmbits d'acollida i, per tant, de pregària.

—En quin moment ens trobem pel que fa a la recepció de la Paraula?

—En aquest moment hi ha superposats com tres cercles o tres estadis: els testimonis creients de la fe que continuen deixant a Déu ser Déu en la seva vida i que estan oberts a la Paraula de Déu; aquells que per ideologia neguen que la Paraula de Déu sigui una Paraula autoritzada i, així, només la valoren com un aspecte cultural; i aquells que ni tan sols estan oberts al fet que pugui existir una paraula cultural. Amb la nova ideologia laïcista, ni tan sols es permeten qüestionar-se sobre els problemes i les preguntes religioses.

—Podria resumir-nos el pensament d'Henri de Lubac?

—Ell segueix el programa que va fer possible el Concili Va-

Mons. Raúl Berzosa amb el bisbe d'Urgell.

ticà II de retorn a les fonts de la tradició viva per renovar la teologia; diàleg amb la cultura del moment present, i una teologia que sigui pastoral per tal de respondre a les preguntes de la gent. Les tres paraules que ell fa servir són: paradoxa (nosaltres sempre pensem més del que podem pensar, sentim més del que podem sentir, cerquem més del que podem cercar); misteri (Déu és el Misteri que ens ha atrapat fins i tot abans que nosaltres anem cap a Ell) i mística (només serà un bon teòleg i un bon cristià el que faci una teologia de genolls, el qui entri plenament en aquest foc abrusador que ens ha dit Benet XVI que és el misteri i la mística).

Barcelona

I Congrés Joves Cristians XXI

■ La nova plataforma juvenil està inspirada en la Federació de Joves Cristians de Catalunya

BARCELONA.—L'1 de desembre passat va tenir lloc a Barcelona el I Congrés Joves Cristians XXI, que va aplegar una seixantena de joves a la Fundació Balmesiana. La trobada va començar amb una presentació de la primera junta de la nova associació Joves

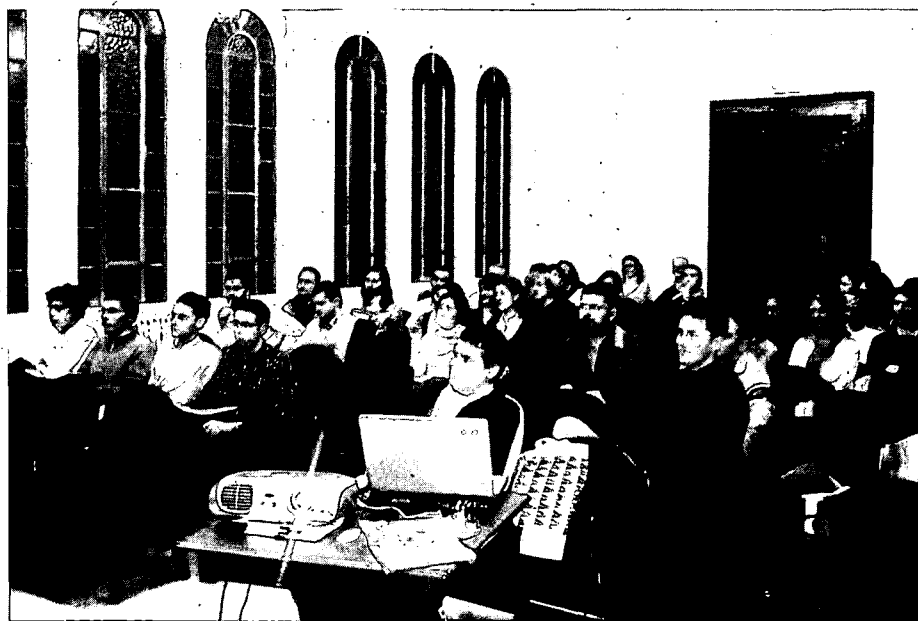
Cristians XXI (JCXXI), una plataforma que pretén aglutinar cristians joves dels diversos moviments, institucions i carismes d'Església units en la voluntat de treballar per una més gran presència dels catòlics en la vida pública.

Després de les presentacions va tenir lloc una taula rodona dedicada a l'àmbit parroquial. Begoña López (parroquia del Roser), Fernando Sánchez (parroquia de Sant Gregori), Mireia Navarro (parroquia del Remei) i Macarena Erdmann (Scouts d'Europa) van parlar sobre la necessitat de viure el cristianisme en comunitat, de la importància d'acollir la gent nova que va a la parroquia, i sobre la necessitat que la vida parroquial giri entorn de Crist.

Per la seva banda, Daniel Lacambra, president de JCXXI, va explicar la campanya «Parroquia oberta», que consisteix a mantenir oberta durant tot el dia una parroquia, per tal que la gent pugui entrar-hi a qualsevol hora, per poder trobar un espai de pregària personal i silenci. Aquesta campanya ha començat a la parroquia de la Mare de Déu dels Àngels. Per fer possible que la iniciativa tiri endavant es necessiten voluntaris, tal com va explicar Lacambra. En aquest primer bloc matinal del congrés va haver-hi també la presentació de l'associació de Joves Pro Vida, a càrrec de Yago Bigatà i Maria Miret.

Al llarg de la jornada es va posar de manifest l'interès de JCXXI d'entrar al Consell de la Joventut de Barcelona (CJB), on estan representades diverses associacions de joves. Després es va explicar per què es forma Joves Cristians XXI i quina és la seva estructura, així com quines són les principals activitats previstes per a aquest any, remarcant la campanya de recollida d'aliments de Nadal, el gran acte a favor de l'Educació, la Família i la Vida del 27 de gener i la campanya per a l'elecció directa del diputat, entre d'altres.

Va intervenir també en el congrés Mn. Joaquim Vidal, delegat de Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barce-

La trobada va tenir lloc a la Fundació Balmesiana.

lona. Durant la seva intervenció Mn. Vidal va recordar la necessitat d'evangelitzar, tenint en compte que la fe ha d'omplir totalment les nostres vides, omplir totes les nostres actuacions. El delegat de Pastoral Universitària va fer un retrat de la societat actual, en la qual la fe ha quedat arraconada a l'esfera privada, alhora que una part important dels joves és crítica amb l'Església.

A la tarda va destacar l'assistència al congrés d'un convidat d'excepció: el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. El purpurat va animar els joves a ser fidels a Crist, cadascú amb la vocació que ha rebut de Déu. Després de la visita del cardenal, va haver-hi la taula rodona de grups universitaris, en la qual van participar Raquel Puñet, del Safor; Eulàlia Tort, del Centre Edith Stein; Joan Parent, de la Thomas More, i Arnau Guasch, de la Totus Tuus.

Van participar també en els encontres

de la tarda Mireia Baylina i Ignació Díaz, de l'associació Generació Benediticte, que van explicar l'acte de presentació del llibre que porta el mateix nom. Pablo Ginés, de Forum Libertas, presentat per Abi Gómez, de JCXXI, va ser l'encarregat de donar a conèixer aquesta iniciativa de diari digital vinculada a E-cristians, i va animar a participar activament a favor de la fe, en tota classe de fòrums d'internet. Daniel Arasa va explicar el projecte Cinemanet, vinculat al Grup d'Entitats de la Família, una iniciativa per promocionar el cinema de valors.

Va tancar el Congrés Josep Miró i Ardèvol, president d'E-cristians, que va animar els joves a ser responsables en l'acció a la vida pública, recordant-los que es trobaran demà la societat que construeixin avui. Al final del Congrés es va celebrar l'Eucaristia concelebrada per Mn. Joan Costa i Mn. Joaquim Vidal. (C.C.)

40 anys fent Església renovada

BARCELONA.—Durant aquest any i en la majoria de països on es troba estesa la Renovació Carismàtica Catòlica (RCC), s'han anat fent celebracions per commemorar els 40 anys d'aquest immens corrent de gràcia que és la RCC. A Barcelona, el grup carismàtic Àngels de Jahvé, de la parroquia de Sant Narcís, ubicada al barri de Canyelles, va tenir la inspiració de preparar una celebració senzilla, alegre i jovial per al 22 de novembre, diada de Santa Cecília. El lema de la trobada va ser «40 anys moguts i animats per l'Esperit».

Prop de cinquanta persones pertanyents a diferents grups de la diòcesi de Barcelona es van congregar a la capella del Santíssim de la parroquia de Sant Narcís per lloar el Senyor i escoltar l'ensenyament de Mn. Albert Jiménez, que va parlar sobre els orígens de la RCC a la Universitat de Duquesne (EUA) durant un recés sobre l'experiència de Pentecosta en els Fets dels Apòstols. Els joves aplegats allà van fer una forta experiència de l'efusió de l'Esperit Sant i la manifestació de dons carismàtics. L'experiència aviat es va propagar pel món sencer. Més de cent milions de catòlics participen de l'espiritualitat de la RCC actualment.

Acabada la lloança hi va haver una hora d'adoració davant del Santíssim i es va tancar amb l'eucaristia parroquial presidida per Mn. Albert Jiménez i concelebrada per Mn. Rufino García, rector de Sant Narcís.

La mainada de la catequesi parroquial es va quedar atònita quan van veure els adults pregant i lloant Déu amb un llenguatge corporal ben expressiu. Es van asseure una estoneta a compartir l'oració i després van anar a les seves catequesis. Una nena va comentar: «Canten de manera molt bonica a Jesús i a l'Esperit Sant.»

El grup d'oració Àngels de Jahvé va agrair a Déu haver suscitat aquesta celebració, a Mn. Rufino per tenir les portes de la parroquia obertes a tota la diòcesi, a Mn. Albert, que va voler compartir la seva fe i la seva oració quan es va assabentar de l'esdeveniment, a la catequesi parroquial per cedir un minut perquè els infants parlessin amb Déu, als assistents a la celebració i als que no van poder acudir-hi i es van unir amb ells en les oracions. (Jaume Castro)

Vols comprar o vendre una farmàcia?

Truca'ns, sense cap compromís.

Discreció

Experiència

Confiança

TrasPharma

Gabinet Jurídic de Traspàs de Farmàcies

Còrsega, 317, 3r 1a - 08009 - Barcelona - 93 217 47 97 - www.traspharma.com

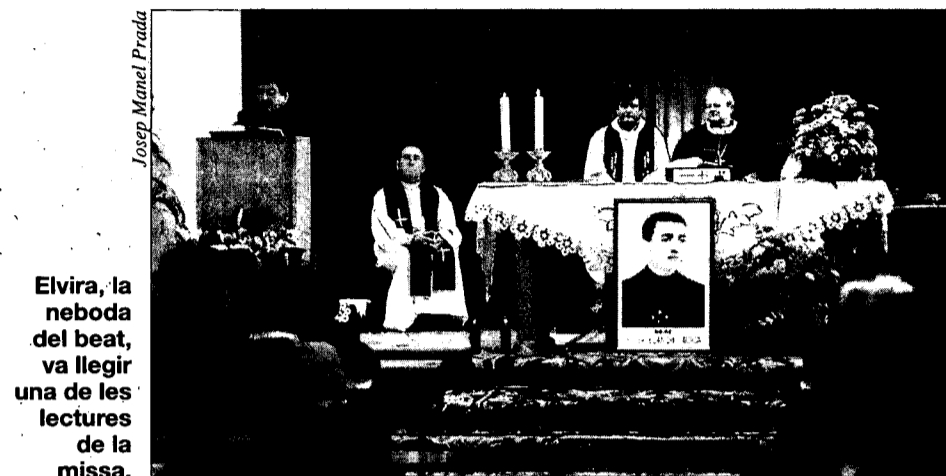
Lleida

Torregrossa honora el seu beat

■ Es va col·locar una fotografia del marista Josep Blanch a l'església parroquial del seu poble natal

TORREGROSSA.— L'església del poble de Torregrossa, plena de gom a gom, va acollir la tarda del dissabte 1 de desembre una eucaristia d'acció de gràcies per la beatificació del germà marista Josep Blanch Roca, fill d'aquesta població, on va néixer el 23 de febrer del 1908.

L'Eucaristia, a la qual van assistir la seva neboda Elvira i altres familiars del màrtir, va ser presidida pel bisbe Xavier Salinas, en la seva primera visita a aquest poble, i concelebrada pel rector, Mn. Jesús Mateu, i pel rector emèrit, Mn. Josep Coll, així com pel vicari general d'Urgell, Joan Pujol, acompanyat pel seu germà, el marista Manel Pujol, que va introduir la celebració. Tots dos són alhora germans de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. També va assistir a la celebració el vicespostulador de la causa dels màrtirs maristes, el ger-

Elvira, la neboda del beat, va llegir una de les lectures de la missa.

mà Mariano Santamaría.

La celebració va començar amb la processó d'entrada en la qual un grup de joves va traslladar fins a l'altar una fotografia emmarcada del màrtir. Mn. Josep Coll va portar també el llibre parroquial on apareix el registre del baptisme del nou beat a la parròquia de l'Assumpció de la

Mare de Déu de Torregrossa. Providencialment el beat va ser batejat pel qui era aleshores rector del poble, Mn. Gabriel Gené, que també va morir màrtir i que està inclòs en el procés de beatificació dels màrtirs de Lleida.

El bisbe Salinas es va referir al nou beat com un testimoni de Crist, signe de

pau i de reconciliació, que va donar la vida per Déu i els germans. Va convidar els fidels a encomanar-s'hi com a fill del poble que va donar la vida fins a l'extrem. En finalitzar la celebració, la fotografia del germà Josep Blanch va ser col·locada a la capella del Sant Crist.

El nou beat havia fet els vots perpetus com a germà marista el 15 d'agost del 1929 i va desenvolupar la seva tasca apostòlica als col·legis maristes de Mataró, Sabadell, Alcoi, Alacant, Girona i Barcelona. Va morir màrtir als 28 anys al cementiri de Montcada, el 8 d'octubre del 1936. Les seves despulles van rebre sepultura al monestir de Santa Maria de les Avellanes, juntament amb 26 maristes més també beatificats.

El germà Mariano Santamaría, com a vicespostulador de les causes de beatificació dels germans maristes, va agrair a Torregrossa l'homenatge i el record envers el seu fill ja beat i en va explicar alguns detalls de la vida i del procés de beatificació. El germà Santamaría va anunciar que és previst celebrar el 2 de gener vinent, a les Avellanes, una gran festa marista de tot Catalunya per honorar aquests màrtirs ja beatificats, que presidirà el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives.

Jordi Curcó

TORTOSA

La casa d'acollida al convent de la Puríssima de Tortosa

TORTOSA.— El 8 de desembre, festa litúrgica de la Immaculada Concepció, va tenir lloc al convent que hi ha a Tortosa sota aquest títol una solemne concelebració eucarística presidida pel bisbe de Tortosa, Xavier Salinas Viñals.

Concelebrada per set sacerdots, amb l'assistència de la corporació municipal encapçalada per l'alcalde de la ciutat, la guàrdia civil i un nombrosíssim grup de feligresos que havien d'estar drets, la missa va ser un moment important per l'inici de la nova missió que se li vol donar a aquest reial monestir. Fa uns mesos que les religioses de clausura, Concepcionistes, després de segles presents en aquest monestir, per edat i gran disminució de membres, van passar a la comunitat de Saragossa. Venia així la incògnita de què

fer amb el gran edifici que es troba ubicat al centre del nucli antic de la ciutat.

Ja s'havien pensat diverses possibilitats respecte de l'edifici, però no se n'havia concretat cap fins al 28 de novembre passat, quan la superiora de la comunitat de Saragossa, en nom i representació de la superiora de la comunitat de Tortosa, va acordar amb Mons. Xavier Salinas la completa fusió de les dues comunitats en compliment del rescripte de la Congregació de Religiosos en el qual s'assigna a la diòcesi de Tortosa «l'església i el monestir, segons la resolució del capítol per a finalitats eclesials, mentre que la resta dels béns, salvada la voluntat dels fundadors i benefactors, es destina al monestir que acull».

D'aquesta manera el temple, en el qual

es dona culte al Sant Crist de la Puríssima i a la Immaculada Concepció, queda a càrrec de la diòcesi, que es compromet a celebrar-hi l'Eucaristia durant els dies laborables i les solemnitats del Crist i de la Puríssima.

En la reunió del bisbe amb les religioses concepcionistes a Saragossa, es va acordar que la part de l'edifici que va ser antic col·legi de primària quedi reservada per a la comunitat concepcionista, per a una posterior venda o arrendament.

Mons. Salinas ha agrait aquesta donació i el servei que ha prestat Mn. Jordi Bertomeu, que és qui ha fet les gestions en presentar i realitzar el projecte que ha fet possible la nova ubicació de la casa d'acollida per a transeünts, gestionada per Càritas interparroquial, entitat de Càritas

diocesana dirigida per la comunitat de Germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paül i que se situarà en una part d'aquest gran edifici.

A més d'aquesta institució tan important per a la ciutat i la diòcesi, a l'edifici d'aquest monestir també s'ha ubicat una sala d'actes amb capacitat per a cent persones, oberta a totes les parròquies i institucions diocesanes, i també s'hi han disposat sales per a reunions i treball de grups.

La festa de la Puríssima va acabar amb una visita a tots aquests espais que fins ara no s'havien pogut visitar perquè estaven habitats per la comunitat de clausura. L'espai va ser valorat molt positivament per la gran estructura de què es disposa per a la pastoral i també per la bona rehabilitació i aprofitament dels espais. (V.M.C.)

WWW.UNJOCPERILLO'S.ORG

Juga i assabenta't del que està passant al món...

www.unjocperillos.org
www.unjuegopeligroso.org

Mans Unides
www.mansunides.org

ACD Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament

Diputació Barcelona xarxa de municipis

TV3.CAT

iCat fm

SPORT

XTEC

Generalitat de Catalunya

Gabinet de Relacions Internacionals

el Periódico

MARCA

Laboris.net

EDU365.CAT

TVL XARXA DE TELEVISIONS LOCALS

la alta

SECUNDÀRIA

L'HIPERBÒLIC

OS

Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Tarragona

«Esperem que sant Fructuós sigui més conegut i valorat»

■ Mn. Miquel Barbarà, president de la Comissió Executiva de l'Any Jubilar

L'Església de Tarragona es disposa a viure un any de gràcia especial amb la commemoració dels 1.750 anys del martiri del bisbe sant Fructuós i els seus diaques, sant Auguri i sant Eulogi. El papa Benet XVI ha concedit la celebració de l'Any Jubilar, que començarà el 21 de gener vinent i acabarà el mateix dia de l'any 2009. Per conèixer de primera mà què suposa el jubileu per a l'Església tarragonina, hem conversat amb Mn. Miquel Barbarà i Anglés, vicari general de l'arquebisbat i president de la Comissió Executiva de l'Any Jubilar.

—Com va sorgir la iniciativa de celebrar l'Any Jubilar de Sant Fructuós?

—De manera molt senzilla. En adonar-nos que s'acostava aquesta data vam pensar de quina manera es podia celebrar i vam decidir de fer-ho demanant un any jubilar. L'arquebisbe, Dr. Jaume Pujol, el va demanar al papa Benet VI i aquest l'hi va concedir aviat. L'arquebisbe ha estat qui hi ha donat l'impuls més decisiu i convençut.

—En una societat tan secularitzada, té vigència una celebració d'aquesta magnitud?

—Hi hauria molt a parlar sobre això que diem tan fàcilment «societat secularitzada». Deixant de banda aquesta qüestió, i prenent el significat que vulgarment se li dona, la presència en la nostra societat l'hem de fer de manera convençuda i identificada. No hem de donar una resposta amb por, vergonyant, que s'amaga o que es desidentifica. No ha de ser una presència fanàtica però tampoc una presència aigualida. Hem de ser persones identificades i convençudes. I a això ens hi pot ajudar molt l'Any Jubilar.

—Vostè ha viscut dos anys jubilars a Tarragona: Sant Fructuós (1959) i Sant Pau (1963). Aquest proper ha de ser diferent?

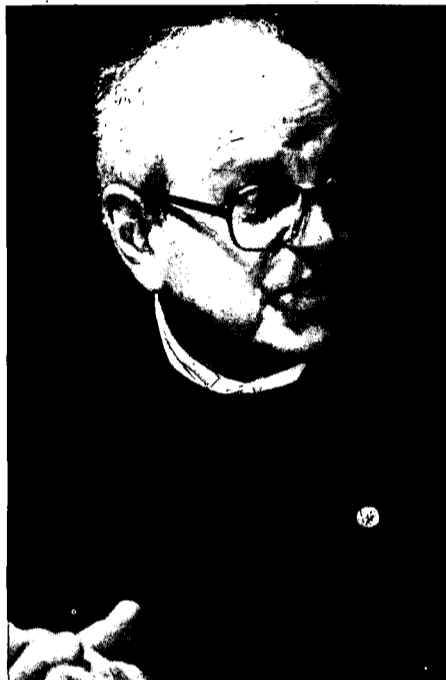
—Naturalment que ha de ser diferent. Han canviat moltes coses en la nostra societat i en la nostra Església. Tanmateix, l'experiència dels que vam viure aquells anys jubilars no deixa de ser un estímul i un punt de referència suggeridor.

—Fructuós, Pau, dos noms vinculats a l'Església de Tarragona que ara es retroben...

—No es retroben ara. Han anat sempre junts. Nosaltres estem convençuts que Tarragona és un lloc (o un dels llocs) en el qual es va acomplir el desig de Pau d'anar a Hispània, com diu a la Carta als Romans (15,24-28), segons una tradició qualificada pel gran historiador el P. Miquel Batllori de «venerable i atendible». Fructuós és el primer bisbe de Tarragona documentat històricament, ja al segle III. Les actes martirials donen fe que va morir cremat al mateix amfiteatre actual. Són les primeres actes martirials de la Península Ibèrica. El sublema de l'Any Jubilar és «Tarraco: Pauli Ecclesia, Fructuosi sedes» («Tarraco: Església de Pau, seu de Fructuós»).

—Quins beneficis espirituals pot aportar l'Any Jubilar als creients?

—Nosaltres posem en el centre de tota la celebració de l'Any Jubilar els objectius del Pla Pastoral especial per a aquest any. Volem fomentar l'evangelització, la conversió de cor, la comunió eclesial, el foment de les vocacions i el testimoni envers els pobres i marginats, el tercer món i els cristians de Terra Santa. Tot això

Mn. Miquel Barbarà.

donant a conèixer més els nostres màrtirs sant Fructuós, bisbe, sant Auguri i sant Eulogi, diaques.

—Quina és la projecció de sant Fructuós en l'Església universal?

—Tenim la impressió que no té la difusió i la projecció que mereix la importància de la seva figura i del seu testimoni. Mor a la mateixa persecució que el papa Sixte II a Roma, que Cebrià a Cartago i d'altres. Sant Agustí cita les actes del seu martiri en un dels seus sermons. Malgrat tot això, no és prou conegut i valorat. Fins i tot, la seva festa, al calendari litúrgic, no se celebra el 21 de gener, que és quan correspon, sinó el dia 20. Només se celebra el dia 21 de gener a les diòcesis de la Tarraconense. Esperem que sigui més conegut i valorat després de la celebració de l'Any Jubilar.

—Hi ha comunitats cristianes,

lluny de casa nostra, que veneren sant Fructuós i esglésies sota la seva advocació. De quina manera seran participants de l'Any Jubilar?

—L'Associació Cultural Sant Fructuós farà dues coses molt importants: publicar un llibre sobre la devoció dels sants màrtirs arreu del món i invitar les comunitats que hi tenen devoció a venir durant el Jubileu.

—La seu metropolitana de Tarragona, en sortirà reforçada?

—No es tracta que en surti reforçada, sinó que acom-

pleixi la seva missió i la responsabilitat que correspon a una seu metropolitana tan antiga, amb tanta història i que al llarg dels segles ha anat deixant que cinc sufragànies es convertissin en metropolitanes. Hem de fer camí sinodal amb tota l'Església «estesa d'orient a occident» com va dir sant Fructuós abans de morir a l'amfiteatre.

—Des de la laïcitat, l'Any

Jubilar ofereix atractius?

—El punt central de l'Any Jubilar és el religiós. Però no hi ha dubte que un Any Jubilar pot tenir moltes altres dimensions: cíviques, socials, culturals, turístiques, científiques, històriques... Tot això pot ser important per a Tarragona.

—Com s'han implicat les institucions i la societat tarragonina en l'esdeveniment?

—Tant les institucions com la societat civil s'hi han implicat molt i de manera coherent: l'Ajuntament de Tarragona, la Diputació de Tarragona, la Delegació del Govern de la Generalitat, la Subdelegació del Govern Central, el Consell Comarcal del Tarragonès, la Universitat Rovira i Virgili... i moltes institucions i associacions. Cal deixar sempre molt clar que en la dimensió religiosa és tota l'arxidiòcesi la que celebra l'Any Jubilar i esperem que ho faci amb molta dedicació i amb molt de convenciment.

—Quins seran els actes més rellevants de l'Any Jubilar?

—Podem destacar-ne la inauguració (20 de gener del 2008) i la clausura (18 de gener del 2009), el congrés d'història sobre sant Fructuós i els primers segles del cristianisme a Tarraco (juny), la representació de la *Passió dels sants màrtirs* al mateix amfiteatre (els mateixos dies de juny), l'estrena d'un gran *Oratori* sobre Pau i Fructuós, celebracions, exposicions, conferències, accions als col·legis, accions socials... i moltes coses més.

—Els màrtirs de l'antigor són reconeguts i acceptats. En canvi els contemporanis, discutits:

—Els màrtirs mereixen tots el nostre reconeixement i afecte. Jo vaig manifestar el meu plantejament a la conferència que vaig fer amb motiu dels 10 anys del Concili Provincial Tarraconense, a Montserrat. Penso que ho salva tot. No ho puc resumir en poques paraules Jo, als màrtirs, me'ls estimo tots. No vull tacar la memòria de cap màrtir. Els sants són els millors fills de l'Església i pàgines vives d'Evangelí. Déu és glorificat en ells.

Joan Boronat

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

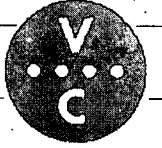

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

A PROVIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

Vida Creixent

El consiliari diu...

Nadal: com el vivim?

El Nadal era una festa pagana. L'emperador de Roma Aureli va instituir el 25 de desembre la festa del naixement del sol invencible i se celebrava amb alegria popular i amb molts festejos.

Als últims dies de desembre el sol s'amagava més tard i començava més aviat. O sigui que el dia començava abans i de mica en mica creixia la llum. És a dir que el primer Nadal va ser pagà.

El segle IV els cristians van canviar el sentit original de la festa pagana i van aprofitar-ne la gran popularitat per celebrar el mateix dia 25 de desembre el naixement de Jesús. Els motius eren: Ell era la llum que els orientava; el seu naixement significa l'inici del món nou; perquè Jesús havia vençut la mort ressuscitant.

El 25 de desembre és una data simbòlica, més que una d'històrica. Celebrem el fet salvador de l'inici de la vida del Fill de Déu entre nosaltres. Amb Jesucrist neix un home nou que ens dóna esperança, que estima els seus enemics. I amb Jesucrist neix un món nou, ple de justícia i de bondat. Amb el naixement de Jesús tothom espera un món millor.

Però resulta que el Nadal s'ha tornat pagà. La majoria sospira per les vacances, pels menjars especials, pels regals i per les diversions. I els anuncis i la

publicitat ens omplen el cap d'il·lusions que a vegades no són del tot bones.

Hauríem de celebrar el Nadal amb goig, però posant abans que tot el Déu Nen en el nostre cor. Nadal és un misteri d'amor. És una festa que ens demana col·laboració i solidaritat. Hi ha molts Nadals: el primer Nadal és quan el Fill de Déu es va fer home al portal de Betlem; el segon és l'Eucaristia que s'entrega cada dia; el tercer és la vinguda definitiva del mateix Déu al final dels temps, i, si em permeteu, el reconeixement de cada germà que ens passa pel costat, que porta el senyal únic, misteriós i sagrat de Déu mateix.

Per això el Nadal és quelcom més. Per celebrar el Nadal cal tenir ulls i un cor nou per contemplar i fer possible que la nostra mirada arribi a horitzons sempre renovats i cada vegada més profunds. Nadal ha de ser un misteri profund de solidaritat. Jesús en el seu naixement ens diu que cada vegada que cerquem els pobres, els que no tenen nom, els necessitats, celebrem el Nadal. Aquest any cerquem-los i mirem de ser austers i solidaris amb els germans més necessitats.

Jaume Serrano i Vidal
Consiliari diocesà de Barcelona

Bisbat de Lleida

Vida Creixent de Lleida

A Lleida, ja ho havíem decidit l'any passat en posar en marxa la Casa de l'Església Diocesana a l'Acadèmia Mariana, vam cloure el curs 2006-2007 en aquesta magnífica mansió. Ho vam fer tot al mateix entorn, ja que tant pel lloc on està ubicat com per les molt bones i diverses instal·lacions; permet fer-hi tots els actes sense haver-nos de moure del recinte, de manera que aprofitem millor el temps a la vegada que guanyem en comoditat. Tant és així que, a partir d'ara, tots els actes multitudinaris de Vida Creixent diocesans els celebrarem aquí.

Vam superar bé el centenar de persones, acompanyats durant tota la jornada pel coordinador interdiocesà i la seva esposa, Antoni Bosch i Maria Ambrós. Va ser una jornada ben reeixida la del 21 de juny, tercer dijous. Per completar-la es van lliurar els diplomes als qui han seguit amb aprofitament el primer curs de Vida Creixent a través de l'Irel. Ha estat un curs esplèndid.

Del temari acabat, *El Senyor ens convida a seure a taula amb Ell*, en acceptar el missatge que ens ha portat Jesús, en vam treure grans reptes: viure l'amor universal plenament; hem d'estimar sense fer distinció de persones; tothom; acceptar quan ens conviden i aprendre a convidar; per això cal puresa de cor i ser humils; cal passar de fer l'orni a oferir i donar-nos, actuar; canviar les habituds que fan mal o simplement molesten o no ens permeten créixer, per l'amor, que es tradueix en comprensió i perdó. Viure intensament el valor que té l'Eucaristia i el diumenge; ja que en totes dues realitats hi trobem el mateix Crist; s'aviva la fe.

El 20 de setembre, també tercer dijous i al mateix lloc, vam inaugurar el curs 2007-2008 amb el temari *Seguir Jesús per quedar-se amb Ell, fent Església*, amb una adient i profunda introducció, a la vegada que entenedora, del nostre viceconsiliari, Mn. Joan Jové, després d'unes breus paraules de Ramon Roig, obrint ponts i preparant el camí. A continuació es va fer un petit descans amb pica-pica i comunicació, per seguir amb un diàleg obert ben participat, que va ser molt i molt interessant. Acte seguit, ens vam endinsar en el primer tema: la crida. És encoratjador saber que tots, tothom, d'una manera molt especial els batejats, sense excepció, som cridats a la salvació.

Naturalment, no va manca l'Eucaristia, que va ser concelebrada per quatre consiliaris de diferents grups i participada amb joia per tots els presents; el dinar de germanor, per acabar amb l'Assemblea General, marcant fites per al nou curs; algunes ja s'estan complint.

Ramon Roig i Setó
Coordinador

Tema del mes

Comunitat encarnada en el món

Dins del treball d'aquest curs sobre el seguiment de Jesucrist, hi ha un punt, bonic i interessant de ser una comunitat encarnada. Una Església encarnada.

Per a nosaltres la idea de l'encarnació no és ni sociològica ni estratègica. La idea de l'encarnació ens ve de Jesús mateix que «era la Paraula i va prendre carn i es va fer home» (Jn 1,14). La nostra Església i les nostres comunitats s'han d'encarnar perquè Jesús es va encarnar. I tots sabem la gran sort que ha tingut el món sencer, la història sencera, pel fet que el Fill de Déu es fes home.

Encarnar-se és viure enmig del món. És no voler fer un món a part. Certament que hi ha coses del nostre món amb les quals no podem ni hem de

combregar. Només faltaria! Però fer un món a part significaria deixar que la societat actual anés a la seva. Pot l'Església, si vol ser autèntica seguidora de Jesús, abandonar la gent amb la qual convivim?

Com molt bé diu el llibret d'enguany, la comunitat cristiana apropa el Regne de Déu al món. Què feia Jesús, si no això? Ell tant podia dir que el Regne de Déu era a prop, com que ja era enmig nostre. Fins i tot en una ocasió va dir que el Regne de Déu era dins nostre! Les comunitats cristianes no vivim ni ens organitzem exclusivament per a nosaltres mateixos. Al contrari, la vida que rebem i que suposa que tenim gràcies a Jesús, és per a tothom.

També diu molt bé el llibret que tenim la missió de donar l'Evangelí als pobres. Quan diem «evangelí» volem dir «Jesús». Els pobres, normalment, són els exclosos de moltes coses de la societat. Són els qui no tenen res, s'han quedat sense res, ho han perdut tot. És aleshores que l'Església mira Jesús i mira al seu voltant i veu en els pobres l'oportunitat de donar-ho tot, de guanyar el millor que es pot tenir. Moltíssimes lleis de l'Antic Testament i la majoria dels profetes afirmaven que Déu era constantment al costat dels pobres. Els pobres podien no tenir res de res, però tenien Déu! I el Senyor els retorna la dignitat de persones. L'encarnació de Jesús fa que el món segueixi sent digne de Déu. L'encarnació de Jesús és això mateix. Tenint la dignitat de Fill de Déu, essent ric, es va fer pobre per enriquir-nos a nosaltres. Quanta riquesa d'humanitats pot rebre l'Església d'aquest món nostre. I quanta riquesa té l'Església per aportar. Però de lluny estant, des de la distància, poques coses es poden comunicar o compartir.

**Bon i Sant
Nadal 2007.**

Agenda

GENER 2008

Dijous 10: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema V: Església: comunitat formadora.

Dijous 17: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema V: Iglesia: comunidad formadora.

Iberamerik Concert, un suport artístic i cultural

■ L'associació promociona joves intèrprets europeus i llatinoamericans

El novembre del 1994 es va crear l'associació Iberamerik Concert per tal de donar continuïtat a les diverses activitats culturals que músics, escriptors, artistes plàstics i institucions havien fet a Catalunya i a l'Estat espanyol amb la col·laboració del Centre d'Estudis Musicals Eulogio Dávalos. El seu principal impulsor va ser Eulogio Dávalos Llanos, fill de l'anterior, que volia

«difondre els antics i nous compositors i intèrprets, donar a conèixer als estudiants i al públic en general les tendències de les expressions desenvolupades al Centre d'Estudis Musicals». Entre les seves nombroses activitats hi ha recitals, conferències, concursos, exposicions, *master-class* en biblioteques, conservatoris, universitats, etc.

Si bé el Centre d'Estudis Eulogio Dávalos inclou únicament estudis musicals com el cant i les tècniques vocals, el solfeig i l'harmonia, el piano o la guitarra clàssica, flamenca, llatinoamericana o de jazz, l'associació Iberamerik pretén agermanar totes les activitats artístiques. Així, recordant la seva pàtria xilena, Eulogio Dávalos Llanos ha produït l'espectacle *Me gustas...*, en homenatge al gran poeta Pablo Neruda. Amb la intenció de compartir una petita part dels versos de Neruda, Dávalos entrellaça la seva música amb les lletres del poeta declamades per l'actor Enric Majó. Una altra de les apostes importants d'Iberamerik són les promocións. Eulogio Dávalos potencia artistes com la Companyia Sinvergüenza del Sentimiento, formada per un músic i un actor, que amb una senzilla escenografia interpreten amb una follià assenyada els poemes de Mario Benedetti. I no únicament es promou la poesia, també el ball. *Tiempo al tiempo* és un espectacle flamenc que protagonitza un jove ballarí de 27 anys que es diu François Soumah. «Els beneficiaris d'Iberamerik són tots aquells que poden oferir la seva col·laboració pel que fa a mostrar la seva expressió artística, i aquesta és una iniciativa sense fins lucratiu», explica el músic xilè.

Eulogio Dávalos Llanos va iniciar els estudis de guitarra als 7 anys impulsat per la seva mare. El 1954 va fer una gira per tot Xile i va ser qualificat per la crítica musical del país com «la revelació musical de Xile». Tres anys més tard va audicionar per a Andrés Segovia, el cèlebre guitarrista considerat com a pare del moviment modern de la guitarra clàssica, que li va aconsellar de viatjar a Espanya per prosseguir la seva carrera. L'interès de Dávalos pel mestissatge cultural té sens dubte

El certamen de guitarra del 2007 va comptar amb la col·laboració de l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu.

molt a veure també amb El Tren Popular de la Cultura, programa promogut per la secretaria general del Govern, amb el qual va recórrer innumerable pobles i ciutats, en el que el músic va qualificar com «l'experiència més rica pel que fa a la vivència i aprenentatge personal de la sensibilitat de milers d'infants, treballadors i gent humil de Xile».

En homenatge al mestre Miquel Llobet

Eulogio Dávalos sempre té projectes en ment i molts d'ells han resultat ser veritables èxits, com el Cercle Guitarrístic de Catalunya o els homenatges a Víctor Jara, Rafael Alberti o Atahualpa Yupanqui. Això no obstant, la creació del Certamen Internacional de Guitarra de Barcelona Miquel Llobet és considerat com un gran premi a la qualitat musical, la perseverança i l'esforç d'Iberamerik. En

guany es va celebrar la quarta edició del premi amb la participació de músics de diferents països entre ells Xile, el Brasil, Argentina, França i Espanya. «En aquesta darrera edició es va recordar la insigne guitarrista argentina Maria Luisa Anido en el centenari del seu naixement», detalla Dávalos, «que va ser la qui em va demanar que les següents edicions fossin en homenatge al seu estimat mestre, Miquel Llobet», ja que inicialment el certamen portava el nom de la guitarrista argentina.

Segons Dávalos, «els estudis musicals han avançat, però encara falta molt perquè s'apliqui el sentit de la sensibilitat que el meravellós món sonor regala als infants, joves i adults». Per a l'artista xilè la música i el creixement personal estan en plena sintonia: «Tota formació integral de la persona ha de tenir una instrucció rica i variada en l'art musical, d'aquesta manera la seva comprensió i cooperació en el món que ens envolta serà natural, ja que la

seva percepció serà molt aguda i sensible, gràcies al fet de viure en sons.» El desig especial d'Eulogio Dávalos per la interrelació entre Europa i Iberoamèrica l'indueix a buscar constantment «ajudes perquè es multipliquin les trobades interculturals, que són les que fan vàlids els nostres somnis. Tots els pobles necessiten cantar i ser escoltats, i aquesta és la raó fonamental per promoure aquesta mena de trobades». La recerca d'ajudes econòmiques és sens dubte un dels maldecaps d'Iberamerik, que ha d'afrontar la dificultat de «no saber a quina porta trucar per tal de no tenir ansietat: si falla una ajuda institucional».

Passar de la intuïció a la consciència plena

En mirar enrere, Dávalos reconeix que la creació d'Iberamerik ha estat com passar «de la intuïció a la consciència plena, de l'impossible al possible; el balanç és molt positiu, perquè la gent creu en nosaltres, encara que hi hagi algun projecte que surti amb retard, la majoria es concreten». Donada la quantitat de plans que ronden per Iberamerik, el guitarrista creu que «el repte per al futur és saber mantenir-nos en la línia que hem aconseguit», parant molt de compte en el fet que «ningú no ens vegi com a manàgers, ja que aquesta no és la nostra tasca, hem de buscar moltes ajudes per subvencionar els compromisos que assumim».

Eulogio Dávalos continua incansable en la seva tasca de músic i, malgrat que ha donat la volta al món amb les seves actuacions, indica que li «agradaria actuar en molts països, per conèixer i amarar-me de la seva cultura, que és el que més pot enriquir-te; per tant, la meua itinerància mai no acabarà, ja que quan ja no hi sigui, quedarà el meu so que és l'expressió i l'energia que rebo de l'auditori i que l'entrego amb la major sensibilitat possible».

Mónica García

**IBERAMERIK CONCERT
ASSOCIACIÓ CULTURAL
D'ACTIVITATS
CREATIVES I MUSICALS**
ENTENÇA 101, LOCAL 8-9
08015 BARCELONA
TEL. 932 153 396 / 600 223 764
www.iberamerik.org
asociacion@iberamerik.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

M'ajudes a fer els deures?

■ La Fundació Adsis impulsa una campanya de suport educatiu a menors en situació de risc

BARCELONA.— Amb més de deu anys d'experiència en l'atenció extraescolar de menors en situació de risc social, la Fundació Adsis ha posat en marxa aquest Nadal una campanya de recollida de fons per tal de poder assegurar la continuïtat d'un projecte que atén actualment més de 450 infants i adolescents de tot l'Estat espanyol. Sota el

lema «M'ajudes a fer les deures?», l'ONG d'inspiració cristiana, amb presència significativa a Barcelona, convida tothom a participar amb els seus donatius en l'obtenció de nous recursos per als seus centres d'atenció, la renovació del material educatiu i la possibilitat de donar resposta a les necessitats concretes de cada noi i noia atesos.

En Said, la Maria, en Leonardo o la Jessica són alguns dels més de 450 nois i noies que cada tarda, quan surten de l'escola, són rebuts als diversos centres que la Fundació Adsis té oberts arreu de l'Estat espanyol. Aquesta entitat solidària treballa des de fa més de deu anys en la creació d'espais d'atenció i suport educatiu a infants i adolescents en situació de risc social. «Són menors —explica Xavier Serna, director de la Fundació— que quan surten de l'escola no poden comptar amb els seus familiars perquè els ajudin a fer els deures, o senzillament per parlar, perquè treballen; tampoc no poden accedir a activitats extraescolars perquè les seves famílies no els les poden pagar.» Davant d'aquesta realitat, i conscients que els carrers no ofereixen les millors garanties per esdevenir l'únic espai de trobada i joc dels joves, la Fundació va posar en marxa fa més de deu anys un projecte educatiu a disposició de les famílies. «Als nostres centres —continua dien Serna— oferim suport educatiu, activitats d'oci i temps lliure, joguines, llibres, ordinadors amb connexió a Internet, però sobretot referents adults que els ofereixen companyia, atenció, paciència, valors i afecte.» «En definitiva —afirma el director de la Fun-

Cartell de la nova campanya d'Adsis.

dació — intentem que tots els menors creixin amb les mateixes oportunitats.»

El projecte d'atenció a menors en situació de risc atén actualment prop de 500 infants i adolescents, entre 6 i 16 anys, a dotze províncies de l'Estat espanyol. Aquest servei és ofert gràcies a la col-

laboració generosa de voluntaris i voluntàries que hi dediquen les tardes i els caps de setmana, juntament amb professionals de l'educació. Les necessitats, però, cada vegada són més grans i calen recursos per poder donar continuïtat al projecte i un millor servei a les persones ateses.

Amb l'urgència de recaptar fons per mantenir els seus centres i renovar els materials educatius, la Fundació Adsis ha posat en marxa una campanya nadalenca amb el suggeridor lema «M'ajudes a fer els deures?» El repte és aconseguir que com més persones millor es facin sòcies col·laboradores. «Amb només 18 euros al mes durant un any s'assegura l'atenció d'un menor al llarg de tot el curs escolar», explica Xavier Serna. I afegeix: «Ja per avançat, agraïm a tothom que ens vulgui ajudar: Gràcies per comprendre que l'educació és cosa de tothom! Gràcies per comprendre que educar és molt més que ensenyar!» La Fundació també accepta altres donatius puntuals o quantitats menors, segons les possibilitats de cadascú.

La Fundació Adsis, vinculada al moviment eclesial que porta el mateix nom, és una entitat solidària sense ànim de lucre.

«Col·labora amb la Fundació Adsis: tel. 902 367 665 o a través de www.fundacionadsis.org»

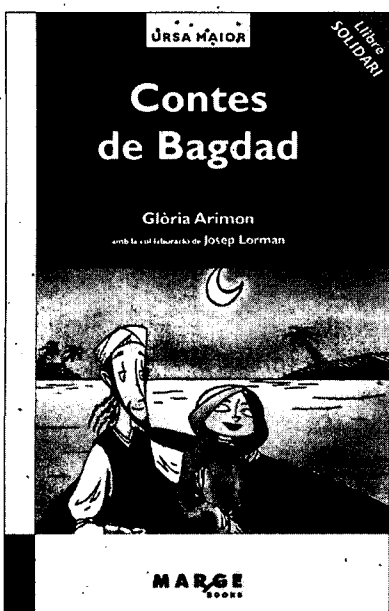
Des de fa més de deu anys treballa perquè les persones en risc d'exclusió social trobin oportunitats per desenvolupar-se personalment i professionalment. De manera particular, Adsis ha fet una clara aposta pels joves, el desenvolupament dels quals permetrà construir una societat més justa i solidària i oferirà un futur millor per a tothom. Aquesta tasca és portada a terme a través de programes educatius i de formació professional, educació en valors, sensibilització social i cooperació al desenvolupament. A Barcelona, la Fundació compta amb dos centres oberts, un a Ciutat Vella i l'altre al barri del Carmel.

Samuel Gutiérrez

Llibre de contes solidari a favor de l'Iraq

BARCELONA.— L'any 2002 la periodista i filòloga catalana Glòria Arimon va viatjar fins a l'Iraq amb motiu d'una campanya de solidaritat amb diverses escoles del país. Va estar a Bagdad i a Bàssora i va conèixer molts nois i noies en escoles i hospitals. Arran d'aquesta intensa experiència, i fruit també de la seva trajectòria en l'àmbit educatiu, Arimon es va plantejar algunes preguntes: com pot l'esclat d'una guerra canviar la vida dels infants? I si ocupessin el nostre país? Què farien personatges imaginaris com ara Simbad, Alí Babà o Aladí a l'Iraq actual? El resultat va ser el llibre *Contes de Bagdad*, que va ser presentat el 8 de novembre passat a la llibreria Claret de Barcelona.

L'obra, editada per Marge Books, està formada per tres narracions amenes i didàctiques inspirades en aquests famosos relats vinculats a *Les mil i una nits*. El llibre s'adreça sobretot a joves a partir dels 12 anys, però és apte per a totes les edats, especialment per a aquelles persones adultes que estan aprenent català. Els personatges de Simbad, Alí Babà i Aladí, amb les cares i els problemes dels joves de l'Iraq actual, tenen en comú les ganes d'aprendre, d'estimar i de passar-s'ho bé, però

Portada del nou llibre solidari de Glòria Arimon.

topen amb la realitat que els envolta: la violència, la misèria i la por. Malgrat tot, són personatges que no es conformen amb aquesta realitat, sinó que lluiten per tirar endavant. «Realitat i fantasia s'uneixen en aquests relats —explica la seva autora—, que volen recuperar les esperances perdudes i les il·lusions enterrades sota els pous de petroli. Són mirades de nois i noies que voldrien un-present de pau.»

Glòria Arimon ha pensat el llibre no només per als joves, sinó també per tota aquella gent compromesa, solidària, que lluita per la justícia i la pau. «Igual que els relats de *Les mil i una nits* —assegura l'autora—, la paraula hauria

de ser l'única arma que-hauríem de fer servir per debatre les nostres diferències.»

Contes de Bagdad és a la venda a totes les llibreries i per Internet a l'editorial Marge Books (www.marge.es). El preu és de 9 euros, dels quals un anirà destinat a la compra de medicaments i material mèdic per a l'Hospital de Sant Rafael de Bagdad, ajuda que anirà canalitzada a través de l'ONG Compromesos amb el Món. Més informació a través de www.compromesos.cat. (S.G.)

La bona notícia...

Un pessebre fet de deixalles

Fra Conrad Estruch, un framenor caputxí de 81 anys, és l'autor d'una exposició de 1.100 pessebres elaborats amb materials de deixalla: ordinadors avariats, telèfons mòbils en desús, calculadores, sabates atrotinades, gorres, fusta corcada i inservible, cartró, plàstic arrugat, guitarres, rellotges, pantalles d'ordinador i moltes altres triadures i andròmines inútils. La mostra, que es va poder visitar del 5 al 25 de desembre, estava ubicada al soterrani del convent dels caputxins de València.

«Enguany moltes parròquies de la diòcesi van encarregar amb antelació un "naixement" per adornar les seves esglésies durant aquestes festes de Nadal», revela fra Conrad, que ha arribat a fer 20.000 pessebres des que va començar aquesta activitat laboral ara fa cinquanta anys. «En l'exposició de l'any passat vaig exhaurir tots els pessebres en una setmana», comenta. Els interessats adquireixen els «naixements» a canvi d'un donatiu, que és destinat a l'atenció de les necessitats de més d'un centenar de famílies valencianes sense recursos i a altres finalitats similars.

Fra Conrad fa servir materials que recull de contenidors i llocs per als residus, «seguint l'esperit de pobresa de Jesús, del qual moltes vegades oblidem que va néixer en un corral», afirma l'humil caputxí. I afegeix: «Aprofito allò que ningú no vol i que llença a les escombraries per convertir-ho en una cosa bonica, artística i simbòlica.»

Una bona notícia original, i potser per a alguns estrambòtica, però carregada de bones intencions.

Francesc Gamissans

cultura

Presentació de l'Any Oliba a la seu de l'Institut d'Estudis Catalans

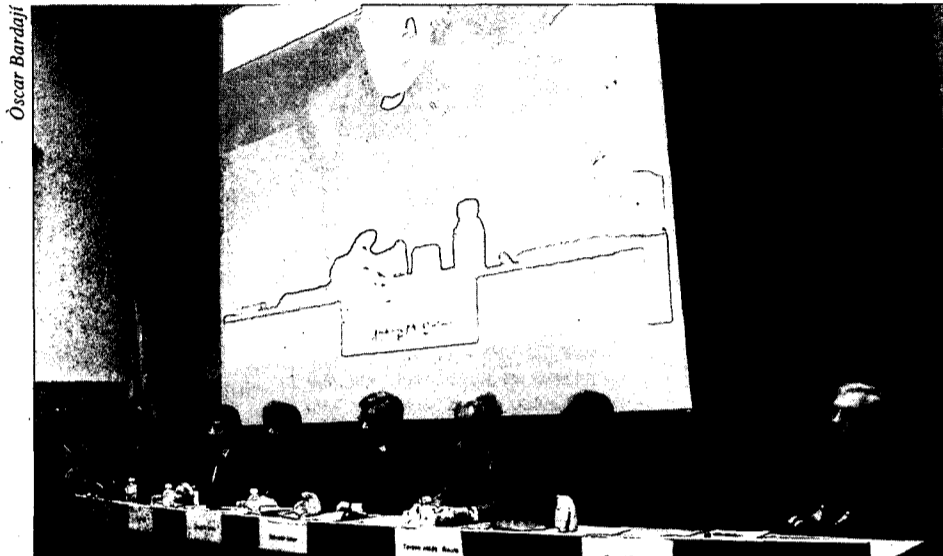
■ El 2008 se celebren mil anys de l'elecció d'Oliba com a abat dels monestirs de Cuixà i Ripoll

BARCELONA.— Representants del món civil i eclesiàstic del Principat i de la Catalunya Nord s'uneixen per commemorar, el 2008, el mil·lenari de l'elecció d'Oliba com a abat dels monestirs de Sant Miquel de Cuixà (Conflent) i de Santa Maria de Ripoll (Ripollès). El 29 de novembre passat es va presentar, a la Sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans, l'Any Oliba, que inclourà una sèrie d'actes per retre homenatge a l'artífex del moviment Pau i Treva.

A la presentació hi van intervenir Salvador Giner, president de l'Institut d'Estudis Catalans, institució que forma part de la comissió d'honor de l'Any Oliba; el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat; el P. Daniel Codina, prior del monestir de Sant Miquel de Cuixà; Teresa Jordà, alcaldessa de Ripoll; Claudi Cid, regidor de l'Ajuntament de Toluges, i Jeroni Parrilla, membre del Consell General dels Pirineus Orientals.

«La figura de l'abat Oliba signa una de les etapes de màxima esplendor de Catalunya. Va ser un gran líder espiritual i conseller polític. Creador i impulsor de Pau i Treva, va dinamitzar la vida intel·lectual dels monestirs amb la creació de *scriptoria* i biblioteques excepcionals, com ara les de Ripoll i Vic», va afirmar Salvador Giner. Va qualificar Oliba com «un dels pares de la pàtria».

Per aquest motiu, al monestir de Sant Miquel de Cuixà i a la vila de Ripoll, així

Taula presidencial de l'acte.

Biografia d'un home excepcional

L'any 971 neix Oliba, fill dels comtes de Cerdanya i besnét de Guifré el Pelós. El 990 esdevé, en morir el seu pare, comte del Berguedà i del Ripollès. El 1002 renuncia als comtats i entra com a monjo al monestir de Ripoll, fundat pel seu besavi. Un any més tard, reparteix els seus béns i fa la professió monàstica. El 1008 és elegit abat dels monestirs de Cuixà i de Ripoll. El 1017 és designat bisbe de Vic. Cap al 1025 funda el monestir de Montserrat. El 1027, al Prat de Toluges es constitueix l'establiment de la Pau i Treva, una iniciativa pacifista que en els anys següents esdevé llei per a diferents països d'Europa. El 30 d'octubre del 1046 mor al monestir de Sant Miquel de Cuixà, on és enterrat.

com a diferents indrets relacionats amb l'abat Oliba —Montserrat, Toluges, Perpinyà, Prada o Elna, entre altres— se celebraran al llarg del 2008 un munt d'actes que ajudin a donar a conèixer i reconèixer un personatge excepcional, una figura

amb una gran obra que cal fer conèixer a la societat actual. Durant l'acte es va presentar la pàgina web elaborada per a aquesta commemoració (www.abat-oliba.cat).

«L'abat Oliba ha entrat a la història com a home d'Església, d'espiritualitat, de pau

i de cultura. Va tenir un paper cabdal en la formació de la Catalunya naixent», va explicar el P. Josep M. Soler. Així mateix, va recordar que va ser el fundador del monestir de Montserrat. «L'abat Oliba —va afegir l'abat de Montserrat— encara té una paraula a dir avui dia a l'Església, a Catalunya i a Europa.»

Per la seva banda, el P. Daniel Codina va manifestar que «l'abat Oliba va reformar la vida monàstica tot orientant-la al culte litúrgic i intensificant la vida regular dels monestirs i preocupant-se per millorar la cultura dels monjos». També va assegurar que «els pocs textos que es conserven sorgits de la seva ploma ens el presenten com un escriptor erudit».

Entre els actes previstos que es duran a terme amb motiu de l'Any Oliba, cal esmentar els següents: Jornades Universitàries a Montserrat (7 i 8 de març), sota el títol *L'abat Oliba: política i cultura a l'Europa medieval*; inauguració de l'Any Oliba al monestir de Sant Miquel de Cuixà (30 de març); presentació a Ripoll de *Auca de l'abat Oliba* i del llibre *Imatges de la portada del monestir de Santa Maria de Ripoll* (21-23 d'abril); jornades i conferències a Ripoll (26 d'abril); celebració eucarística al monestir de Santa Maria de Ripoll (15 de juny); Jornada sacerdotal diocesana al monestir de Ripoll (16 de juny); Jornades monàstiques a Montserrat (del 30 de setembre al 3 d'octubre); concert de música medieval (9-10 d'agost); acte commemoratiu a Montserrat (2 de novembre) i acte de cloenda a Ripoll (23 de novembre).

Miquel Àngel Codina

Conferència a Tortosa sobre joventut i valors

TORTOSA.— El 22 de novembre, el sociòleg Javier Elzo, professor de la Universitat de Deusto i president de la Fundació Santa Maria, va pronunciar una conferència a Tortosa sota el títol *Joventut i valors*. La Fundació Fe i Cultura Mn. Manyà el va convidar a presentar els seus estudis sobre aquesta realitat que des de fa temps és una de les qüestions més punyents de la societat. La ponència va tenir lloc a la sala d'actes de la Cambra de Comerç de Tortosa, plena i amb una gran participació de joves, concretament alumnes del Col·legi diocesà Sagrada Família, professors del claustre d'aquest centre i del Col·legi de la Consolació i de les terecianes, així com també altres persones de l'àmbit de l'ensenyament.

Amb vivacitat i eloqüència, ajudat en tot moment per gràfiques, estadístiques i estudis que ha realitzat al llarg dels anys en enquestes dirigides a joves d'arreu de l'Estat espanyol, Javier Elzo va presentar el que ha anat descobrint i perfilant en les respostes i aspiracions que ha trobat en els

joves espanyols.

Per començar, va situar ràpidament la societat espanyola. Va assenyalar-ne les preferències i els desitjos, tot recordant que el gran interès que mou la nostra societat és l'anhel de benestar. La resta ocupa un segon lloc. De la societat, va recordar-ne elements positius que han portat a un bon desenvolupament de la identitat personal i de la llibertat, però també va assenyalar algun aspecte negatiu. Per exemple, va parlar de l'ambient de solidaritat que es viu i que cada vegada està més assumit i valorat, però alhora va palesar una manca total de compromís per acollir on vivim un local de Càritas, un centre de rehabilitació de drogoaddictes o un de penal.

Segons el professor Elzo, tenim els joves que la societat ha creat. «Això és propi de la joventut», «són joves, què vols que facin?»... són frases que mostren com la societat configura i explica les actituds i els estils de vida dels joves. Pel que fa als valors, el conferenciant va destacar que els

La sala d'actes de la Cambra de Comerç de Tortosa va acollir l'acte.

joves aposten per la família, pels amics i fins i tot per Déu. L'Església com a institució ha perdut molts punts davant del jovent, un reflex del que es respira a la societat. Per treballar amb els joves els valors de la societat, Javier Elzo aconsella «anar a l'essencial: parlar-los del *kerigma*, el primer anunci, el gran missatge de salvació que ha vingut a portar-nos Jesucrist». Davant d'una proposta tan exigent, no s'ha

de presentar de cop tot el que això suposa per tal de no crear confusió en els joves. Una bona estona de preguntes i observacions en un ric col·loqui va seguir la conferència del ponent.

Mn. Joaquim Blanch, president de la Fundació Mn. Manyà, va ser l'encarregat de cloure l'acte. Va convidar els joves

a presentar una redacció sobre la conferència que acabaven d'escoltar. El treball guanyador serà premiat amb cent euros i la seva publicació. Mn. Josep-Lluís Arín, vicari general de la diòcesi, que hi assistia en representació del bisbe, que estava a la Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, va agrair i animar el treball del professor Elzo i de la Fundació Fe i Cultura Mn. Manyà. (V.M.C.)

POESIES

«Nadala»

El món segueix enfollint, dia a dia,
sense mostrar respecte als drets humans.
Ací i allà s'alcen noves barreres,
separant pobles, fins ara germans...

Si avui, de nou, el Diví Infant naixia,
no sabria trobar el mateix portal...
Uns murs separen, ara, Terra Santa,
en una faisó contranatural...

I no obstant, fulgeix una estrella
que ens anuncia, de nou, el Nadal;
mes els homes, ebris d'insensatesa,
del brillant signe no en fan pas cabal...

Ah, si sabéssim fer, com als Pessebres,
ponts i camins, per transitar-hi tots!
No existirien mai més les barreres
i de la pau naixerien nous brots.

JOAN SOLÉ MARGARIT

Una setmana més, dins del cicle
nadalenc, *Catalunya Cristiana* ofereix
una selecció de poesies escrites pels
nostres subscriptors i lectors.

«Navidad, espiritual y terrenal»

Nazaret, Belén,
una estrella, guía de reyes,
un establo, un pesebre, humildad,
Un parto, un llanto, claridad,
un bebé-niño, una vida,
una madre, María,
un nombre, Jesús, el Mesías.

Y los ciclos acompañados
por la corte de equinoccios
ruedan, ruedan y ruedan
y solsticios escanciando de la bóveda celeste
Navidades, tradiciones y vivencias
en cercanas y antípodas geografías.

Navidad, la cristiana, la hogareña,
la callejera, la comercial y de regalos,
la gastronómica en mesas compitiendo,
la de pobres, sin techo deambulando.

Navidad de voces estridentes,
de jolgorio, rezos y silencios,
de apacibles y rebeldes colores,
de recreo de adultos y niños,
de lloros, de oscuros y tristes ojos.

Navidad, la bíblica,
la milenaria, la «moderna»,
la de odios, conflictos y templanza,
la del amor, caridad y paz fraternal.

JESÚS MUÑOZ GIL

«Festes de Nadal»

Nadal, festa que voldríem plena d'equanimitat,
que el dring sonor, cops de batall de la seva campana
emplenés el món sencer de fe, esperança i caritat,
obrint-nos a la germanor i pau amb tota realitat,
que arreu de la terra no tinguéssim infants passant gana!

Entre la bullícia d'una tècnica desbordada
l'afany dels diners, la il·lusió de la compra, del regal,
la visió real del que ens envolta pren alguna vegada
el desenfrenament desmesurat, la màniga esbojarrada
desenfoca la veritat lluny del tot del camp racional.

Quan juntament al Pessebre els creients sabem conuiu
acaronant familiarment l'Infant que es venera,
enfront d'Els reunits veiem el món més clar, més lliure;
quan amb Jesús es canta i amb Ell se sap plorar i riure
la germanor es compenetra i l'amistat és més sincera.

Sempre glòria a Déu, pau als homes de bona voluntat;
a la pau entre els humans dona el Nadó un toc de campana.
Amor i germanor entre tots, Nadal emana veritat,
empori de quietud i calma el Pessebre ha sojornat.
En el nostre món, mai més un sol infant ha de passar gana!

JOAN MAÑOSA ROCÀBRUNA

«Santa Nit»

La nit de Nadal
ens produeix alegria,
ha nascut un infant
que és fill de Maria.

El caliu d'aquest nadó
fomenta harmonia
amb molta il·lusió
despertem aquest dia.

La missió d'aquest nin
és l'esperit del Messies,
ho assimilem gaudint
creuant-se les famílies.

Nadales es canten
esperant una nova aurora,

els cristians es reuneixen
d'una forma que enamora.

Déu meu que és formosa
aquesta data tan amorosa,
gaudint del Salvador
que amb pau i amor n'és gloriosa.

En sortir l'albada
envolta la terra
d'un amor que ens agrada
revocant tota guerra.

La llum del Nadal
és pau i harmonia,
aquest amor ens complau
perquè ens serveix de guia.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN

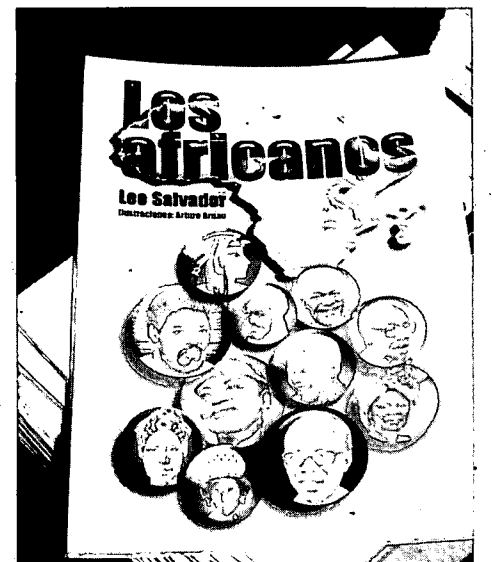
Els africans, més a prop

BARCELONA.— Per segon any els Missioners Combonians i el Museu Africà Daniel Comboni van ser presents al Saló del Llibre de Barcelona, celebrat al novembre, amb l'estand de l'Editorial Mundo Negro. Enguany, la parada era més gran i comptava amb una exposició de bíblies d'Àfrica, una col·lecció de bíblies en llengües africanes, organitzada amb la col·laboració del Museu Africà Daniel Comboni.

Un dels actes que van celebrar els Combonians va ser la presentació del llibre *Los africanos*, de Leo Salvador, que mostra d'una manera senzilla i entenedora la vida de 34 persones africanes que han fet història. Antoni Calvera Pi, director del Museu Africà Daniel Comboni, va presentar el llibre i va assenyalar que «no hi són totes les personalitats africanes, però els que no hi són expressament són els falsos gegants que han esdevingut titelles de les potències

occidentals i tirans per als seus mateixos germans». Segons Calvera, Leo Salvador fa un recorregut molt interessant per persones que potser no ens hem adonat que són africanes: polítics (Kofi Annan), músics (Salif Keita), esportistes (El Guerrouj), cantants (Miriam Makeba), filòsofs i pensadors (Julius Nyerere), guerrers (Anníbal), sants (Josefina Bakhita), reis (Cleopatra), premis Nobel (Nelson Mandela), i un llarg etcètera.

Com diu Antoni Calvera, «cal llegir el llibre per mirar enrere. Aquests personatges no serien el que són sense uns avantpassats que són comuns a tots nosaltres. Àfrica és el bressol de la humanitat». Per al director del Museu Africà, «el llibre mira de satisfer la responsabilitat moral i reconèixer que a Àfrica hi ha hagut reines i reis, emperadors i imperis, polítics de fama mundial, artistes que encara ens diuen coses... Som els lectors els qui tenim la paraula i el reconeixement vers els africans». «Deixem que els mateixos africans», subratllava Calvera, «amb la seva riquesa i saviesa ens parlin d'ells mateixos. Aquest llibre, amb 34 veus, és una coral fantàstica. L'únic que hem de fer és escoltar aquestes veus; segur que us agradarà». Aquest llibre reflecteix perfectament l'esperit de l'Editorial Mundo Negro: presentar la realitat africana, divulgar-la i ajudar a descobrir aspectes silenciatos d'Àfrica. (R.M.J.)

gro: presentar la realitat africana, divulgar-la i ajudar a descobrir aspectes silenciatos d'Àfrica. (R.M.J.)

Llibres per als més joves

Una odissea singular

Pantaleón és un simpàtic ninot de neu que viu al paradís dels ninots de neu: el Pol Nord. Però s'hi avorreceix. Així que, un bon dia, s'acomia dels seus amics i marxa cap al desert a la recerca d'aventures. Allà es retrobarà amb una amiga seva, Natasha, l'óssa blanca, que l'ha seguit d'amagat durant la seva odissea singular. Sense por de fondre's, Pantaleón decideix conèixer a fons la manera de viure dels habitants del desert. Tot un valent! (C.C.)

Patxi Zubizarreta (text) i Jokín Mitxelena (il·lustracions), *Pantaleón se va*. Ediciones SM. Col·lecció El Barco de Vapor, Boadilla del Monte 2007, 92 pàg.

Un clàssic de la literatura

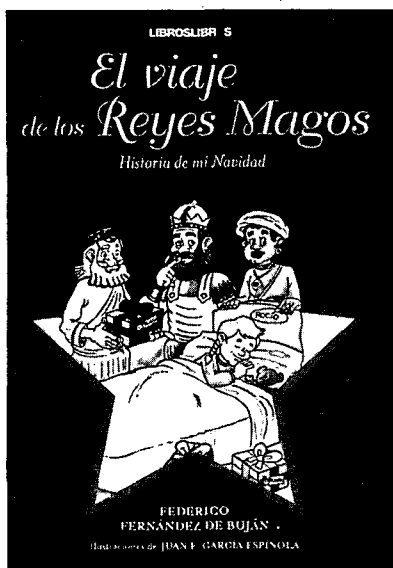
L'escriptor anglès Rudyard Kipling (Bombai, 1865 - Londres, 1936) va publicar el 1894 la que és considerada la seva obra mestra, *El llibre de la selva*. La història de Mowgli, el cadell humà criat pels llops de la selva de l'Índia ha esdevingut una de les obres literàries més importants de tots els temps. Kipling va obtenir el 1907 el premi Nobel de Literatura. L'Editorial Blume ens ofereix ara una reedició d'aquest clàssic amb belles il·lustracions de Robert Ingpen. (C.C.)

Rudyard Kipling (text) i Robert Ingpen (il·lustracions), *El libro de la selva*. Editorial Blume, Barcelona 2007, 192 pàg.

Seguint un estel

Fa més de dos mil anys vivien tres reis mags que no es coneixien entre ells. Una nit van descobrir un estel que va canviar les seves vides. Així comença aquesta història que un pare explica a la seva filla Rocío per Nadal. Aquest llibre s'adreça sobretot a nens d'entre cinc i dotze anys perquè, com que és el relat d'un viatge, només podran llegir el capítol que correspongui a cada dia. A més, cada nit podran explicar al diari el seu propi Nadal. Un llibre interactiu sobre el Nadal. (C.C.)

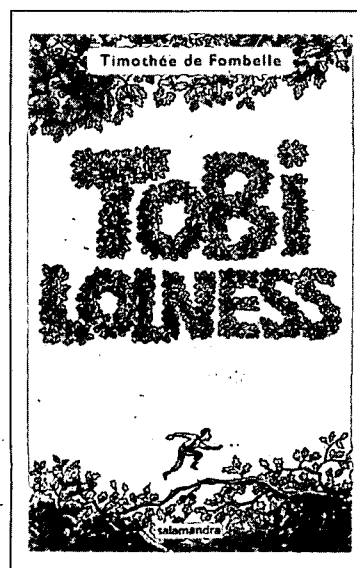
Federico Fernández de Buján (text) i Juan F. García Espinola (il·lustracions), *El viaje de los Reyes Magos. Historia de mi Navidad*. Editorial LibrosLibres. Madrid 2007, 40 pàg.

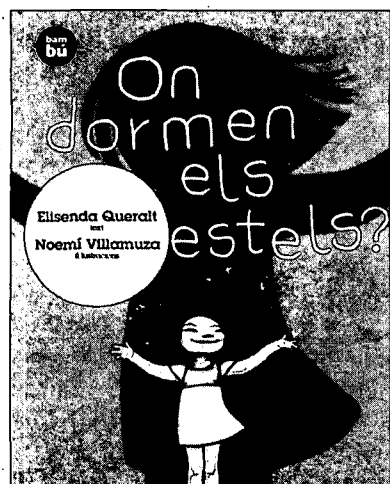
Microcosmos original

Tobi Lolness fa un mil·límetre i mig, normal per a un noi de tretze anys que pertany a una civilització d'éssers humans minúsculs que viuen sobre un arbre enorme i frondós. En aquesta inoblidable història d'aventures en la qual el suspens i el perill es donen la mà amb la lleialtat, l'amistat i el respecte per la natura, Timothée de Fombelle ha creat un complex microcosmos profundament original que delectarà els joves lectors a partir dels deu anys. (C.C.)

Timothée de Fombelle (text) i François Place (il·lustracions), *Tobi Lolness*. Ediciones Salamandra, Barcelona 2007, 316 pàg.

Un obsequi meravellós

Van néixer un 15 d'abril en l'instant màgic de la mitjanit. Potser per això, ja des de ben petits, a Àlex i a Marina els unia un vincle molt especial i compartien un gran secret: podien agafar coses impensables! Quan els dos amics s'han de separar, Àlex decideix preparar un regal especial —i molt brillant!— per a la seva millor amiga. Marina no es podia imaginar que seria un dels millors regals que li farien mai. Un obsequi meravellós. (C.C.)

Elisenda Queralt (text) i Noemí Villamuza (il·lustracions), *On dormen els estels?* Editorial Bambú, Col·lecció Primers Lectors, Barcelona 2007, 45 pàg.

Entretenir i educar

La col·lecció Simbolet de Símbol Editors té com a objectiu primordial entretenir i educar els nens des dels primers mesos de vida fins a les primeres passes com a lectors, oferint-los alhora una selecció acurada d'il·lustracions. En aquesta ocasió, els més petits de la casa poden descobrir quins animals (llúdriga, pop, tigre...) viuen a la natura a través d'endevinalles senzilles i orientatives i, finalment, obrint les solapes que els amaguen. (C.C.)

Mathew Price (text) i Maggie Silver (il·lustracions), *Qui hi ha a casa?* Símbol Editors, Col·lecció Simbolet, Sant Cugat del Vallès 2007, 20 pàg.

Aprenent d'artista

Un dia la companyia del prestigiós circ Gugús va trobar un gosset arraulit sota un timbal. Sense pensar-s'ho dos cops, van decidir adoptar-lo i el van anomenar Tamborí. El gosset estava molt content de formar part de la família d'aquest circ. De seguida va voler treballar al costat dels seus amics sota la carpa. Però entre l'encantador de serps, la domadora de lleons, l'acròbata i els pallassos, quin número de circ podria fer en Tamborí? Ho sabria ben aviat. (C.C.)

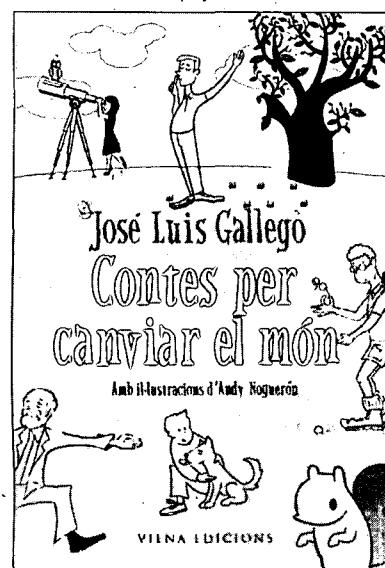
Virginie Guérin (text i il·lustracions), *El Tamborí fa d'artista de circ*, Combel Editorial, Barcelona 2007, 18 pàg.

Per un món més just

Canviar el món ens pot semblar una cosa molt complicada, que només pot fer la gent que posseeix un càrrec important. I si fos més fàcil del que sembla? Molts joves ja han començat a actuar; per exemple, reduint el consum de plàstic o reciclant el paper. El naturalista i escriptor José Luis Gallego explica en aquest llibre diferents històries perquè els més joves puguin descobrir el valor de l'amistat, de la solidaritat i el respecte al medi ambient. (C.C.)

José Luis Gallego (text) i Andy Noguero (il·lustracions), *Contes per canviar el món*. Viena Edicions, Barcelona 2007, 241 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Sorpresa estimulante

Després de llegir *L'elegància de l'erició* tenim la sensació que acabem d'abandonar un món inesperat. Una mica a l'estil de Huxley, i una mica com el retorn de Benjamin Crusoe a la civilització. Perquè després de les gairebé tres-centes pàgines que recullen les experiències, pensaments, converses i intuïcions dels protagonistes que Muriel Barbery s'ha tret de la màniga, ens cal tenir una capacitat de reacció molt especial per reintegrar-nos a la quotidianitat de la nostra vulgar rutina de cada dia.

M'explico: *L'elegància de l'erició* és un llibre escrit amb el cor, sense complexos, amb tot el sentiment al servei de la intel·ligència, i amb la raríssima simplicitat d'una lucidesa que no sembla témer que els seus descobriments i opinions l'allunyin de la realitat. Tot el que en aquest llibre es diu, i és molt, sona a autenticitat, sense embuts, amb una bondat extrema fins i tot en les apreciacions més crítiques, que són també moltes.

Ens preguntem si és possible trobar gent tan superdotada com la nena de dotze anys que anota i emet agudament els seus judicis, o una dona adulta del poble que exerceix de portera i a qui no se li escapa

Muriel BARBERY
L'elegància de l'erició
 Edicions 62, Barcelona 2007, 296 pàg.

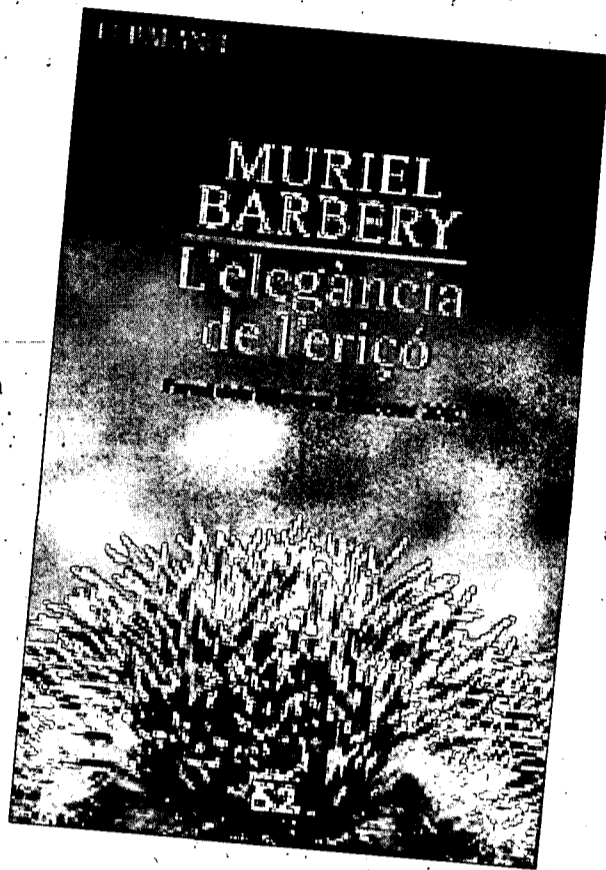
res del que sent o veu. El número set de *rue Grenelle*, al barri Llatí de París, és la frontera de la veritat, del bé, de la bellesa, i deixa en l'esperit aquell regust agradable de les coses ben fetes i ben dites, sense cap presumpció, com en una agradable sensació d'alba refrescant. No exagero, de debò.

Muriel Barbery, segons confessa ella mateixa, no tenia intenció de donar a llum les seves notes. Per viure intensament la vida interior, exercia aquest necessari ofici d'anotar dia a dia les seves impressions personals, en fulls i quaderns íntims: No hi havia cap mena d'artifici. Era «ni un sol dia sense cap línia», com aconsellen els clàssics. I de sobte es va adonar —ella o el seu marit, segons diu— del valor d'aquelles notes acumulades al llarg dels mesos. I va anar tot a parar a mans d'un editor que, inicialment, no va creure massa en ella.

Tampoc no hi va creure el públic en un començament... fins que, de sobte, es van

disparar els lectors, i se'n van repetir les edicions, i va ser la gran revolució de l'any, cosa no fàcil en un París que es caracteritza per l'abundor de publicacions de qualitat, a l'empara de les editores d'ample historial, i la voracitat lectora de la classe mitjana. I al costat d'això, la reticència del món intel·lectual, que mira els acabats d'arribar amb prevenció i suspicàcia.

El seu mètode per escriure és simple. En primer lloc —escriu—, sent una veu que li sembla que li diu alguna cosa interessant, i l'escolta fins que ho adapta com a protagonista. Des d'aquest moment, comença el procés de redacció, i no s'atura fins arribar a la fi. No sap d'on li ha vingut la veu ni la inspiració, però escriu sense parar, i tot li acut a la ploma, i pot parlar de l'experiència pròpia i endevinar l'aliena. Tot tan simple com posar-se davant la quartilla i parlar de tot: esdeveniments, persones, idees, art, història, filosofia...

com en un gran supermercat on hi ha de tot, i s'ofereix tot per a satisfacció dels compradors.

Diu que escriu de manera desordenada... la realitat és que no es nota gens ni mica la més mínima artificiositat, i tot resulta coordinat, i ens trobem un edifici ple d'ordre, com en la Naturalesa.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
 web: <http://fed.sardanista.com>

Contemporània activa

El 2 de desembre es va lliurar el primer donatiu del conveni solidari signat per la Cobla Contemporània amb Mans Unides, segons el qual els guanys de la venda dels enregistraments dels discos compactes d'aquesta formació musical es destinaran a tres projectes humanitaris de Melong (Camerun), Sarín (Perú) i Desarmes (Haití). Els enregistraments que la cobla ha fet enguany són *L'audició-4*, *Sardaxou-2* i *Contemporanis-6*, que fins ara han donat una recaptació de 1.000 euros, que Agustí Serratacò va lliurar a la delegació sabadellenca de Mans Unides en un acte que va tenir lloc al Club Falcons de Sabadell presentat pel locutor de Ràdio Sabadell Jordi Saura. En tots els enregistraments discogràfics esmentats, consta de forma ben visible aquest conveni solidari per tal de desvetllar la consciència de les persones interessades en aquesta acció humanitària, sense que això hagi suposat un increment en el preu de venda d'aquests CD.

D'altra banda, la Cobla Contemporània ha convocat dues iniciatives de divulgació i dinamització. D'una banda, ha llançat una nova crida a tots els compositors que vulguin participar en l'edició del setè volum de la col·lecció «Contemporà-

nis», per tal que proposin alguna de les seves sardanes per ser incloses en aquest proper àlbum discogràfic. Aquesta col·lecció discogràfica pretén donar sortida a nous valors en la composició de sardanes. Les obres s'han de fer arribar a la Cobla Contemporània, c/ Vèlia, 7, 3r 2a, de Barcelona (08027), abans del 29 de febrer del 2008 per tal que puguin ser assajades i fer-ne la selecció de títols a enregistrar.

La Contemporània també ha decidit incidir en la dinamització sardanista convocant tots els aficionats a la fotografia que vulguin participar en un concurs on els reporters intrèpids s'animin a capturar desenfadament imatges de les actuacions d'aquesta formació. S'hi poden presentar un nombre il·limitat de fotografies per concursant i les obres guanyadores seran seleccionades per il·lustrar el volum número 5 de la col·lecció «L'audició». El termini de presentació d'obres finalitza el proper 31 de gener del 2008 i s'han d'enviar per correu a la Cobla Contemporània, c/Vèlia, 7, 3r 2a, de Barcelona (08027) o bé al correu contemporania@gmail.com. Es recomana consultar les portades de la col·lecció «L'audició» i l'àlbum d'imatges a la web de la Cobla Contemporània: www.contemporania.net

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 100,94€ per any

Amb dos pagaments semestral de 50,47€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
 Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat
Oficina
DC
Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La missió del «Phoenix Mars Lander» al planeta Mart

Després del fracàs del *Mars Polar Lander* del desembre del 1999, la NASA no es dona per vençuda pel que fa al Planeta Roig. Vol investigar-hi amb més rigor sobre la possibilitat de vida, almenys microbiana, passada o present. Els resultats negatius que donaren les sondes *Viking* el 1976 no són considerats definitius i per això ha decidit escatir amb aparells més sofisticats el que hi ha en el sòl i subsòl marcià.

Potser ja ho va llegir al diari: el 4 d'agost passat va ser llançada a l'espai aquesta altra sonda, *Phoenix Mars Lander*, que arribarà a posar-se sobre Mart, si tot va bé, el maig del 2008. La seva missió és part del «Mars Exploration Program», que ha construït els aparells que porta la nova nau, que, com la mítica au fènix, resorgeix de les cendres d'aquella missió frustrada que havien confiat a la *Mars Polar Lander*, que es perdé a l'aterratge.

D'aquí el nom de *Phoenix* amb què ha estat designada aquesta nova missió.

Aquesta sonda ha d'aterrar en una regió polar sobre glaç. Com que se sap que es trobarà amb temperatures compreses entre -73° i -33° se l'ha dotada d'instruments que actuïn amb comoditat sota aquesta fredor. Té un braç de 2,4

Simulació de l'aterratge de la nova sonda a Mart.

durada d'un any marcià, o sigui, dos anys terrestres.

Ja ens anirem assabentant d'aquestes descobertes. De moment esperarem el maig que ve per poder saber què ens en farà saber aquesta *Phoenix* d'ara, si és que té l'èxit que hom n'espera.

metres (ben esterilitzat perquè no porti microbis a Mart) que excavarà el sòl glaçat fins a 90 cm de fondària i després introduirà les mostres obtingudes a bord de la nau. Dins d'ella s'hi farà una temperatura d'uns 1.000° i s'analitzarà el gas que s'hi produeixi per esbrinar-ne la composició química, que és essencial per veure si la superfície marcià és capaç de mantenir vida elemental.

A les altres missions marciànes s'havien utilitzat balons inflables per esmorteir l'impacte en l'aterratge però aquesta vegada s'han dotat de molles les potes de l'aparell perquè es vol fer aterrar en un lloc precís i amb aquella espècie d'*airbags* la nau rebotava tot allunyant-se del primer punt d'aterratge.

El programa no s'acaba amb aquesta sonda. Per al 2009 es preveu el llançament d'un rover, el *Mars Science Laboratory*, per analitzar dotzenes de roques de Mart amb una

Panorama actual de la Paleontologia

El canvi de clima que hi ha en arribar a l'oligocè, més fred i més sec, va influir naturalment en el desenvolupament de la vida dels primats. Es calcula que gairebé un 60% dels mamífers terrestres europeus i una bona part dels nord-americans van desaparèixer. Entre ells, els que més, eren primats d'Amèrica del Nord. En gran part perquè el refredament dels oceans modificà la frondositat dels boscos de les altes latituds. Recordem, també, que Àfrica es manté separada d'Euràsia la major part de la durada de l'oligocè, cosa que fa impracticable el pas dels mamífers de l'un a l'altre continent. Així i tot, l'època de l'oligocè és important per a l'evolució dels primats i en podem dir moltes coses encara que s'hagi reduït el nombre de testimonis fòssils que ens han arribat; en tenim només d'Àfrica i Amèrica.

Noves famílies que ja són d'antropoides

Els omòmids de l'eocè acabaran extingint-se. De Nord-amèrica podem citar-ne tres espècies que encara visqueren durant aquesta època: l'*Ekgomowechashala*, que potser no s'extingí fins a començ del miocè; el *Macrotarsius* de Montana, que és l'omòmid més ben conegut, amb unes dents especialitzades per a una dieta a base de fulles, i el *rRooneyia* de Texas, del qual es conserva tot un crani gairebé intacte, amb una encefalització alta, la més elevada de tots els omòmids coneguts, dentició de frugívor i hàbits probablement nocturns. Però no té les característiques que caldrien per ser un avantpassat dels platirrins del Nou Món, els quals amb tota certesa van haver de tenir uns altres progenitors.

A Sud-amèrica fins ara no s'ha trobat cap fòssil de prosimi. Els primers fòssils de primats són de cap al final de l'oligocè i ja són simis antropoides. Com hi van

41 Fòssils de primats de l'oligocè

arribar? Hi ha diverses teories, totes amb partidaris i adversaris: travessant l'Atlàntic meridional? Prop de 3.000 km són molts quilòmetres! Provenint de Nord-amèrica? S'hauria de dir que s'haguessin traslladat tots sense deixar rastre al lloc d'origen. De les illes del Pacífic en una espècie d'arca de Noè feta de troncs d'arbres? Es veu molt difícil! El fet és que a l'oligocè superior ja hi ha tres gèneres d'antropoides: *Brasinella* a Bolívia, *Tremacebus* i *Dolichocebus* a l'Argentina. Però tampoc no es veu que tinguin relació de parentiu amb els platirrins actuals. Caldria esperar noves descobertes per veure-hi més clar. Així i tot ja s'han fet hipòtesis: *Branisella* es diu que podria tenir relació amb el *saimiri* actual, *Tremacebus* amb els gèneres *Callicebus* i *Aotus*, i *Dolichocebus* amb algun altre d'afí al *saimiri*, per tenir característiques semblants al *Branisella*.

El 1983 es trobaren més restes de les dues espècies argentines que hem dit i J.G. Fleagle les estudià i el 1985 en publicà un article fent notar la seva afinitat amb els antropoides de la mateixa època trobats a Al-Fayum (Egipte) i afirma que hi veié «evidències morfològiques prou clares que fan descendir els primers platirrins d'una població africana més aviat que d'una nord-americana». Tindrà raó?

Els fòssils africans oligocènics trobats a Al-Fayum són més nombrosos que els americans. Es tracta d'un lloc que és una depressió situada a uns 150 km al sud-est del Caire, riquíssim en fòssils, que té els dels primats d'aquesta època més importants del món. Moltes expedicions científiques hi han anat a fer excavacions, i es continua la recerca. S'agrupen en dues famílies els primats que s'hi han trobat: *parapitècids* i *propliopitècids*. Dels primers, molt abundants, són els *Qatrania* (l'antropoide més petit de tots; potser només pesava 300 grams), de dieta frugívora, i els *Parapithecus grangeri*, més gran. La major part dels parapitècids tenen un tercer premolar que és una característica comuna amb els platirrins americans actuals. Això és el que observà Fleagle. Els propliopitècids són de talla més gran i tenen de representant més important l'*Aegyptopithecus*, trobat el 1988, i abans s'havia descobert el *Propliopithecus*, que donà nom a la família. Tots dos han estat estudiats profundament pels experts. Ja tenen alguna semblança amb els goril·les però encara amb trets molt primitius. L'*Aegyptopithecus* fou considerat l'avantpassat comú a hominoïdeus i catarrins i, per això, avantpassat de l'home.

Però una altra troballa del 1999 va introduir un altre candidat a ser-ho: l'*Equatorius africanus*, anomenat *Equatorius* per ser com un «igualador» dels dos troncs de simis antropomorfs i homínids, o sigui antecessor comú, però, s'ha dit, bé podria ser un descendent de l'*Aegyptopithecus*.

La genètica també hi pot dir la seva

La constitució de l'ADN en els cromosomes de les distintes espècies dels primats actuals poden mostrar-nos afinitats i expressar diferències genètiques. El temps de separació d'un tronc comú s'ha de

traduir en una certa quantitat de gens diferents. Aquesta idea ha suggerit escatir amb l'estudi cromosòmic quan es van realitzar les separacions del *phylum* comú i així reconstruir l'arbre filogenètic de l'ordre dels primats.

Això ja s'ha posat, parcialment, en pràctica: B. Dutrillaux publicà *Approccio citogenetico alla posizione filetica dell'uomo* (a Jaca Book, Milà 1987) amb les següents conclusions:

- la separació simis-prosimis podria haver-se fet fa més de 50 milions d'anys;
- la separació platirrins-catarrins pot datar-se de fa uns 40 milions d'anys;
- la separació dels cercopitècids respecte dels simis antropomorfs i homínids es remunta a més de 30 milions d'anys;
- la separació dels antropomorfs i homínids el 1967 va ser datada per Sarich i Wilson en uns 5 milions d'anys, i per Sarich i Cronin el 1976 en 3,5-4 milions, però més recentment amb dates més precises s'havien vist que cal remuntar aquesta separació als 5-6 milions d'anys;
- els cromosomes humans més antics semblen ser el 13 i el 20, ja presents fa un centenar de milions d'anys, perquè també es troben actualment en mamífers no primats.

Fins aquí Dutrillaux. Però encara s'han fet més investigacions. Amb les dades de l'ADN P. J. Andrews arribà a la conclusió que la línia dels homínids se separà de la del ximpanzé, amb qui té més part en comú, fa entre 6,3 i 7,7 milions d'anys. I l'equip dirigit per L. Vigilant el 1991 publicà a *Science* un altre resultat: dels càlculs que féu es deduïa que la separació havia d'haver estat fa 4-6 milions d'anys. Tots són càlculs aproximats, és clar, però es veu que oscil·len al voltant dels 6 milions. Podríem prendre aquesta xifra com la més probable? No es veu prou definitiva i caldrà tenir-la ara com ara com a provisional. Les investigacions continuen.

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

PESSEBRES

- **AMICS DEL PESSEBRE DE TORRELAVIT.**— L'1, 6, 13, 20 i 27 de gener, de 12.30 a 14.00 i de 18.00 a 20.00, a Can Plate, 4, davant l'església de Sant Marçal.
- **AMICS DE L'ART PESSEBRÍSTIC DE PREMIÀ DE MAR.**— Fins al 7 de gener, festius d'11.00 a 14.00 i de 18.00 a 21.00, i dissabtes i feiners de 18.00 a 21.00, al carrer Aurora, 20.
- **AGRUPACIÓ ILLERDENC DE PESSEBRISTES.**— Fins al 8 de gener, feiners i dissabtes de 10.00 a 13.30 i de 18.00 a 20.00, al pati de l'Institut d'Estudis Ilerdencs.
- **COL·LECTIU DE PESSEBRISTES D'ESPARREGUERA.**— Fins al 9 de gener, festius de 12.00 a 14.00 i de 18.00 a 21.00, dissabtes i feiners de 18.00 a 20.00. El dia 28, tancat. Sala d'exposicions municipal, carrer dels Arbres, 38.
- **AGRUPACIÓ DE PESSEBRISTES DE VIC.**— Fins al 9 de gener, festius de 12.00 a 14.00 i de 18.00 a 21.00, dissabtes de 18.00 a 21.00, feiners de 19.30 a 20.30, a la rambla dels Montcada, 34.
- **ASSOCIACIÓ DE PESSEBRISTES DE BARCELONA.**— Fins al 10 de gener, de 10.00 a 14.00 i de 17.00 a

20.00, festius de 10.00 a 14.00, a la Pia Almoina (pl. de la Catedral).

- **GRUP DE PESSEBRISTES DEL VENDRELL.**— Fins al 12 de gener, festius de 12.00 a 14.00 i de 18.00 a 20.00, dissabtes i feiners de 18.00 a 20.00, a la Fusteria, c/ Major, 16.
- **AGRUPACIÓ DE PESSEBRISTES D'OLOT I LA GARROTXA.**— Fins al 13 de gener, de dilluns a dissabte de 10.00 a 13.30 i de 16.00 a 20.00, festius d'11.00 a 13.30 i de 16.00 a 20.00, a la sala Carbonera (passeig de Blay, 5).
- **ASSOCIACIÓ PESSEBRISTA DE PALAU DE PLEGAMANS.**— Fins al 13 de gener, festius de 12.00 a 14.00 i de 17.00 a 21.00, dissabtes de 17.00 a 21.00, a Can Malla (c/ de Dalt, s/n).
- **ASSOCIACIÓ DE PESSEBRISTES DE RUBÍ.**— Fins al 13 de gener, festius de 12.00 a 14.00 i de 18.00 a 21.00, i dissabtes i festius de 18.00 a 20.00, a l'aula de Caixa Terrassa, av. Barcelona, 84.
- **AGRUPACIÓ DE PESSEBRISTES DE TERRASSA.**— Fins al 13 de gener, festius i dissabtes d'11.30 a 13.30 i de 17.30 a 20.30, i feiners de 18.30 a 20.30, al soterrani de la catedral del Sant Esperit.

PASTORETS

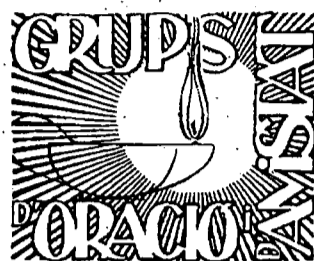
- **MATARÓ.**— El 29 de desembre, a les 19.00, i el 30, a les 17.00, i el 6 de gener, a les 18.00, el 12, a les 19.00, i el 13, a les 17.00, a la sala Cabañes. Més informació: tel. 937 901 213.
- **LA PALMA DE CERVELLÓ.**— El 30 de desembre i el 13 de gener, a les 18.00, representació de *L'Estel de Natzaret*, de Ramon Pàmies, a càrrec del grup de teatre de la Palma de Cervelló. Més informació: tel. 936 720 040 (Esteve).

Internet

- **ODISUR.**— Amb l'objectiu de millorar la comunicació i exposar la postura

oficial de l'Església al Sud d'Espanya s'ha inaugurat la nova web d'Odisur (www.odisur.es), el Servei per a la Informació i els Mijans de Comunicació dels Bisbes del Sud d'Espanya.

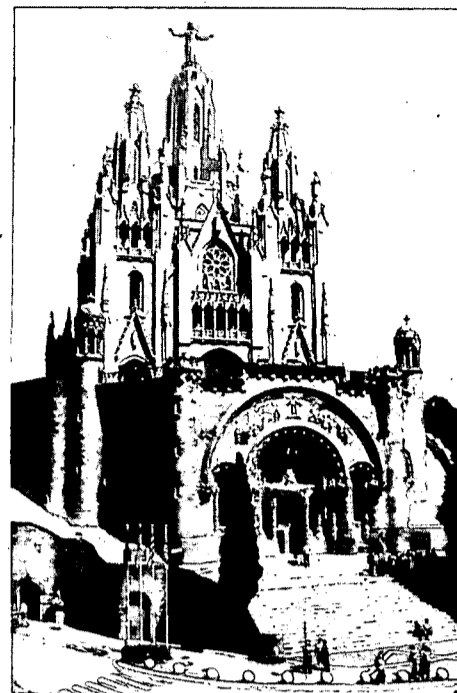
Barcelona

- **GOA.**— El 29 de desembre, de 10.00 a 17.00, els Grups d'Oració i Amistat organitzen un recés extraordinari dirigit per Mn. Joan Güell, director central dels GOA. Casa d'exercicis de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona. Més informació: tel. 932 181 005 i 606 229 630.
- **AEN.**— El 29 de desembre, a les 12.30, tindrà lloc la celebració de la missa de cloenda de la celebració del 60è aniversari d'Ajuda a l'Església Necessitada, a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (c/ Balmes, 78 - Barcelona).

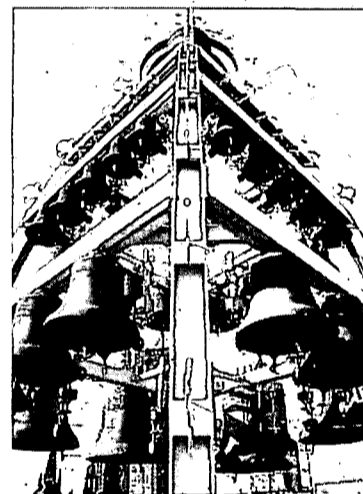

- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 31 de desembre, a les 20.00, eucaristia en honor a Santa Maria; vetlla del pas de l'any amb el cant de l'himne *Oh Déu, us lloem* i benedicció amb el Santíssim pel nou any. L'acte acaba a les 21.00.
- **TIBIDABO.**— El 31 de desembre, missa i vetlla d'adoració nocturna presidida per Mons. Joan Godayol. A les 22.30 sortirà de l'avinguda Vallcarca,

16 de Barcelona un microbús cap al Tibidabo. Tornarà al seu lloc d'origen un cop acabada la vetlla.

- **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 31 de desembre, a les 22.45, vetlla de pregària de cap d'any. C/ Anglès, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915.

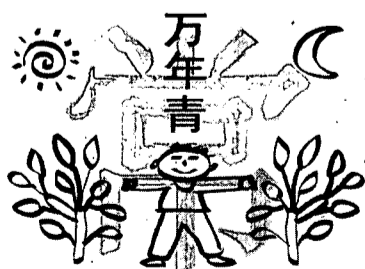

- **CARILLÓ.**— El 6 de gener, a les 12.00, Anna M. Reverté oferirà el concert *Sinfonia de les joguines*, amb peces de Mozart, Txaikovski i Tàrraga, entre altres. Audició al pati dels Tarongers-Galeria Gòtica del palau de la Generalitat de Catalunya.
- **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 7

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

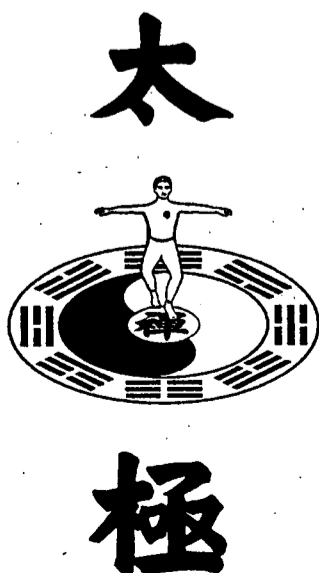
Bon Any Nou!

Ni euro, ni salut.
Sempre eterna joventut.
VISCA LA PEPA!

TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

- Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.
- Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.
- Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Bon amic de la Comunitat de Sant Egidí, el nord-americà Bud Welch és actualment un dels més fermes opositors de la pena de mort als EUA. La seva militància incansable a favor de l'abolició es va iniciar, precisament, amb motiu d'un fet dolorós que va marcar la seva vida: l'assassinat de la seva filla única als atemptats d'Oklahoma. Després de superar l'odi i la venjança inicials, Welch va començar a oposar-se amb força a la pena capital, convençut que era el millor homenatge que podia oferir a la seva filla Julie. Ara, onze anys després, somia amb l'abolició algun dia de la pena capital i, ple d'optimisme, assegura que cada vegada és més la gent la que hi està en contra, fins i tot als EUA.

Bud Welch, membre de l'associació abolicionista de la pena de mort «Murder Victims Families for Reconciliation»

«La venjança no guareix les ferides per la mort d'un ésser estimat»

—Què va fer que passés d'estar a favor de la pena de mort a convertir-s'hi en ferm opositor?

—Tota la vida vaig estar en contra de la pena de mort, però com que era una cosa que no m'afectava gaire tampoc no em preocupava de debò. Quan va morir la meua filla única, assassinada amb només 23 anys als famosos atemptats d'Oklahoma City, la ràbia i les ganes de venjança van fer-me partidari de la pena capital. Al cap d'uns mesos, però, em vaig adonar que matar algú altre no guariria les meves ferides. Vaig tornar a estar en contra de la pena capital, i allò em donava pau.

—Entenia, però, la postura d'altres familiars de les víctimes?

—Com també em va passar a mi inicialment, molts familiars de les víctimes d'Oklahoma buscaven la seva guarició en l'execució d'un dels dos responsables de la matança. Però després d'haver-se aplicat la pena capital van adonar-se que allò no els guaria. La venjança no guareix les ferides per la mort d'un ésser estimat. Van descobrir que és veritat el que Déu ensenyava: que no se sentiran millor llevant la vida d'una altra persona.

—A vostè li va costar menys...

—Jo vaig tenir sort. Ho vaig apren-

dre abans que morís executat Timothy McVeigh. Però no vaig ser l'únic. Quan el van executar la meitat dels familiars hi estaven a favor i l'altra meitat hi estaven en contra. Perquè quan et passa una cosa així el més important que tens és el temps: t'has de donar temps per passar la ràbia, les ganes de venjança... Ara miro enrere i veig que és una cosa molt normal.

—Però una cosa és no estar a favor de la pena de mort i l'altra és convertir-se en un incansable militant a favor de l'abolició. Per què s'hi ha implicat tant?

—Fa onze anys que ho faig i tinc motius molt egoistes per fer-ho. Vull que tohom sàpiga qui era la meua filla. Això és una cosa que m'ajuda i em sento bé quan ho faig. A més, la meua filla Julie estava en contra de la pena de mort. Julie va fundar un grup d'Aministia a l'institut, amb només 16 anys. Aquell grup encara funciona avui dia. El seu activisme, després de la seva mort i d'haver fet jo mateix el meu procés de dol, em va dur a involucrar-me i treballar de valent contra la pena de mort. És com si la Julie portés una bandereta blanca que ja no pot portar. I jo la portaré per ella per la resta de la meua vida... Lluitar contra la pena de mort és

una manera de retre homenatge a la Julie.

—Superat l'odi i la venjança, ha arribat vostè a perdonar els assassins de la seva filla?

—Perdó i no-venjança són dues coses molt diferents. No pots guarir-te quan tens venjança en el teu interior. Però el perdó és entrar en una altra dimensió... Crec que vaig començar a considerar el perdó passats cinc anys de la mort de la meua filla. És tot un procés i em sembla que encara hi estic a dins. Una cosa que em va ajudar molt és anar a Nova York tres anys després que morís la Julie i trobar-me amb el pare d'un dels seus assassins. En aquella trobada vaig entendre que érem simplement dos pares. Ell no entenia què li havia passat al seu fill. Tots dos érem víctimes. Tots dos havíem perdut els nostres fills. Amb l'execució de Tim McVeigh vam crear una altra família amb víctimes. Només va servir per això, per res més...

—Ha estat important Déu a l'hora de fer el procés cap a la reconciliació?

—No ho sé. Estic segur que la meua fe va tenir-hi alguna cosa a veure, però no sabria dir quant ni com. De totes maneres, independentment de la meua fe, crec que pensaria el mateix sobre la pena de mort.

Samuel Gutiérrez

Una nova educació

És obvi que el sistema educatiu a casa nostra no rutlla. Les xifres confirmen que el rendiment dels alumnes empitjora i que augmenten el fracàs escolar i l'incivisme. Per part dels docents s'hi ha d'afegir que n'hi ha molts que se senten poc motivats, i que sovint no aconsegueixen imposar l'autoritat a les aules. Aquesta situació no és pas nova, però ara s'ha arribat a tal punt que ja es parla obertament d'inculcar a l'alumnat la cultura de l'esforç.

Això vol dir, per tant, que fins ara l'educació a l'escola, paradoxalment, no s'ha basat en aquest concepte fonamental —l'esforç— i més aviat fa la sensació que el que es volia era que l'alumne, per damunt de tot, no patís, que jugant ja aprendria. Al mateix temps això ha coincidit amb una generació en què molts pares confessen que no saben com educar els fills i sobretot com contrarestar la influència excessiva de la televisió. És evident que els nens fan més cas i «s'eduquen» més davant de la pantalla que a l'aula, de manera que molts programes televisius contradiuen i fan malbé el poc que l'escola els ha pogut ensenyar. Abans que res, doncs, seria primordial aconseguir que les emissions televisives col·laboressin amb la família i l'escola i que no neutralitzessin reiteradament la tasca educativa.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

2008, terra de missió

Seria bo, com dèiem, d'estrenar l'any nou amb actitud missionera (Cf. *Catalunya Cristiana* 1473). Ens hi urgeix la nostra realitat humana: hi ha, entre nosaltres, signes de davallada extrema, com la violència que no para i que darrerament hem vist exercida amb crueltat inhumana sobre criatures encara no nascudes, ja molt a prop que nasquesin... Tot un símptoma. I ens hi urgeix l'Evangeli, el qual ens ha estat donat no només perquè en fruïm, sinó també perquè en puguin fruit també els altres.

Però la consciència de missió requereix, per coherència, algunes condicions que no sempre tenim prou presents.

N'és una el testimoniatge de la nostra vida. Evangelitzar no és fer propaganda.

Es pot fer publicitat, per exemple, d'una determinada beguda sense tastar-la, fins i tot sense que a tu t'agradi... L'evangelització no funciona així. Es tracta de trans-

metre experiència: «Que brilli la vostra llum davant la gent, així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 5,16).

Tampoc no pot néixer del desig d'imposar-se als altres, de guanyar-los, de fer prevaldre les pròpies opinions. Més aviat es tracta de prioritzar el bé de l'altre: «En veure les multituds se'n compadí, perquè estaven malmenades, com ovelles sense pastor» (Mt 9,36). D'altra banda, la missió té quelcom d'interactiva: el missioner no només dóna, també rep. El Senyor, d'al-

guna manera, ha arribat abans que nosaltres a tots els cors.

En aquesta línia, resulta més adequat a la missió inspirar-se en les petites semblances de Jesús: el gra de blat que mor, la petita llavor de la mostassa que esdevé arbust acollidor sense espectacularitat (Mc 4,30), el llevat que fa fermentar la farina des de dins (Lc 13,21), la sal que dóna gust sense deixar-se veure (Mt 5,13)... que no pas en altres imatges de regust bèl·lic. En certa manera, aquest estil evangèlic resulta més clar quan es parla d'evangelització a escala personal, o de petita comunitat, o de parròquia... que quan se centra l'atenció preferentment en la globalitat de l'Església, enmig dels poders d'aquest món.

Comprens l'expressió «l'evangelització és un dret de l'Església»: aquesta, dissortadament, no sempre gaudeix de plena llibertat. Però no m'acaba d'agradar. També els metges tenen dret a guarir... però sembla més escaient accentuar, sobretot, les necessitats dels malalts.

L'any 2008 és la nova terra de missió a la qual el Senyor ens envia. Entrem-hi joiosament, amb esperança.